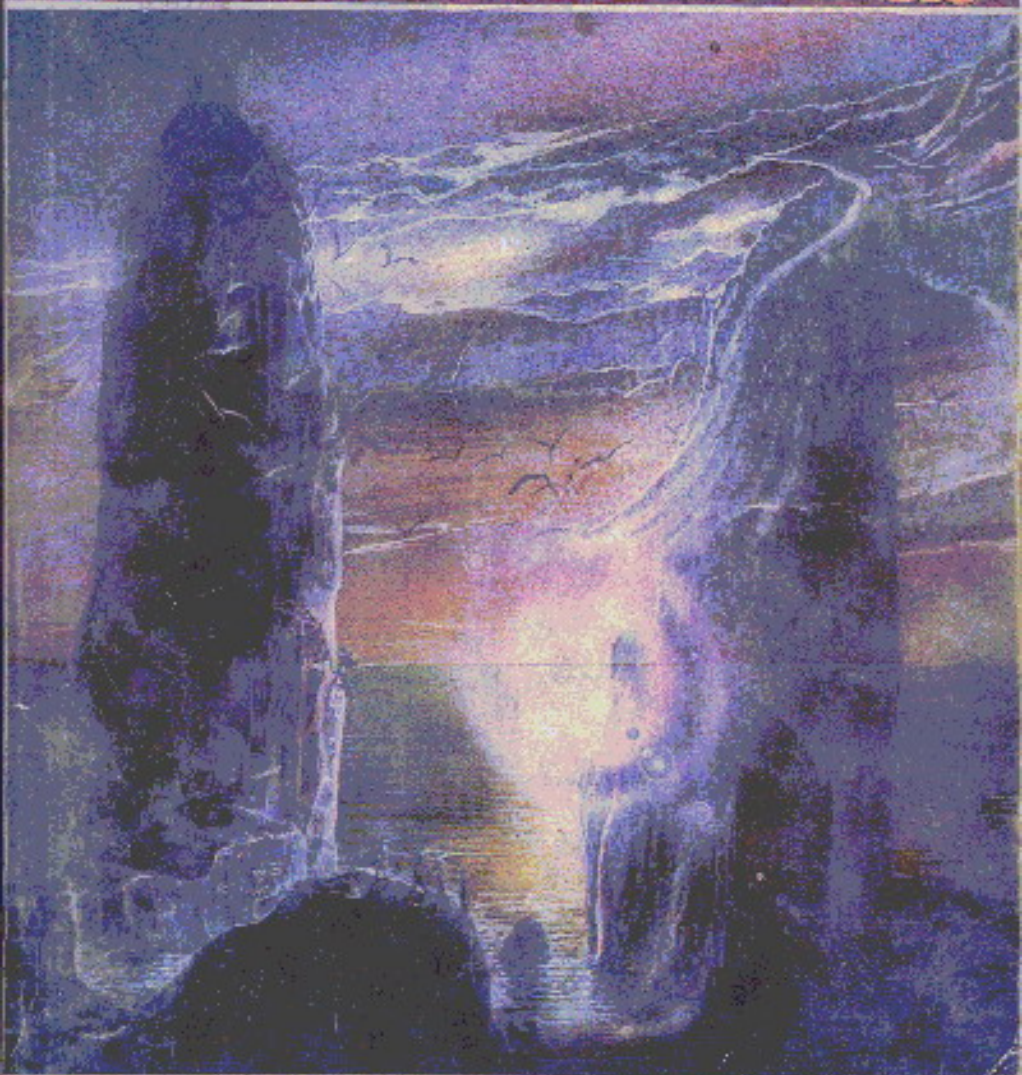

ИСТОРИИТЕ НА ГОСПОДАРЯ ДА
ПРИКАЗНА ФАНТАСТИКА

МОСТЪТ НА ПТИЦИТЕ

БАРИ ХЮГАРТ

Бари Хюгарт

Мостът на птиците

Първа част Господаря Ли

1. Село Ку Фу

Ще склуча ръце за молитва и ще се поклоня към четирите посоки на света.

Фамилното ми име е Лю, а собственото – Ю. Не би следвало обаче някой да ме бърка с почитаемия автор на „Класическото чаепитие“. Семейството ми е съвсем обикновено и тъй като съм десетият по ред син на баща си, а и съм физически силен, обикновено ме наричат Вол Номер Десет. Баща ми почина, когато бях на осем години. Година по-късно майка ми го последва в Жълтите подземни извори и оттогава заживях при чичо Нун и леля Хуа в село Ку Фу в долината Чо. Гордеем се с нашия край. До неотдавна се бяхме гордели много и с двама господи. Бяха такива забележителни човешки екземпляри, че хората идваха отдалеч, специално за да ги видят. Може би заради това ще е най-добре да започна описанието на живота в селото си с разказ за тях.

Когато Лихваря Фан решил да обедини силите си с Мърлявия Ма, започнал преговорите, като подарил на жена му малка риба, изрисувана върху къс евтина хартия. Тя приела прекрасния подарък и в отговор протегнала дясната си ръка, изобразявайки кръг с палеца и показалеца си. Тъкмо в този момент вратата се отворила и Мърлявия Ма нахълтал и се развикал: – Жено, ти ще ме разориш! И половин питка е достатъчно.

Този разказ може и да изглежда леко пресилен, но абатът на нашия манастир ми е казвал, че приказките имат по-яки плещи от фактите и могат да понесат по-голямо бреме от истина върху тях.

Умението на Фан да отгатва най-ниската цена, която човек би приел за вещ, донесена в заложната му къща, бе така безпогрешно, че ми се бе сторило свръхестествено. Абатът обаче ми обясни, че Фан въобще не разчита на отгатването. Върху тезгяха си, разположен в предверието па магазина на Ма, винаги държал някакъв лъскав предмет, в който виждал отражението на очите на жертвата.

– Евтинджийска работа – казвал Фан, държейки донесената му вещ в ръце. – Не мога да ти дам повече от двеста.

През това време погледът му скришом се насочвал върху лъскавия предмет, и ако забелязвал, че зениците на жертвата се присвиват прекалено силно, продължавал.

– Всъщност изработката не е чак дотам лоша, макар и селска. Двеста и петдесет.

Зениците започвали да се разширяват, но не достатъчно бързо.

– В днешния ден се спомина клетата ми жена, та скръбта по нея замъглява разсъдъка ми – казвал Фан с треперещ глас и се просълзявал. – Триста и нито стотинка повече.

Не давал никакви пари, защото нашето стопанство е на разменни начала. Връчвал на жертвата платежно нареждане, след което тя се отправяла навътре в магазина на Ма. Там Ма поглеждал бележката, сякаш не вярвал на очите си, и крещял на Фан. – Негоднико! От твоеото разточителство ще стигнем до просешка тояга. Кой ще се грижи за гладните ти деца, когато останем на улицата облечени в дрипи и с панички за подаяния?

След това най-добросъвестно давал на жертвата стоки с надценка от шестстотин на сто за посочения в нареждането размер.

Лихваря Фан бе вдовец с две деца. Хубава малка дъщеричка, която наричахме Сърничката и малко момченце с пръкора Бълхата. Мърлявия Ма бе бездетен и когато жена му избяга с един търговец на рогозки, разходите по поддържане на домакинството му се съкратиха наполовина, а щастието му се удвои. Най-щастливото време за тандема на Ма и Фан бе сезонът на прибиране на коприната, защото бубеното семе можеше да се закупи само с пари, а в селото единствено те ги имаха. Мърлявия Ма купуваше семето и го раздаваше на отделните семейства срещу разписки, в които те се задължаваха да възстановят дължимото в коприна. Тъй като Лихваря Фан бе единственият квалифициран оценител на коприна в цялата околност, двамата обсебваха две трети от реколтата ни и я отнасяха в Пекин. Оттам се завръщаха с торби, издути от монети, които заравяха в градините си в безлунни нощи.

Абатът обичаше да казва, че за душевното здраве на едно село му е необходимо в него да живее човек, когото всичките му съселяни да не навиждат. Небесата ни бяха благословили с цели двама.

Забележителните места в околността ни са нашето езеро и нашата стена. И двете са свързани със суеверията и митовете на древността. Когато преди години далечните ни прадеди пристигнали в долината Чо, огледали местността най-старателно. Искрено сме убедени, че в целия свят няма селище с по-добра планировка от Ку Фу. Прадедите ни го

построили така, че да бъде на завет от Черната костенурка. Злонравно чудовище, на което посоката е северът, природната стихия е водата, а Резонът е зимата. Селото е открито към Червената птица на юга, чиято стихия е огънят, а сезонът е лятото. На източните хълмове живее Синият Дракон, на когото природният елемент е дървото, а сезонът – изпълнената с надежди пролет.

Те са по-силни от убежището на Белия тигър, западните хълмове, чийто елемент е металът, а сезонът – навяващата тъга есен.

Самата форма на селото е била предмет на продължително обмисляне. Смятало се, че построиш ли село във форма на риба, ако съседното има контурите на въдица, сам си просиш белята. Накрая избрали формата на еднорог, благонаравно създание, уважаващо законите и лишено от природни врагове. Сетне обаче се оказало, че нещо не било съвсем добре изпитано. Един ден се чул странен шум, земята се надигнала, няколко къщи се срутили и в почвата се появила голяма пукнатина. Прадедите огледали селото от всички възможни посоки и открили грешката си едва след като един от тях се изкачил на най-високото дърво, растящо на източните хълмове. От недоглеждане били разположили така пет оризища, че те образували тялото и крилете на огромна гладна конска муха, кацнала на гърба на еднорога. При това положение, естествено, той нямало как да не хвърли къч. На оризищата била придадена незабавно формата на превръзка, след което село Ку Фу никога повече не било смущавано от земетресения.

Взели мерки наоколо им да няма прави пътища или реки, от които щастието да може лесно да избяга. Като допълнителна предпазна мярка издигнали насип в единия край на една тясна малка долчинка и отклонили към нея ручеите, стичащи се по хълмовете. По този начин се образувало малко езеро, чиято функция била да улавя и задържа добрите духове, които при други обстоятелства биха могли да се насочат към съседните селища. Прадедите ни не са били движени от никакви естетически съображения и красотата на езерото е била рожба единствено на тяхното суеверие. Тази красота, появила се чрез усилията им, още преди петстотин години, била почувствана от великия поет Су Ма Сян Джу, който я възпял в стихотворно писмо до свой приятел.

Водите са изпълнени с риби и костенурки
 С множество живи създания
 С диви гъски и лебеди, със съомги и дропли
 С жерави и зеленоглави патици

С гмуркачи и лопатарки
Всички те се тълпят около водата
И на повърхността и
Играят си с вятъра
Пърхат и се гмуркат във вълните
Разхождат се из затревените брегове
Кълват водорасли, водни кестени и лотоси.

И днес гледката не се е изменила. Освен това. Су Ма Сян Джу не е посетил езерото в сезона, когато наоколо му растат диви цветя и пъстри сърнички идват да пият вода, и след това изчезват като малки облачета.

Стената е още по-известна. Справедливо е да отбележа, че за произхода на Възглавницата на Дракона има най-различни предания. Ние обаче в Ку Фу смятаме нашата версия за единствено правилна.

Преди много векове един генерал получил заповед да изгради защитна стена, която да се свърже с Великата стена. Една нощ сънувал, че бил призван на Небесата, за да представи строителния план на Великия господар на нефрита. По-късно, когато го съдили за държавна измяна, описал много обстойно пътуването си дотам.

Сънувал, че се намирал във вътрешността на гигантски лотос, чиито листа бавно се разтворили, за да му сторят път, и се оказал пред изумрудените поля на Небесата, Небето било от сапфири, а пред нозете му започвала бисерна пътека. Една върба повдигнала един от клоните си и му посочила сякаш с пръст накъде да върви. Генералът тръгнал по пътеката и стигнал до Реката на цветята, чиито води се стичали на талази от Скалата на великото пробуждане. Наложниците на Владетеля на Небесата се къпели в Басейна на блажените ухания, смеели се, а от пръските се образувала дъга от розови листа. Били толкова красиви, че генералът с усилия се откъснал от тази гледка. Чувството за дълг обаче в крайна сметка надделяло и тон продължил пътя си. Следвайки пътеката, изкачил седем тераси. Листата на дърветата наоколо му били от скъпоценни камъни, които звънтяли мелодично от полъха на вятъра. Птици с прекрасна пъстра перушина възпявали с божествени гласове Петте добродетели и Великите учения. Сетне пътеката прекосила китни горички с плодни дръвчета, където Майката владетелка Ван отглеждала прасковите на безсмъртието. След последния завой генералът се оказал право пред двореца на Владетеля на Небесата.

Там го очаквали лакеи с разкошни одеяния, които го въвели в залата за аудиенции. След задължителните три поклона и девет реверанса

му било дадено разрешение да се изправи и да се доближи до трона. Великият господар на нефрита бил седнал с ръце, заключени върху Императорската книга на етикета, положена върху скута му. На главата си имал плоска шапка, наподобяваща дъска, от която висели тринадесет реда бисери, нанизани на червени конни. Върху черното му копринено наметало били изрисувани червени и жълти Драconi. Генералът се поклонил и почтително представил плана си за строителството на стената.

Зад трона било застанало Тян Коу, небесното куче, способно да прегризва цели планини със зъбите си. До него стоял Ер Лан, безспорно най-великият воин, които бил успял да отблъсне дори знаменитата Каменна маймуна (Маймуната олицетворява разума). Генералът останал с впечатлението, че тези двама телохранители го гледат кръвнишки и побързал да сведе очи. Тогава забелязал, че върху лявата част на облегалката на трона бил изписан знакът на предшественика на Владетеля, Небесния господар от първоизточника, а върху дясната страна, знака на предполагаемия му приемник. Небесния господар на нефритовата зора на златната врата. Генералът така бил изгубил чувството за време, че в един момент се замаял и почувствал болки в стомаха. Уплашил се, че ако не съумее да се удържи и повърне, ще изпадне в немилост. Само миг след това обаче видял как нечия ръка протяга пред очите му собствения му проект, отново увит като свитък и спретнато вързан повторно. Взел го, паднал на колене и зачакал да чуе божествено одобрение или критика. Нищо подобно обаче не последвало. Великият господар на нефрита бил дал да се разбере, че аудиенцията е приключила, и генералът запълзлял по обратния път, удряйки шумно главата си в пода. На изхода бил поет отново от слугите, които го извели извън замъка и го придружили още около две мили през ливадата. Сетне го хванали и го хвърлили във Великата звездна река.

Колкото и странно да изглежда, генералът впоследствие твърдял, че въобще не се бил уплашил. На Небесата бил настъпил дъждовният сезон и милиони сияйни звезди се плискали върху бурните вълни, издаващи шум, подобен на рева на милиард тигри. Въпреки това, генералът започнал да потъва съвсем спокойно. Потъвал все по-дълбоко и по-дълбоко, докато в един момент пробил дъното на реката, която със сияйния си блясък започнала да се отдалечава все по-бързо от него, а той се устремил към земята. Приземил се в леглото си точно в мига, когато неговият слуга влязъл, за да го събуди и да му поднесе закуската.

Едва след известно време успял да набере достатъчно смелост, за да разгъне отново свитъка. Тогава забелязал, че Владетелят на Небесата

– а може би и някой друг – бил преместил стената с цели 122 мили на юг, в средата на долината Чо, където от нея не можело да има никаква полза.

Замислил се какво да прави. Било напълно немислимо да се опита да пренебрегне заповедта на Небесата, така че наредил на хората си да изградят защитна стена, която не била свързана с нищо и не водела за никъде. Поради тази причина генералът бил арестуван, изправен пред съд за държавна измяна и отведен пред китайския император. След като изложил обяснението си, обвинението в държавна измяна отпаднало. Все лак бил осъден на смърт с обвинение, че бил пиан по време на изпълнение на служебните си задължения. Тогава генералът в отчаянието си измислил най-симпатичното възможно оправдание, което съм чувал. Стената си била разположена много правилно, заявил твърдо генералът, обаче една нощ един Дракон се облегнал на нея и сетне заспал. Та именно тежестта на туловището на това чудовище била причина стената да заеме сегашното си нелепо положение.

Развеселените придворни, сред които генералът имал множество умни и безскрупулни приятели, веднага измислили названието „Възглавницата на Дракона“. Незабавно предприели действия да спасят кожата му и дали рушвет на любимия придворен ласкател на императора.

– О, Сине на Небесата! – започнал словото си ласкателят с писклив и стържещ глас. – Допитах се до триграмите и поради причини, известни единствено на Великия господар на нефрита, този странен отрязък от стена се смята за най-важното му укрепление. Толкова важно, че не може да бъде защитавано от обикновени смъртни, а само от духовете на десет хиляди войници, които трябва да бъдат зазидани живи в основите му.

Императорът бил човечен, доколкото може да бъде човечен един император, и помолил ласкателя да поумува отново, за да вили дали не е станала някаква грешка. След като прибрал още един рушвет, ласкателят предложил едно малко по-различно тълкувание.

– О, Сине на Небесата! Триграмите съвсем ясно сочат, че в основата трябва да се зазида „ван“. Знаеш обаче, че тази дума, освен дето означава „десет хиляди“, е и често срещано фамилно име. Решението според мен е повече от очевидно. Какво значи животът на един прост войник е сравнение с най-важната защитна стена на Китай.

На императора тази работа все още продължавала да не му харесва, но нямало как. Наредил на войниците си да заловят първия прост войник на име Ван. Според всички предания Ван се държал много

достойно. На семейството му била отпусната пенсия, а на самия него обяснили, че Небесата са му сторили голяма чест. Дали му тръба, с която да свири тревога в случай, че Китай бъде заплашен. Сетне избили един отвор в основата на стената и Ван съвестно влязъл в нея. Отворът бил повторно зазидан, а на стената издигнали наблюдателна кула – Око-то на Дракона – за да има откъде духът на Ван да охранява моста си.

Императорът бил толкова подтиснат от цялата история, че забранил в негово присъствие да се споменават стената и всичко свързано с нея. Това, естествено, съответствало напълно на замисъла на хитреците, подтикнали го към въпросното решение, така че техният приятел генералът сетне могъл да напише спокойно спомените си.

Близко век след това Възглавницата на Дракона била най-голямата забележителност в околността. До някое време я охранявал неголям брой войници, но тъй като единствената и реална функция била да служи за наблюдателница на един призрак, била занемарена и започнала да се руши. Хората също престанали да проявяват интерес към нея след като започнала да обрасва с бръшлян и да се напуква. Затова пък станала любимо убежище на децата. Цели няколко столетия децата от моето село си играели там, докато не се случило нещо, което прогонило от Възглавницата на Дракона даже и тях.

Един ден децата на село Ку Фу тъкмо започнали една от вечните си детски игри, родили се в началото на времето, когато детското им веселие внезапно било прекъснато. Откъм Око-то на Дракона се разнесъл глас. Глас кух и някак си нематериален – едно от момчетата впоследствие казало, че се чувал сякаш през бамбукова тръба, дълга двеста мили. Думите, които изрекъл, били толкова странни, че всички деца ги запомнили наизуст, макар и да си плюли на петите веднага след като ги чули.

Дали е било възможно клетият Ван, най-важният часовей, застанал на най-важната наблюдателница, да е решил да изпрати послание до Китай чрез децата на скромното селище Ку Фу? Ако е било така, то посланието му било много странно, тъй като столетия след това учени и мъдrecи напразно се опитвали да открият някакъв смисъл в него.

Ако любезните ми читатели желаят да си сторят труда да го разгадаят, пожелавам им успех в това начинание.

Нефритова табла
Шест, осем с гребла
Горещ огън нажежен
Нощ, светла като ден

Студен огън от благо
Първо сребро, сетне злато.

2. Морът

Повествованието ми започва със случилото се по време на копринената реколта през 3337-мата година на Тигъра (639-та преди Христа). Никога дотогава не се беше очертавала толкова добра реколта.

Бубеното семе, раздадено от Мърлявия Ма, беше прекрасно, с лъщящ черен цвят и излъчваше жизненост. Листата на черничевите дървета бяха толкова плътни, че насажденията наподобяваха килими, изтъкани от тъмнозелено кадифе. Децата се веселяха, играеха си и пееха „Лъскав лист, детска радост“. Цялото село бе обхванато от възбуда. Момичетата носеха сламени кошници в манастира, а там монасите ги украсяваха с късове жълта хартия, върху които бяха изобразили рисунки на Господжата с конската глава, а сетне абатът ги благославяше и кадеше тамян на покровителя на бубарството. Бамбуковите скари и съдове бяха изнесени до реката и най-старателно измити. Хората набраха диви цветя и ги стриха. Фитилите на лампите бяха нарязани на дребни парченца. Старейшените на всички семейства направиха лехи от влажна пръст до стените на жилищата си и засадиха в тях чесън. Никой не можа да си спомни някога чесънът да беше расъл така добре. Жените спяха, като притискаха яйцата на бубите върху голата си плът, за да могат с топлината на тялото си да ускорят процеса на излюпването. Старите жени хвърляха шепи ориз във връщи гърнета, поставени над огньовете от дървени въглища. Когато парата започваше да се издига право нагоре, подаваха сигнал. – Сега!

Тогава жените изчеткваха с гъше перо яйцата в кошниците, поръсваха ги със стритите диви цветя и късчетата фитил и сетне поставяха кошниците върху бамбуковите скари. Гъшите пера внимателно се прикрепваха към кошниците, а под скарите се запалваха дървени въглища. Значението на дивите цветя, късчетата фитил и гъшите пера бе отдавна забравено, но никому нямаше да дойде дори и на ум да се отклони от обичая. След това семействата коленичиха и се молеха на Господжата с конската глава и в крайна сметка във всеки дом яйцата се излюпиха навреме.

Черните госпожи се гърчеха лениво, радвайки се на топлината на огньовете, но леността им не продължаваше дълго. Ако човек не е видял това със собствените си очи, просто не може да си представи колко много може и трябва да яде една копринена буба. При това единствената ѝ храна са черничевите листа. Няма да е много пресилено да се каже, че звукът, предизвикан от храненето на гладните копринени буби, е в състояние да прекъсне дори зимния сън на мечка. За сън обаче през това време и дума не може да става. До момента, когато бубите започват да образуват пашкула, минават около тридесет дни и през това време има само три кратки периода, през които те не се хранят: Късият сън. Вторият сън и Големият сън. След Големия сън бубите умират, ако човек пропусне да ги нахрани даже и час. Затова и в това време ние работим денонощно, организирани в бригади берем черничевите листа и ги разнасяме из къщите в кошници. На децата, разбира се, се осигурява време за отдих. Останалите обаче се радваме, ако през тези тридесет дни ни се съберат поне шестдесет часа сън.

В тези дни възрастните хора отговарят за поддържането на огньовете, защото бубите се нуждаят от постоянна топлина. Децата, които са твърде малки, за да бъдат включени в бригадите, се оставят на собствените им грижи. Останалите обирахме черничевите листа докато дърветата оставаха голи, а ние едва не падахме от изтощение. Обирането на черниците, принадлежащи на Лихваря Фан, ни излизаше скъпо. Задължнявахме с повече разписки към него, но пък те бяха най-хубавите дървета в селото. Бубите постепенно започваха да изменят цвета си. Първо от черни ставаха зелени. Сетне побеляваха. Накрая започваха да прозират и тогава най-възрастните членове на семействата поставяха бамбукови екрани пред скарите, защото бубите са много свенливи, когато започнат да предат пашкула, и трябва да бъдат оставени на спокойствие.

Оглушителният дотогава шум започваше лека-полека да стихва. Първо, преминаваше в обикновен рев, сетне – в шумолене, и накрая – в шепот. Тишината, която после се възцаряваше в селото, изглеждаше неземна и свръхестествена. Вече нямаше какво друго да се прави, освен да се поддържа огънят. Ако щастieto се окажеше благосклонно към нас, след три дена щяхме да махнем екраните и пред взора ни щеше да се появи едно море от снежнобели пашкули, наречени копринени цветя. Натрупани върху скарите, те щяха да изчакат от тях да се извлекат нишки, по-дълги от хиляда стъпки.

Някои от нас смогахме да стигнем до леглата си. Други заспиваха на място.

Събудих се на осемнадесетия ден от осмата луна, който се оказа и мой деветнадесети рожден ден, под звуците на тихо ръмене. Облаците бяха започнали да се разсейват. Коси слънчеви лъчи преминаваха през сребристите дъждовни капки, а мараня, подобна на дим, се бе издигнала над полята. В далечината се виждаха контурите на Възглавницата на Дракона, а непосредствено до брега на реката няколко момчета дразнеха Сърничката на Фан, която бе възседнала бивол. Реших, че момчетата я закачат, защото от дъжда ризката и бе прилепнала към малки стегнати гърди, каквито хубавото малко момиче преди месец не притежаваше. Сърничката очевидно много се радваше на проявяването към нея внимание. Откъм манастира на хълма се чуваше камбанен звън.

Изтегнах се лениво в леглото, долавяйки уханието на чай и супа, идващо от кухнята на леля Хуа, и след това рязко станах. Момчетата до реката гледаха с широко разтворени очи Сърничката на Фан, която бе пребледняла като смъртница. Тя се улови за гърлото, издаде болезнен вик и падна от гърба на бивола върху тревата.

Само миг след това вече бях извън дома. Очите на Сърничката бяха широко разтворени и втренчени в нещо, но тя не ме виждаше, докато напипвах пулса и – беше слаб и неравномерен. На челото и имаше капчици пот. Казах на момчетата да извикат баща и, взех я на ръце и бързо се отправих към манастира на хълма.

Абатът бе и наш лекар, получил професионална подготовка в академията в Хан Лин. И той бе озадачен от състоянието на Сърничката. Подаваше толкова слаби признаци на живот, че му се наложи да постави огледалце пред устата ѝ, за да разбере дали диша. Сетне взе карфица и я бодна в няколко болезнени точки, но реакция не последва. Очите и все още бяха празни и не виждаха нищо.

Внезапно хубавото малко момиче приседна и изкрещя. Викът ѝ прозвуча пронизително в тишината на манастира. Ръцете ѝ се опитаха да уловят въздуха, да се захванат за нещо, а тялото ѝ започна да се гърчи. Сетне се вцепени и отново престана да дава признаци на живот.

– Демони! – прошепнах аз.

– Искрено се надявам да е така – рече мрачно абатът.

По-късно разбрах, че е заподозрял бяс и че е предпочел вместо с него да се сблъска с най-ужасните демони от най-отвратителните кътчета на ада.

Отдолу, откъм селото, започна да се долавя шум. Странна глъчка, в която след малко започнаха да се различават мъжки ругатни и женски вайкания. Абатът ме погледна и присви едната си вежда. Като мълния

се затичах надолу по хълма. Нещата, които последваха, бяха толкова объркани, че и сега ми е трудно да ги подреда в мислите си.

Всичко започнало от дома на леля Хуа. Поддържала тя огъня под скарата в къщата си, когато доловила подозрителен мирис. След като надникнала предпазливо през един процепа в паравана, видяла не очакваната снежнобяла купчина, а черна гниеща маса. Нейният плач привлякъл съседите, които веднага дотърчали. Сетне се отправили бързо към собствените си домове и не след дълго вайкания се разнесли от всички къщи. За пръв път, откакто се помнело, копринената реколта се оказала пълен провал. А това било само началото.

Големия Хон, ковачът, изскочил от къщата си с уплашен поглед и с малкия си син на ръце. Очите на Малкия Хон били широко разтворени и невиждащи. Детето пищяло и махало с ръчички във въздуха. Ковачът бил последван от продавача на вино Вая, чиято малка дъщеричка също пищяла и махала с ръчички.

Други родители също излезли на улицата с децата си в ръце. Една ужасена тълпа побягнала нагоре по хълма, към манастира.

Не беше бяс. Беше мор.

Погледнах с недоумение двете малки момиченца, застанали пред една колиба и смучещи пръстите си. Двете праправнучки на баба Хо. Доскоро бяха толкова болни, че абатът се бе трудил денонощно, чада ги спаси, а сега морът въобще не ги беше засегнал. Влязох в колибата. Баба Хо беше на деветдесет и две години и бързо гаснеше. Със страх се доближих до леглото ѝ и отметнах завивката. Получих силен удар по носа.

– Как си позволяваш такова нещо? Да не би да си Императорската пишка? – изкрещя старата дама.

Имаше предвид император Ву Ти. След смъртта му неговият сладострастен призрак продължил да навещава леглата на наложниците си. В отчаянието си те събрали още жени от пялата страна, и едва след като общият им брой достигнал 503 изтощеният призрак най-сетне мирясал и се прибрал в гроба си.

След като излязох на улицата, навестих и други колиби. Навсякъде ме срещаха малки дечица, които ме гледаха, плачеха или се смееха. Възрастните хора, ако изключим плача им пред скарите с гниещи буби, изглеждаха здрави като коне. Бързо се върнах в манастира и казах на абата какво съм видял. Сетне, когато поразсъдихме за това заедно с него, истината се оказа безспорна, по невероятна.

Не бе пострадало нито едно дете, по-малко от осем години, или който и да е на повече от тринадесет. Всички обаче без изключение деца

от осем до тринадесетгодишна възраст бяха станали жертва на мора. Бяха пицляли и махали с ръце, а сега лежах, неподвижни като мъртъвци, в столовата на монасите, която абатът бе превърнал в болница. Плачещите родители отправяха към абата обнадеждени погледи. Той обаче отчаяно махаше с ръце.

– Кажете ми преди всичко как може една болест да се научи да брои?

В нашето семейство решителният човек беше леля Хуа. Отведе ме встрани и ме заговори.

– Воле, абатът е прав – рече с дрезгав глас. – Необходим ни е преди всичко мъдрец, който да ни обясни как една болест може да се научи да брои. Чувала съм, че такива мъдречи има в Пекин, на Улицата на очите. Чувала съм също така, че взимат много пари за своите услуги.

– Лельо, за да се измъкнат някакви пари от Лихваря Фан ще е необходима поне една седмица. Независимо от това, че и неговата Сърничка пострада.

Тя кимна с разбиране, след това бръкна под робата си и извади оттам стара кожена кесия. Когато изсипа съдържанието ѝ в ръцете ми, в тях се оказаха повече пари, отколкото бях виждал през целия си живот. Стотици медни монети, нанизани на зелен конец.

– Това са пет хиляди медни монети. За това нещо никога няма да споменаваш на чичо си. Никога! – повтори заканително старата жена. – А сега бягай в Пекин. Иди на Улицата на очите и докарай някой мъдрец в селото.

Бях чувал, че леля Хуа на младини била много буйна и много красива. За миг се замислих дали имаше някакви основания да прави дарения на Пан Чин Лнен, покровителя на падналите жени. Нямах обаче време за разсъждения. Понесох се към Пекин с бързината на вятъра.

Роден съм в един и същи ден с луната и затова Пекин наподобяваше лудница, когато пристигнах. Да се опиташ да си пробиеш път през тълпата по времето, когато е излязла на улиците, за да отбелязва лунните тържества, бе равносилно на кошмарите, в които потъваш в тресавище. Глъчката бе неописуема и аз се движех с налудничавия поглед и кънтящите уши на човек, оказал се на празненството на ковачи. Когато най-сетне стигнах до улицата, която търсех, бях напълно ужасен. Бе елегантен булевард, от чиито две страни бяха наредени много скъпи къщи. Над всяка една от тях имаше табела с голямо немигащо око.

Разкриваме истината, казваха ми тези очи. Всичко виждаме.

Почувствах първите тръпки на надежда и почуках на най-близката

врата. Отвори я надменен евнух в одеяния, които тогава все още приемах за царствени. Огледа ме от глава до пети, от бамбуковата ми шапка до окъсаните ми сандали, притисна напарфюмирана носна кърпа до носа си и ми заповяда да му кажа за какво съм дошъл. Дори и не мигна, когато му рекох, че искам господарят му да ми обясни как един мор може да се научи да брои. Когато обаче му казах, че съм готов да платя не повече от пет хиляди медни монети, побледня, облегна се на стената и започна да се бърка за благоуханни соли.

– Пет хиляди медни монети? Даваш ли си сметка какво говориш, клетнико? Та господарят ми само за издирването на едно изгубено куче взима петдесет сребърника!

Вратата се захлопна пред носа ми. От следващия дом излязох лейтейки, изхвърлен от шест яки слуги, докато един обсипан със скъпоценности лакей ми размахваше сърдито юмрука си и крещеше.

– Осмеляваш се да предложиш пет хиляди медни монети на бившия главен следовател на самия Син на Небесата? Прибирай се по-скоро в кирпичената си колиба, нагъл селяко!

И в останалите къщи резултатът бе същият, ако изключим това, че оттам излязох все пак по един по-достоеен начин. Бях стиснал юмруци и в очите ми се бе появил блясък. А и не съм дребосък, както вече казах. Вече бях решил, че в крайна сметка може и да ми се наложи да замая някой мъдрец с юмрук по главата, да го напъхам в чувал и да го отведе в Ку Фу, ако ще и пряко волята му. Тъкмо тогава получих знак от Небесата. Бях стигнал до единия край на булеварда и щях да го прекося и да проверя къщите от другата му страна, когато внезапно слънчев лъч пробди облаците и освети една прилежаща тясна и крива уличка. Попадна върху табелка, на която бе изобразено око. Това око обаче не бе широко отворено. Бе полузатворено.

„Разкривам част от истината, сякаш ми казваше окото. Едни неща виждам, но други – не.“

Ако бях разтълкувал вярно познанието, това бе първото смислено нещо, което ми се случваше в Пекин. Извърнах се и тръгнах по уличката.

3.

Мъдрецът с лек недостатък на характера

Табелката бе стара и олющена, и висеше над широко разтворената

врата на една полусрутена колиба. Когато плахо влязох вътре, първото, което видях, бяха разнебитените мебели и изпочупените домакински съдове. От вонята на киснатото вино главата ми се замая. Единственият обитател на колибата хъркаше, излегнал се върху мръсен сламеник.

Изглеждаше невероятно стар. В никакъв случай не тежеше повече от деветдесет фунта¹ и тънките му кости подхождаха повече на голяма птица. Пияни мухи, откъснали се от локвите разлято вино, пълзяха лениво върху плешивия череп на стария господин и се разхождаха из бръчките на едно лице, което наподобяваше релефна карта на Китай и приключваше с проскубана бяла брадичка. При дишането на стареца в края на устните му се появяваха малки мехурчета. Дъхът му миришеше ужасно.

Въздъгнах и тъкмо се наках да си тръгна, когато видях нещо, от което дъхът ми секна и останах вцепенен.

Преди години един изтъкнат посетител на нашия манастир ни бе показал златния диплом, връчен на книжника, дипломираше се трети по успех на имперските изпити чин-ши. В един учебник бях виждал рисунка на сребърния диплом, връчен на втория по успех. Никога обаче не бях допуснал, че ще имам честта да видя със собствените си очи цветето, диплома на първенеца. Самият диплом, а не някое негово изображение. Ето, сега бе пред мен, небрежно закрепен на една дъска на не повече от две стъпки пред очите ми. След като почтително издухах праха от него успях да прочета, че преди седемдесет и осем години някой си Ли Као показал най-голям успех сред всички учещи се в Китай и бил назначен за преподавател в Академията на гората на културата.

Отместих поглед от диплома и погледнах с удивление древния господин, лежащ върху сламеника. Нима бе възможно това да е великият Ли Као, пред чийто ум се бе прекланяла цялата империя? Могъщата глава на този, който някога бе възведен в най-висшия мандарински сан, сега да служи за възглавница на пияни мухи? Докато продължавах да стоя неподвижно, скован от почуда, бръчките по лицето на спящия се развижиха подобно вълните на сиво бурно море. Върху лицето му се появиха две кръвясали очи, а от устата му се подаде дълъг език с петнисти налепи и облиза напуканите устни.

– Вино! – изстена.

Потърсих неразпечатана кана, но не открих.

– Многоуважаеми господине – рекох учтиво, – боя се, че виното е

1. 1 фунт = 0,454 г. Бел, пр.

свършило.

Погледът му трескаво се насочи към орфана кесия, лежаща наред една локва.

– Пари! – изстена старецът. Взех кесията и я развързах.

– Многоуважаеми господине, боя се, че парите също са свършили – рекох.

Той впери поглед в тавана и реших да сменя темата.

– Нима наистина имам честта да разговарям с великия Ли Као? – попитах. – Имам въпрос, който бих се радвал да изложа пред него, но не мога да си позволя да заплащам повече от пет хиляди медни монети.

От ръкава на дрехата му се подаде ръка, подобна на крака на граблива птица.

– Дай! – изстена той.

Поставих наниза с монетите в ръката му и пръстите му се склочиха около него. След това се отпуснаха.

– Взemi тези пет хиляди медни монети и се върни колкото се може по-скоро с всичкото вино, което можеш да купиш с тях – изрече е усилие.

– Веднага ще го сторя, почитаеми господине – въздъхнах аз.

Тъй като бях изпълнявал подобни заръки на чичо Нун повече пъти, отколкото мога да си спомня, реших че ще е мъдро, ако купя и малко храна. Завърнах се с две малки кани вино, с две малки панички с кисело мляко и с усвоен урок за покупателната способност на медните монети. Повдигнах главата на стария човек и налях малко вино в гърлото му, колкото да се съвземе. След това той довърши останалото с една глътка. Възползвайки се от богатия си опит след това пяхнах паничката с кисело мляко в ръцете му и изчаках да го изпие, преди да е разбрал, че не е вино. Още преди да го довърши на лицето му се появиха две румени петна. След втората кана вино тон охотно се нахвърли върху втората паничка с кисело мляко.

– Ти кой си? – попита ме между две сърбания.

– Фамилното ми име е Лю, а собственото – Ю. Не трябва обаче да ме бъркат със забележителния автор на „Класическото чаепитие“. Всички ме наричат Вол Номер Десет – казах.

– Фамилното ми име е Ли, а собственото ми име е Као. Имам лек недостатък на характера – рече той убедено. – Ти някакъв проблем ли имаш?

Разказах му всичко, което се бе случило, и накрая се разплаках. Той ме изслуша с интерес и ме накара да повтора разказа си. След това

захвърли празната паничка през рамото си и тя се разби на парчета. Когато скочи от сламеника си с удивление видях, че е трезв и пъргав като козле.

– Вол Номер Десет, така ли беше? В днешно време мускули се намират под път и над път, но твоите могат да ни свършат работа – каза. – Ще трябва да побързаме, а и има и множество причини, поради които може да ти се наложи да извиеш нечий врат.

Не можех да повярвам на ушите си.

– Господарю Ли, нима наистина искате да кажете, че ще дойдете в моето село и ще изясните как един мор може да се научи да брои? – извиках изненадан.

– Аз вече знам как вашият мор се е научил да брои – отвърна той със спокоен глас. – А сега се наведи.

Бях толкова изумен, че се наведох назад, но той ме посъветва да сменя посоката на навеждането. Господаря Ли пъргаво се покатери на гърба ми, обви врата ми с ръце и пхна малките си крачета в джобовите на наметалото ми. Бе лек като перце.

– Вол Номер Десет, краката ми вече не ме слушат, а се боя, че времето може да се окаже от решаващо значение. Бих предложил да се понесеш към своето село със скоростта на светкавица – каза старият мъдрей.

Главата ми бе замаяна, а сърцето ми туптеше от радост. Понесох се с бързината на сърна. Ли Као се приведе докато прекосявах вратата, а пък аз ударих нещо с главата си. Когато се извърнах видях, че това бе старата избледняла табела. Изписаното на нея полуотворено око се въртеше около оста си, сякаш се опитваше да надникне в тайните във всички краища на империята.

Не знам дали това не бе знак на провидението, но този образ остана запечатан в главата ми през цялото време на обратното пътуване до Ку Фу.

Леля Хуа първоначално бе малко смутена от вида на мъдреца, когото бях докарал в селото, но смущението ѝ не продължи дълго. Древният господин наистина вонеше на вино и дрехата му бе не по-малко мръсна от брадата му, но затова пък осанката му излъчваше такава властност, поради която дори и абатът не постави превъзходството му под въпрос. Ли Као мина покрай всички легла, повдигна клепачите на децата и изръмжа от задоволство когато констатира, че зениците на очите им не са присвити или разширени.

– Добре! – изръмжа още веднъж. – Работата не е В това дали болестите умеят да броят, което не е трудно, а от какво естество е натравянето. Страхувах се да не е предизвикало увреждания на мозъка. А сега ще ми трябват образци от черничев лист от всички дървета. Да са ясно надписани, за да знаем кое листо точно откъде е взето.

Втурнахме се да изпълняваме заръката му и след малко в манастира започнаха да пристигат кошници с черничев лист. Ли Као ги поставяше в стъкленици и ги смесваше с химикали, докато абатът разпалваше огньовете под алхимическите приспособления. Когато осемнадесетата пратка листа придаде на химикалите бледооранжев цвят. Ли Као заработи с огромна скорост. Започна да вари листата, докато се превърнат в каша, добавяше им от време на време още химикали в дози по капка и увеличаваше температурата, за да се изпари течността. Когато в стъкленицата не остана нищо освен малка купчинка черни кристали, Ли Као прехвърли половината от тях в друга стъкленица, в която наля сетне малко безцветна течност. След това се изправи и уморено се протегна.

– След малко ще знам съвсем определено какво се е случило – каза и отиде до прозореца. Някои от по-малките деца, които не бяха пострадали от мора, се разхождаха с тъжен вид из градината на абата. Ли Као ми посочи едно малко момченце. – Наблюдавай го – каза.

Наблюдавахме го, но не се случи нищо. Внезапно момченцето разсеяно откъсна лист от едно дърво, сложи го в устата си и започна да дъвче.

– Всички деца правят това – рече тихо Господаря Ли. – Децата от селото ти, които са били достатъчно големи, за да бъдат включени в бригадите, са дъвкали черничев лист. По-големичките, обаче, са си давали сметка, че не им отива да вършат детински неща, и са се въздържали. Именно поради тази причина са пострадали единствено децата от осем до тринадесетгодишна възраст. Състоянието, в което се намират, не се дължи на заболяване. Дължи се на отрова, която е била умишлено поставена, за да унищожи копринените буби.

След това ми посочи стъкленицата. Течността бе придобила най-зловещия цвят, който бях виждал. Петнистозеленикав, излъчващ сякаш зловещо сияние. Цветът на гангрена.

– Това е отровата „ку“, за която не е известна противоотрова – каза мрачно. – С нея са били поръсени листата на черничевите дървета, принадлежащи на човек на име Лихваря Фан.

Тълпа, готова за саморазправа, веднага се понесе надолу по хълма. Вратата на магазина обаче бе заключена.

– Воле! – даде ми знак абатът. С ритник избих вратата, и когато влязохме вътре, станяхме свидетели на тъжна гледка. Мърлявия Ма легеше по гръб. По устните му имаше следи от капки от отровата „ку“ и бе по-мъртъв от Конфуций. Лихваря Фан бе все още жив, но вече береше душа. Изцъклените му очи се опитваха да ни видят и устните му се раздвижиха.

– Не искахме да се случва такова нещо... – изстена тихо. – Целта ни бе само да уморим бубите... С тези разписки всичко щеше да стане наше... Клетата ми дъщеричка...

Агонизираше. Абатът коленичи до него и постави в ръцете му малка нефритова статуетка на Буда. След това започна да се моли за нечестивата душа на лихваря. Очите на Фан се отвориха за сетен път, погледът му се плъзна върху нефритения Буда, след което направи едно истински героично усилие.

– Евтинджийска работа – прошепна пренебрежително, – Повече от двеста не...

После издъхна.

Ли Као изгледа двете тела с доста странно изражение на лицето си. Сетне присви рамене.

– Така да бъде – рече той. – Най-добре е да ги оставим да гният тук и да се завърнем в манастира. Имаме къде-къде по-важни грижи.

Лихваря Фан и Мърлявия Ма бяха причинили почти сигурната смърт на децата от моето село. Не открих обаче гняв в сърцето си, когато погледнах още веднъж телата им.

Поведе ни абатът. Запалихме свещи и сенките ни се закривиха като великани върху сивите каменни стени, докато се придвижвахме надолу по извитото стълбище, водещо към подземията на манастира. Там, върху дълги дървени рафтове, бяха подредени свитъците. Нашият манастир е много стар и в течение на векове монасите непрестанно бяха обогатявали библиотеката му. Свитъците с медицински текстове бяха стотици, така че ми се наложи да помогна на послушниците да ги пренесем един по един към дългите маси, където абатът и монасите ги разгръщаха в търсене на всякаква информация за отровата „ку“.

Информация имаше много, тъй като се оказа, че тази отрова била използвана като надеждно средство за умъртвяване близо две хиляди години. Сведенията бяха еднозначни: жизнените функции на жертвите спадат до едва забележимо равнище, това състояние може да се проточи с месеци, но накрая смъртта е неизбежна, противоотрова не е открита.

Пишеше, че отровата била донесена от Тибет, Ли Као беше

единственият присъстващ книжник, който можа да разгадае древния тибетски текст „Чалог Джоб Джд“. Каза на абата, че манастирското копие на „Зарага Диб Джд“ било толкова рядко, че може би не съществувало друго. Шумоленето на древните пергаменти се смесваше с тихите проклетия на Господаря Ли. Тибетските лекари се бяха справили превъзходно с описването на лечението, но при описанието на симптомите хич ги нямаше. Очевидно, при тях се е смятало за табу дори самото поименно споменаване на средства, които са могли да бъдат използвани единствено като отрова. Ли изрази предположението, че това може би се е дължало на факта, че алхимиците, които са ги изобретявали, са членували в същите монашески ордени, в които и монасите. Допълнителни затруднения бяха предизвикани от древността на текстовете. Някои бяха така избледнели и плесенявали, че едва можеха да се разчитат. Слънцето залезе и отново изгря, а Господаря Ли все още продължаваше да стои надвесен над една страница на Чжуд Чи – „Осемте клона на четирите принципа на специалното лечение“.

– Тук разчетох древния йероглиф за „звезда“, а до него има един полуизтрит йероглиф, които би могъл да означава много работи. Едното му значение е „съд за вино“ – промърмори Господаря Ли. – Вие как бихте изтълкувал съчетанието на йероглифите за „звезда“ и „съд за вино“?

– Бих го приел като „да се пробудиш от пьянски сън“ – отвърна абатът.

– Точно така. Думите „пьянски сън“ обаче биха могли да означават безброй симптоми и всъщност не ни казват нищо. Любопитното е, че предният текст говори за спазми, вцепенение и махане с ръце във въздуха. Можем ли да каже м, че децата в момента са в състояние, подобно на пьянското? – понита Господаря Ли.

Наведе се по-близо до текста и започна да чете на глас.

– „За да излезеш от пьянски сън може да ти помогне само едно лечение, и то ще бъде успешно единствено, ако лекарят се сдобие с най-рядко срещаният и най-могъщ лек...“ – Господаря Ли спря и се почеса по главата. – Тук древният йероглиф за женшен е съпътстван от изключително сложен знак, който бих превел като „Великият корен на силата“. Някои да е чул нещо за женшенов велик корен на силата?

Никой не бе чувал. Ли Као се върна към текста.

– „Великият корен трябва да се дестилира докрай, след което три капки от течността да се сложат върху езика на болния. Процедурата трябва да се повтори и потрети, и ако наистина е бил използван Великият корен, то възстановяването е почти мигновено. Без този корен никакво

лечение не е възможно... – тук Господаря Ли прекъсна четенето, за да наблегне на важността на заключението. – Иначе болният може да остане вцепенен месеци, не може да бъде събуден и смъртта е неизбежна.“

– Отровата „ку“! – възкликна абатът. Монасите започнаха да търсят всичко, свързано с женшена, и го откриваха едва ли не на всички страници. Открай време билката бе предписвана като лек за почти всички болези. Никъде обаче не бе споменат Велик корен на силата. Бяхме се оказали в задънена улица. Ли Као внезапно удари по масата и рязко се изправи.

– Трябва да се върнем веднага в заложната къща на Лихваря Фан! – след като издаде тази заповед се понесе набързо нагоре по стълбите, а всички ние го последвахме. – Гилдията на собствениците на заложни къщи представлява втората по древност професия и хрониките ѝ са по-стари от ясновидските зарове на Ан Ян. Гилдията открай време съставя списъци на крайно редки и ценни вещи, които могат да бъдат подминати от едно неопитно око. Ако обаче наистина съществува такова нещо като Велик корен на силата, то по всяка вероятност ще струва десетократно повече от собственото си тегло в диаманти, та даже и на вид да е като кучешко лайно. Човек като Фан по всяка вероятност се е абонира за пълните списъци не за друго, а с надеждата да може да излъже някой наследник, несъзнаващ ценността на наследството си.

В бърз тръс мъдрецът се понесе по пътеката и влезе в склада. Отиде точно на мястото, където се предполагаше, че трябва да лежат два трупа.

– Интересува ви какво е станало с тези двамата ли? – попита той, след като видя изумените ни лица. – Нищо особено. Просто доста отдавна са станали и са си плюли на петите.

Улових абата за робата му и успях да го задържа. Междувременно обаче Големия Хон и още неколцина души със застрашителен вид се бяха доближили до стария мъдрец.

– Какво искате да кажете? Че през цялото време сте знаел, че тези двама убийци само са се престрували на самоубийци, така ли? – изревава абатът.

– Естествено. Аз самият обаче не бих бързал да ги обвинявам в убийство. Доколкото знам, те все още не са убили никого и съвсем определено не са имали такова намерение. Уважаеми господине – продължи спокойно Господаря Ли. – замислихте ли се за тъжната съдба на децата на Лихваря Фан? Дъщеричката му по всяка вероятност ще умре, но даже и да оживее, как ще гледа на живота, след като узнае, че баща ѝ е

бил разкъсан на парчета от хората от собственото ѝ село? А трябва ли малкото ѝ братче да бъде осъдено да живее в позор още от петгодишна възраст? Това би било несправедливо. В това село навярно ще се намери поне едно семейство, което да се погрижи за невинните дечица и след време да им обясни, че баща им просто се опитвал да подобри производството на коприна, но направил грешка и избягал, макар и сетне тя да му била простена.

Пуснах абата, който се поклонил на мъдреца. Големия Хон се изкашля.

– С жена си ще вземем при нас Бълхата на Фан – каза той е дрезгав глас. – И Сърничката ще вземем, стига да оживее. В нашия дом ще намерят обич.

– Добър човек си – рече Господаря Ли. – Колкото до Лихваря Фан и Мърлявия Ма, самият им живот ще бъде тяхното наказание. Алчността им ги е превърнала в плъхове, които ден и нощ хапят собствените си слабини. Когато един ден пристигнал в Ада, вече ще са изпитали всички страдания, описани от Царете на Яма. А сега нека се заловим за работа.

Архивът на Фан бе толкова голям, че бе запълнил два големи шкафа и един сандък. След малко абатът се натъкна на първото споменаване на някакъв си Корен на силата. Нямахме представа дали ставаше дума за Великия корен на силата. Монасите сетне го откриха в още три списъка, само един от които бе сравнително нов.

– Преди тридесет години един Корен на силата е бил продаден на Прародителката за цена от триста таланта, което просто не ми се вярва – каза абатът, вдигайки поглед от списъците. – Сетне повече не го споменават, така че по всяка вероятност все още е собственост на тази уважаема дама.

Ли Као бе придобил изражението на човек, нахапал кисела слива.

– Ако тази жена ме види, още на втората секунда ще заповяда да ми отрежат главата – каза мрачно. Сетне сякаш размисли. – Впрочем, би било чудо да ме познае. Едва ли е била на повече от шестнадесет години, когато ме извикаха в двореца на императора, а оттогава са изминали поне петдесет години.

– Господарю Ли, ти си бил викан от императора? – попитах го удивено.

– От няколко императора, но в случая имам предвид стария Вен – отвърна той. – В безгрижните дни на моята младост веднъж му продадох дялове от една мина за горчица.

Всички погледи бяха втренчени в него.

– Мина за горчица? – попита с отпаднал глас абатът.

– Бях се опитал да спечеля един бас във връзка с интелигентността на императорите – обясни Господаря Ли. – Когато бях извикан в двореца реших, че за това ще бъда възнаграден със Смъртта от десет хиляди посичания. Оказа се обаче, че императорът ме бил извикал за друго. Колкото и странно да ви се стори това, беше свързано с производството на коприна. Някакви варвари се били опитали да разкрият тайната му и императорът се побоял да не би да се доближат до истината. „Ли Као! – нареди ми, – Продай и на тези кучета една мина за горчица!“ Не си спомням да съм имал по-силно изживяване през целия си живот.

Ли Као се извърна и излезе. Всички останали го последвахме като овце, когато той се отправи отново към манастира. Вече бях започнал да разбирам, че личността на Господаря Ли е многостранна, и затова го слушах с вълнение.

– Наложил ми се да размекна мозъците им със силно вино, така че всяка сутрин, след като отворех очите си, виждах наоколо си червенобрани варвари, хъркащи сред локви от бълвоч. Бяха издръжливи кат пръчове, така че ми бе необходим цял месец и половина, докато ги убедя, че коприната се извлича от спермата на снежнобели дракони, живеещи единствено в пещери, скрити нейде из тайнствените монголски ледници. Преди да си заминат обратно с тъжната новина водачът им поиска да разговаря с мен. Беше един тъпак на име Прокопий, конто от виното не бе станал по-красив. „Велики и могъщи Господарю Ли – излая, – разкрий ми тайната на мъдростта!“ На лицето му се бе появила глупава усмивка, а очите му приличаха на розови гълъбови яйца, плаващи в жълта супа. За моя чест даже и не мигнах. „Взemi един голям съд – казах му. – Сетне го запълни с равни части факти, фантазия, история, митология, наука, суеверия, логика и лудост. Добави му горчиви сълзи и изблици от смях, сини и три хиляди години цивилизация и го измий до дъно.“ Тогава Промоции ме погледна. „Ще стана ли мъдрец?“ – попита ме. „Ще станеш нещо повече – отвърнах му. – Ще станеш китаец.“

Ли Као се върна в лазарета и внимателно обходи дългата редица от легла. Вече се бе привел от умора. На силната утринна светлина сбръчканата му кожа изглеждаше почти прозрачна.

Децата на село Ку Фу приличаха на восьъчни фигури. Сърничката на Фин открай време бе хубавка, но сега костите и едва ля не прозираха през нежната и кожа. Бе изящна, но с изяществото на фигура, изваяна от бял нефрит, без каквато и да е топлина или живот. На съседното легло бе положена дъщерята на дърворезбаря. Прозвището и бе Костения

шлем и бе невзрачно слабичко момиче, мило и любезно с всички. Тъй като бе достатъчно голяма, за да борави с игла, бе ушила погребалния саван на баща си, който той с гордост бе носил на всички празници. Сега клетият баща бе облякъл дъщеричката си с тази одежда. Костения шлем изглеждаше невероятно мъничка и беззащитна, облечена със синята копринена роба, в която можеше да се побере пет пъти. Йероглифът „дълголетие“, който тя бе избродирала върху нея със златни конци, съвсем не ме разсмя.

До скованите ръчички на децата бяха положени любимите им играчки. До леглата бяха застанали родителите, мълчаливи и безпомощни. От селото се дочуваше воят на самотни кучета, страдащи за малките си стопани.

Ли Као въздъхна, изправи се и ми даде знак да се доближа до него.

– Вол Номер Десет – каза ми. – нямам представа дали Коренът на силата и Великият корен на силата са едно и също нещо. Нямам представа и дали единственото му предназначение е да се смесва с лепило и да се използва за поправката на сандали или не. Две неща обаче знам много добре – каза той ясно. – Всеки, които се опитва да открадне някаква ценна вещ от Прародителката, си проси неприятна смърт. Знам, че съм и твърде стар, за да се опитам да направя това, ако няма някой да ми помогне със силата си. Приех твоите пет хиляди монети. Ти си ми клиент и оставям на теб да решаващ.

– Кога ще Тръгнем, Господарю Ли? – бързо го попитах.

Бях готов веднага да полетя. Той обаче тъжно се усмихна.

– Воле, ако децата умрат внезапно, няма с какво да попречим на това. Окаже ли се обаче вярно писаното в свитъците, би трябвало да останат живи поне още няколко месеца. Най-лошото нещо, което може да ни се случи, е да пристигнем на местоназначението си уморени и неподготвени – обясни ми търпеливо. – Аз ще се опитам да почина, а ти ако не можеш да заспиш, ще сториш най-добре да помолиш абата да има любезността да пообогати познанията ти но целта на нашето пътуване. Женшенът е едновременно най-удивителното и най-ценното растение в целия свят.

Прозина се и се протегна.

– Ще тръгнем на зазоряване – каза тон. – След това ще минем през Пекин, за да вземем оттам някакви пари.

Ли Као отиде да спи в стаята на монасите. Колкото до мен, никога не се бях чувствал толкова бодър през живота си. Абатът ме отведе в килията си. Това, което ми разказа за женшена, бе толкова интересно, че

близо час децата почти излязоха от ума ми.

4.

Коренът на светкавицата

Абатът ми обясни, че няма друго лечебно растение, което да е предизвикало толкова много различни оценки. Има изтъкнати лекари, готови да се обзаложат, че ефектът му не е по-различен от този на силния чай. Други лък се кълнат, че то лекува малокръвие, изтощение, скрофул, стомашни и чревни възпаления и заболявания на белия дроб, бъбреците, черния дроб, сърцето и детеродните органи. Преди много време, когато то все още растяло в изобилие, селяните смесвали женшенския корен с мозък на кукумявка и мас от костенурка и с получения мехлем мажели главите на пациенти, лекувани от лудост. С друг мехлем от женшен и стритите на прах рога на сърна, мажели гърдите на болните от туберкулоза. Най-странна обаче е личността на търсача на женшен, за когото той не е растение, а религия.

Легендите са крайно интересни. За събирача на женшен растението е „чан дян шен“ – „коренът на светкавицата“. Поверието гласи, че той расте само на мястото, където малък планински поток е бил пресушен от светкавица. Зеленият сок на растението триста години след покълването му става бял и то се сдобива с душа. Именно тогава възприема човешка форма, но никога не се очовечва напълно, защото женшенът не знае що е себичност.

Растението е изтъкано изцяло от доброта и е готово да се жертва, ако трябва да помогне на човек с чисто сърце. Когато придобива човешки облик може да се яви някому като мъж или красива жена, но най-често придобива външността на дете, пълничко и с матова кожа, с червени бузки и усмихнати очи. Преди много години зли хора установили, че едно женшенско дете може да бъде уловено, като се завърже с червена панделка. Именно заради това в наше време е толкова трудно да се открие женшен, казват събирачите. Бил е принуден да избяга далеч от злите хора и поради тази причина събирането на женшен днес е една от най-трудните професии на земята.

Събирачът на женшен трябва да докаже чистотата на намеренията си от самото начало, затова никога не носи оръжие. На главата си има конусообразна шапка, направена от брезова кора. Обут е с обувки от намазана с катран свинска кожа. Облечен е с намаслена престилка, която

го пази от росата. На пояса си е вързал боброва кожа, върху която сяда, когато почвата е влажна. Носи малки костени лопатки и два малки сгъваеми ножа, които са напълно безполезни за самоотбрана. Като се добави и малко храна и вино, това е всичко, което носи със себе си. Търсенията му го водят в най-дивата планинска пустош, където никой друг човек не се осмелява да отиде и единствените му другари са тигрите и мечките. Събирачът обаче изпитва по-голям страх от други едни странни създания, по-опасни дори и от тигрите. Например от малките бухали, които могат да се обърнат към него по име и да го отведат в Гората на забравата, откъдето никой не се е върнал. От разбойниците, по-свирепи от дивите мечки, които устройват засади на малкото горски пътеки, за да убиват невъоръжените събирачи и да им крадат корените.

Търсачите на женшен, след като са претърсили най-старателно даден район и не са открили нищо, отбелязват стволите на дърветата с као чу куа, малки тайни знаци, с които предупреждават другите търсачи да не си губят времето там. Събирачите даже и не допускат мисълта да се мамят помежду си, защото се отнасят един към друг не като конкуренти, а като едновеерци. Там, където е бил открит корен, се прави малко светилище и минаващите събирачи оставят като приношения камъни или парченца плат. Ако търсач открие растение, което все още не е достатъчно зряло, отбелязва го с колци, на които поставя своя знак. Преминат ли през това място други търсачи, молят се и нравят приношения. По-скоро обаче биха си прерязали гърлата, отколкото да си позволят самите те да приберат растението. Поведението на човек, който открива корен, е много странно.

Някои измъчен, издраскан и полуумрял от глад търсач на женшен от време на време има късмета, след като е бродил из бодливи храсталаци, да се натъкне на малко растение с четири клона с виолетови цветя и пети централен клон в центъра, украсен с червени ягоди. Стъблото е тъмночервено, а листата – тъмнозелени отвън и бледозелени от вътрешната страна. Види ли го, търсачът пада на колена с просълзени очи и разперва ръце, за да се види, че не е въоръжен. След това се кланя, удря три пъти чело в земята и се моли.

– О, Зелен дух, не ме изоставяй! Явих се пред теб С чисто сърце и душа, след като се освободих от грехове и нечисти помисли. Не ме изоставяй.

След това търсачът закрива очите си с ръце и остава легнал за няколко минути. Ако женшеновото растение не му е повярвало и е решило да се превърне в красива жена или малко дете и да избяга, търсачът не

иска да види къде е отишло. Най-сетне отваря очи и ако растението е все още на мястото си радостта му е неописуема. Не толкова заради това, че е открил ценен корен, а заради факта, че душевната му чистота е получила признание.

Отделя семената и грижливо ги засажда, за да може женшенът да поникне повторно. Листата и цветята тържествено се изгарят, като церемонията е съпроводена с много молитви. Костените лопатки се използват за изравнянето на корена, който в края си е раздвоен и наистина наподобява донякъде човешко тяло по формата си. Според учените именно това е причина за народното поверие. Малките сгъваеми ножове се използват за почистването на нежните разклонения, наречени бради, за които се смята, че са от определящо значение за лечебните свойства на растението. Коренът се обвива с брезова кора и се поръсва с пипер, който да прогони насекомите. След това щастливият търсач започва дългия и опасен обратен път към защитената цивилизация.

– Където някой като Мърлявия Ма ще му пререже гърлото – допълни мрачно абатът. – Или друг като Лихваря Фан ще го излъже, за да продаде корена на някого като Прародителката. Тя пък, като огромна отровна жаба, ще скрие това народно божество, възплъщение на чистотата на помислите, далеч от хорските очи.

– Почитаеми господине, не зная нищо за Прародителката – казах срамежливо.

Абатът разтри уморените си очи.

– Странна жена – въздъхна той със смесица на осъждане и възхищение. – Воле, тя започна кариерата си като наложница на императора на единадесетгодишна възраст. На шестнадесет вече въртеше император Вен на пръста си и той я обяви за своя съпруга номер три. Прародителката бързо отрови императора, удуши останалите му жени и обезглави всичките му синове освен най-малкия. Постави това безволево момче – император Янг – на трона, а самата тя се скри зад кулисите и се превърна в истинския владетел на Китай.

– Почитаеми господине, откакто се помня знам, че императорът Янг е бил извратен и порочен управник, който насмалко е щял да разруши империята – възкликнах аз.

– Това е официалната версия, а в нея е включено и обвинението за отцеубийство – отвърна сухо абатът. – Всъщност той е бил стеснително малко човече, срамежливо при това. Истинският владетел е била Прародителката. Тя сама си присвоила тази титла, нелишена впрочем от известна предопределеност в духа на Конфуций. Царуването и било

кратко, но разточително. Започнала да разорява империята, като наредила всеки лист, покапал от дърво в императорската и блажена градина, да бъде незабавно подменен с изкуствен лист, направен от най-скъпа коприна. Императорската ѝ яхта била дълга двеста и седемдесет стъпки, четирипалубна, с триетажна тронна зала и сто и двадесет каюти, украсени със злато и нефрит. Тъй като се наложило за този съд да се намери подходящ плавателен път, мобилизирала 3 600 000 селяни и ги принудила да свържат Жълтата река и реката Янгдзъ с канал, дълъг хиляда мили, широк 150 стъпки и дълбок 40 стъпки. Не ще и дума, че Великият канал впоследствие се оказа от неоченима полза за търговията. За Прародителката обаче важното било, че по време на прокопаването му загинали три милиона души, брой, който приела като доказателство за божественото си величие.

– След като прокопаването завършило – продължи абатът, – Прародителката поканила група свои приятели да я придружат в едно нейно важно държавническо пътуване до Янг Чу. Флотилията от кораби се проточила в продължение на цели шестдесет мили, имала екипаж от 9000 моряка и била теглена на буксир от 80 000 селяни, някои от които оживели. Важната държавническа мисия всъщност била да се наблюдава цъфтежът на лунните цветя, но император Янг не могъл да им се наслади. Всички прищевки на Прародителката били вършени от негово име, така че той изкарал цялото пътешествие пред огледалото. „Каква красива глава! – шепнел си. – Кой ли ще я отреже някой ден?“ Главата му впоследствие била отрязана от великия воин Ли Ши Мин, който сетне възприел императорското име Тан Тай Цун и днес седи на трона. Тан Таи Цун но всяка вероятност някой ден ще бъде обявен за най-великия император в нашата история. Смяе обаче смирено да заявя, че е сгрешил, когато е сметнал, че мъничкият Ян е бил виновникът за престъпленията на династията Сун, и е позволил на Прародителката спокойно да се оттегли и да живее в разкош.

Предполагам, че съм пребледнял като призрак. Абатът се присегна и ме потупа по коляното.

– Воле, ще пътешестваш в компанията на човек, който е оцелял след поне деветдесет години опасни премеждия, ако приемем, че е започнал да се сблъсква с тях на твоята възраст. Както виждаш, въпреки това е оживял и може да ги разкаже. Освен това. Господаря Ли познава Прародителката къде-къде по-добре от мен и по всяка вероятност ще се възползва от слабостите ѝ.

Абатът спря, сякаш размишляваше какво още да ми каже. Замислих

се дали треперенето на коленете ми можеше да се чуе. Преди няколко минути бях готов да побягна като бърз жребец. Сега ми се щеше, подобно на заек, да се скрия в някоя дълбока дупка.

– Ти си добро момче и не бих искал да се сблъскаш с човек, превъзхождащ те по физическа сила. Познаваш обаче твърде слабо този почтен свят – бавно рече абатът. – Да ти кажа правата, тревожат ме не толкова заплахите за тялото ти, колкото опасността, на която може да се изложи душата ти. Видиш ли, ти не си се срещал досега с хора като Господаря Ли. Той рече че ще се отбие в Пекин, за да набави пари, та подозирам...

Гласът му постепенно угасна, сякаш не можеше да подбере най-подходящите думи. След това явно реши, че за да ми даде необходимите разяснения ще са му необходими поне няколко години.

– Вол Номер Десет, единствената ни надежда е Господаря Ли – рече мрачно абатът. Изпълняван нарежданията му, а пък аз ще се моля за безсмъртната ти душа.

След тази благословия, която донякъде ме разтревожи, той се върна при децата. Аз пък отидох да се сбогувам със своите роднини и приятели. Сетне успях все пак да подремна малко. В съня си бях обкръжен от жизнерадостни дечица с матова кожа, докато се опитвах да вържа с червена панделка една мълния в градина, където три милиона изкуствени копринени листа шумоляха тревожно, а вятърът разнасяше вонята на три милиона гниеци трупа.

5.

За козите, златото и скъперника Шен

„Пролетният вятър наподобява вино бе писал Чин Чу, летният вятър е като чай, есенният – като дим, а зимният вятър прилича на джинджифила и горчицата.“

Вятърът, веещ из Пекин, бе смесица от чай и дим, ароматизирана с уханието на сливи, макове, лотоси, нарциси, орхидеи и диви рози, смесено със сладникавия мирис на бананови и бамбукови листа. Вятърът бе наситен също така и с миризмата на свинска мас, на нот, на вкиснато вино и на толкова много хора, колкото въобще не бях подозирал, че има на света.

При първото си пътуване в Пекин бях твърде зает да търся Улицата на очите, та не можах да обърна дължимото внимание на честването на

Празника на луната. Сега обаче се загледах с интерес в шутовете и акробатите, които изпълваха въздуха със своите тела и пръти за балансиране, в момичетата. Дребни и деликатни като порцеланови кукли, танцуващи на върховете на пръстите си върху огромни изкуствени лотосови цветове. Из улиците се движеха тържествено каляските и носилките на благородниците, мъже и жени се смееха и плачеха, гледайки театрални представления на открито, комарджии крещяха и се надвикваха, играейки на зарове и залагайки в двубоите между шурци. Навидях на елегантността и самоувереността на господата, които се наслаждаваха на изпълненията на певиците или дискретно се отправяха към Алеята на четиристотинте забранени удоволствия, ако им се приискаше някое носило усещане. Най-красивите млади жени, които бях виждал през живота си, биеха барабани в пъстро боядисани палатки и пееха Песните на цветните барабани. На почти всеки ъгъл бяха застанали възрастни госпожи с лукави погледи, които продаваха разхладителни напитки и захаросани плодове, докато приканваха минувачите. „Елате насам, деца! Елате и разтворете уши като слончета! Елате и чуйте приказката за великия Ер Лан и за това как е бил изяден от отвратителната Съвършена свиня!“

Господаря Ли имаше остри лакти. Придвижваше се бързо през тълпата, преследван от писъци на болка, посочваше ми забележителностите на града и ми обясняваше, че странните градски звуци са така разбираеми за ушите на гражданина, както за моите – звуците в хамбара. Продължителното звънене на струни например означавало, че бръснарите са започнали работния си ден. С почукването на порцеланови лъжици в порцеланови съдове се давало да се разбере, че се продават дребни сладкиши в горещ сироп. Продажбата на разхладителни напитки от сини сливи и сладко-кисели ябълки се рекламираше пък с подрънкването на медни съдове.

Докато той се придвижваше към целта си продължавах простодушно да си мисля, че е решил да се сдобие с пари, като ги поиска от някой богат приятел или ги вземе назаем от лихвар, дължащ му някаква услуга. Срам ме е да си призная, че нито веднъж не се замислих за състоянието на бамбуковата колиба, в която го бях открил, или за това какви биха могли да бъдат неговите приятели. Изненадата ми бе голяма, когато той внезапно зави встрани от главната улица и се оказахме в малка криволичеща уличка, воняща на боклук. Едри плъхове ни стрелкаха с кръвясали свирепи погледи. Гниещите отпадъци изпускаха мехури и воняха неопишимо. По едно време се сепнах, защото ми се стори, че

стъпвам върху труп. След малко обаче разбрах грешката си, тъй като усетих зловонния му дъх. Бях настъпил не мъртвец, а мъртвопиян човек. В дъното на алеята видяхме синьото знаме на питиепродавница да се вее над порутена дървена барака.

Едва по-късно научих, че кръчмата на Едноокия Вон е най-забележителното питейно заведение в целия Китай. Тогава обаче видях просто тъмно помещение с нисък таван, изпълнено с мухи и всякаква друга гад, и човек с престъпен вид и нефритова обица, висеща от сдъвканото му ухо, който определено не одобряваше качеството на поднасяните напитки.

– Вие, пекинските слабандраци, на тази водниста пикня вино ли й казвате? – реवेशе той. – У нас в Сучжоу виното е толкова силно, че дъхне ли ти някой на него, за цял месен губиш съзнание.

Едноокия Вон се обърна към жена си, която приготвяше сместа, застанала зад тезгяха.

– В такъв случай ще трябва да му добавим още черен пипер, скъпа моя гугутке.

– Двеста двадесет и две проклетия! – отвърна с жаловит глас Дебелата Фу. – Черният пипер свърши.

– В такъв случай, светлина на живота ми, ще трябва да го заменим със стомашния сок на умряла овца – рече й спокойно Едноокия Вон.

Бабаитът с обичата измъкна кама и започна да сече с нея въздуха из стаята.

– Вие, пекинските нищожества, на тези неща мухи ли им викате? У нас в Сучжоу мухите са толкова едри, че им подрязваме крилата, впрягаме ги и ги използваме вместо волове.

– Може би букетът на виното ще стане по-богат, ако сложа в него няколко смачкани мухи – каза замислено Едноокия Вон.

– Разумът ти е много извисен, благородни жребецо на съпружеското ложе – отвърна му Дебелата Фу. – Рисковано е обаче да слагаме мухи във виното. Уханието им би могло да надвие аромата на смачкани хлебарки.

Бабаитинът определено не хареса Господаря Ли.

– Вие, пекинските дребосъци, на тез джуджета мъже ли им казвате? – излая тон. – У нас в Сучжоу мъжете са толкова високи, че главите им достигат облаците.

– Наистина ли? – попита с меден глас Господаря Ли. – А в моето жалко и нищожно село пък мъжете са толкова високи, че с горната си устна ближат звездите, докато долната им устна се влачи по земята.

Бабаитинът се замисли.

– Ами телата им тогава къде са?

– Никъде – отвърна Господаря Ли. – Те са като теб. Направени са само от уста.

Ръката му светкавично се стрелна напред, проблесна острие, закапа кръв и Господаря Ли спокойно прибра н джоба си нефритовата обица на бабаитина заедно с ухото, към което тя бе прикрепена.

– Фамилното ми име е Ли, а собственото – Као – поясни, докато учтиво се кланяше. – Имам лек недостатък на характера. А това е моят почитаем клиент, Вол Номер Десет, който се гласи да те удари по главата с тъп предмет.

Не бях съвсем сигурен дали знам какво точно е тъп предмет, но неудобството да помоля за пояснение ми бе спестено от бабаитина, който седна на една маса н започна да плаче. Ли Као подхвърли някаква неприлична шега на Едноокия Вон и ощипа Дебелата Фу по огромния задник. След това ме покани да се присъединя към компанията им на една маса, върху която беше сложена кана вино, произведено другаде.

– Воле, дойде ми на ум, че в твоето образование може би има празноти, що се отнася до някои водещи начала в човешкото общуване, затова те съветвам да ме слушаш внимателно – каза Господаря Ли. След това извади от джоба си обичата на бабаитина, която бе много красива, и я постави върху масата. – Изящна вещ – промълви тон.

– Боклук – рече пренебрежително Едноокия Вон.

– Евтина имитация – рече пренебрежително Дебелата Фу.

– Сякаш я е правил слепец – рече пренебрежително Едноокия Вон.

– По-грозна обица не съм виждала – рече пренебрежително Дебелата Фу.

– Колко искаш за нея? – попита Едноокия Вон.

– Ще тя я дам само срещу една песен отвърна Господаря Ли. – В случая под песен разбирам голяма кесия пълна с фалшиви жълтици, два ката скъпи одежди, временното използване на дворцова носилка и на подходящо облечени слуги, каручка с боклук и една коза.

Едноокия Вон пресметна нещо на ум.

– Без козата.

– Коза трябва задължително да има.

– Обицата ти не чини кой знае колко.

– И каква да е коза ще ми свърши работа.

– Без коза.

– Ти обаче ще получиш не само обичата, но и ухото към нея – каза

Господаря Ли.

Собствениците се надвесиха над масата И заогледаха с любопитство окървавеното ухо.

– Това ухо не го бива – рече пренебрежително Едноокия Вон.

– Ужасно е – рече пренебрежително Дебелата Фу.

– Противно е – рече пренебрежително Едноокия Вон.

– По-грозно ухо не съм виждала – рече пренебрежително Дебелата Фу.

– Пък и за какво ни е. – попита Едноокия Вон.

– Погледни гнусното същество, което доскоро беше негов притежател – каза Господаря Ли. – Представи си само колко отвратителни неща е чуло – Господаря Ли се приведе над масата. – Да предположим, че имаш враг – прошепна.

– Враг – повтори Едноокия Вон.

– Той е богаташ и притежател на имение.

– Имение – повтори Дебелата Фу.

– През имението му преминава поток.

– Поток – повтори Едноокия Вон.

– Полунощ е. Покатерваш се през оградата и хитро се укриваш от кучетата. Тих като сянка, отиваш до устието на потока и лукаво се оглеждаш. След това изваждаш отвратителното ухо от джоба си и го потапяш във водата. От него започват да изтичат такива отвратителни слова, че изтравят рибите на цели мили разстояние. Добитъкът на врага тя започва да ние от потока и умира на място. Нивите му, напоявани от водите на потока, изсъхват. Децата му започват да се къпят и хващат проказа. И всичко това само срещу една коза.

Дебелата Фу закри лицето си с ръце.

– Да бъде благословена десет хиляди пъти майката, която подари на този свят Ли Као – изхълца тя, докато Едноокия Вон бършеше очите си с мръсна носна кърпа.

– Съгласен съм – каза той.

На село ритъмът на живота се определя от сезоните и всичко става постепенно. Сега, след като нахълтах в буйния водовъртеж на живота на Ли Као, бях като замаян. Следващото нещо, което си спомням, е че заедно с Ли Као и Дебелата Фу се бях оказал в дворцова носилка, докато Едноокия Вон вървеше пред нас и проправяше път сред хората от нисшите класи с помощта на бастун със златен връх. Едноокия Вон се бе преоблякъл като майордом на семейство от знатен род, а Дебелата Фу – като медицинска сестра. Господаря Ли и аз привличахме като магнит

погледите на тъпата. Вяхме облечени в халати от морскозелена коприна, бродирани със сребро и украсени с нефрит. От изящните ни шапки висяха пискюли и позлатени украшения, които подрънкваха от повее на вятъра. Лениво си веехме с позлатени ветрила от Сечуан.

Процесията завършваше със слуга, теглещ каручка, в която имаше боклук и една дръглива коза. Слугата имаше вид на бабаитин от долна ръка. Главата му бе обвита с превръзка и през цялото време хленчеше: „Ухото ми“.

– Това е къщата на Скъперника Шен – посочи Дебелата Фу една огромна небоядисана сграда. Пред нея гореше евтин тамян. Пред статуите на Безсмъртния бог на търговските печалби, на Господаря на големите наследства и на всички останали божества от Небесното царство на богатството. – Скъперника Шен притежава осем процъфтяващи дюкяна, шест къщи в шест различни градове, една каляска, едно кресло-носилка, един кон, три крави, десет прасета, двадесет кокошки, осем свирепи кучета-пазачи, седем полугладни слуги и една млада и красива наложница на име Хубавата Пин. С всичко това се е сдобил, като е отнемал имота на длъжниците си.

Пред нас се придвижваше един стар селянин с муле, впрегнато в каручка с каменни колела, на която мястото н бе в музея.

– Тор! – провикваше се селянинът с тъжен треперлив глас. – Пресен то-о-о-р!

– Каменни колела? – дочу се един стържещ глас откъм къщата. – Каменни колела в Пекин? – разтвориха се щорите на един прозорец и оттам се подаде един изключително грозен господин. – Велики Буда, наистина са каменни колела! – извика и изчезна в къщата. След малко виковете му продължиха – Готвачо, не се бави повече! – след малко вратата на къщата се отвори, оттам изскочиха Скъперника Шен и готвачът му и побягнаха зад древната каручка.

Бяха натоварени с кухненски ножове, които веднага започнаха да точат върху бавно въртящите се каменни колела.

– Поне две медни монети спестихме, господарю – провикна се със сияещ глас готвачът.

– Какво неочаквано щастие! – изляз Скъперника Шен.

– Тор! – продължаваше да се провиква селянинът.

– Пресен то-о-о-р!

Отвориха се още едни щори и Дебелата Фу ми посочи едно красиво лице и чифт бадемовидни страстни очи.

– Това е Хубавата Пин – каза. – Хубавата Пин притежава една

евтина рокля, едно евтино палто, една евтина шапка, един чифт евтини сандали, един евтин гребен, едни евтин пръстен и унижения, които са достатъчни За двадесет и пет човешки живота.

– Носи още! – съскаше Скъперника Шен. – Да не забравиш и лопатите, и мотиките!

– Милион проклетия! – изстена Хубавата Пин и щорите се затвориха.

– Каква жег! заоплаква се Господаря Ли, веейки си с ветрилото. – Каква воня! Какъв шум!

– Нашият господар е уморен и трябва да си почине – извика Дебелата Фу на Едноокия Вон.

– И тази кочина ще свърши работа рече уморено Господаря Ли.

Едноокия Вон почука Скъперника Шен по рамото със златния накрайник на бастуна си.

– Ей, ти – каза му с повелителен глас. – Днес на главата ти се стовариха хиляда благословии Господаря Ли от Као благоволи да си откъдне в жалката ти барака.

– Какво. – понита Скъперника Шен, докато разглеждаше с недоумение златната монета, която Едноокия Вон бе тикнал в ръката му.

– Господаря Ли от Као ще се нуждае и от подходяща стая за любимия си телохранител, Господаря Лю от Ю! – изрече Едноокия Вон, докато стоварваше втора златна монета върху дланта на Скъперника Шен.

– Какво? – попита Скъперника Шен и междуременно получи трета златна монета.

– Господаря Ли от Као ще се нуждае и от подобавашо помещение за козата си! – изрева Едноокия Вон.

– Господарят ти трябва да е направен от злато! – възкликна изумено Скъперника Шен.

– Той не е – отвърна му разсеяно Едноокия Вон. – Козата му е златна.

След няколко минути се оказах в най-хубавата стая на Скъперника Шен в компанията на Ли Као, козата и боклука. Сред рибени глави и гнили мангови плодове бяха поставени няколко фалшиви златни монети. Ли Као ги натика в устата на козата. След малко й даде да изпие пинта рициново масло. Сетне започна да се рови из изпразненята й със сребърни щипци и измъкна оттам две лъскави монети.

– Какво? – изрева той. – Само две жълтици? Нещастно животно, не събуждай страшния гняв на Господаря Ли от Као!

Нещо тупна от другата страна на стената и стана ясно, че

Скъперника Шен е припаднал, докато е надничал в стаята през някакъв скрит отвор. Ли Као го изчака да се съвземе и след това повтори номера с боклука и рициновото масло.

– Четири? Само четири жълтици? Нещастно животно! Господаря Ли от Као се нуждае от четиристотин жълтици на ден, за да живее тъй, както е свикнал!

Шумът от другата страна на тънката стена се повтори. След като Скъперника Шен отново се съвзе. Господаря Ли потрети операцията. Този път гневът му бе безпределен.

– Шест? Само шест жълтици? Нима никога не си чувало какво означава геометрическа прогресия? Две, четири, осем, а не две, четири, шест! Ще те продам на касапите, за да те използват за храна за кучетата, а аз ще се върна в Сияйните ливади на златното зърно и ще си намеря по-святна коза!

Последвалият звук ни наведе на мисълта, че този път припадъкът на Скъперника Шен ще продължи по-дълго. Господаря Ли ме изведе в хола. След като прекрачихме неподвижното тяло, той ме хвана за ръката и ме заговори със сериозен вид.

– Вол Номер Десет, ако искаш да оцелеем след гостуването си при Прародителката, трябва да знаеш, че най-добрият щит на един войн е неговото безгрижие. Ако продължаваш с мрачния си вид да издаваш, че душата ти е изпълнена с тревога, ще ни сполети гибел. Ще трябва веднага да се погрижа да поправа това – той се изкачи бързо по стълбището и започна да отваря врати, докато попадна на тази, която търсеше.

– Кой си ти? – понита го Хубавата Пин.

– Фамилното ми име е Ли, а собственото – Као. Имам лек недостатък на характера – представи се той и учтиво се поклони. – А това е моят многоуважаван клиент, Вол Номер Десет.

– Какво обаче правите в спалнята ми? – извика Хубавата Пин.

– Изразявам своите почитания, а пък клиентът ми се кани да прекара нощта.

– А къде е Скъперника Шен?

– Скъперника Шен се гласи да прекара нощта с една коза.

– С коза?

– Козата е много скъпа.

– Много скъпа... Какво правиш? – извика Хубавата Пин.

– Събличам се – отговорих аз, защото бях добре възпитан и никога нямаше даже да си помисля да противореча на такъв един почитаем мъдрец, каквото беше Господаря Ли. А и абатът, който се молеше за

душата ми, ми бе наредил да му се подчинявам.

– Ще викам! – каза Хубавата Пин.

– Искрено се надявам да го сториш. Ох, защо не съм отново на деведесет години – въздъхна тъжно Ли Као. – Воле, малко мускули за младата дама.

Хубавата Пин продължи да ме гледа, докато Ли Као излизаше от стаята. Отвърнах на усмивката на младата дама, чието семейство бе попаднало в лапите на лихвар и чиято красота я бе осъдила на обятията на един възрастен господин. Господин, притежаваш чифт малки святакши свински очички, гол и петнист черен, крив нос, подобен на папагалска човка, провисналите влажни бърни на камила и широки слонски уши, от които стърчаха дебели кичури груби сиви косми. Тя отвори чаровната си уста.

– Помощ! – извика Хубавата Пин.

От звуците, долитащи откъм долния етаж, се разбра, че Скъперника Шен закупува коза, рициново масло и каручка с боклук. Хубавата Пин и аз се възползвахме от случая, за да се опознаем. В Китай младите хора, когато решат да се опознаят, най-често изпълняват танца на Пърхашите пеперуди. Наистина не съществува по-добър начин на опознаване.

– Яж! – нареди Скъперника Шен на козата. След като младите хора вече са се опознали, прието е да закрепят познанството си чрез Рибарския съюз. Невъзможно е да участваш в Рибарския съюз, ако не си се опознал близко с някого.

– Злато! – крещеше Скъперника Шен.

Сетне се изпива чаша вино и се обсъждат сравнителните достойнства. Споровете обикновено се решават в полза на хрътките преди настъпването на деветия ден на есента.

– Яж! – викаше Скъперника Шен.

Тогава младият господин обикновено свири на лютня, а младата дама танцува по начин, който би бил шокиращ, ако се танцуваше пред публика. Сетне се сгушват като Шестте гугутки под корнизата в дъждовен ден.

– Злато! – крещеше Скъперника Шен.

След като вече е установено приятелство, остава само една стъпка до духовното сливане. То се постига най-бързо чрез Играта на феникса в яркочервения процеп.

– Яж! – крещеше Скъперника Шен.

Накрая се стига до вино, любовни стихове и до повторение на танца на Пърхашите пеперуди. Вече обаче бавно и лениво, и с кикот. И

така продължава това в Китай чак до сутринта, когато е възможно някой да се освободи от страстите си достатъчно, та да се сети да провери качеството на жълтиците.

– О, най-съвършени и проникновени от партньорите, каква е тази отвратителна воня. – прозина се Хубавата Пин.

– О, несравнима красавице, боя се, че е знак за скорошното появяване на Скъперника Шен – отвърнах тъжно аз, докато се измъквах от леглото и си обувах панталоните.

– А какви са тези сърдити викове, о, най-нежни от огнените тигри? – попита Хубавата Пин.

– Боя се, че Скъперника Шен въоръжава седемте си полугладни слуги с тояги, о, благоуханен розов лист – въздъхнах, докато прибирах сандалите, туниката, сребърните дантели, украсени с нефрит, красивата шапка и позлатеното ветрило от Сечуан.

– Милостиви Буда, какво е това противно нещо, което се просмуква изпод вратата? – извика Хубавата Пин.

– Боя се, че това са кози изпражнения и че Скъперника Шен е някъде наблизко. Сбогом, вселенска прелъстителко – извиках аз и през прозореца изскочих на улицата.

Ли Као, добре отпочинал след една приятно прекарана нощ в компанията на Дебелата Фу и Едноокия Вон, ме очакваше. Изрази одобрение на блясъка, появил се в очите ми. Наведох се и той скочи на гърба ми. След това се понесох с все сила в посока към стените на града. Зад гърба ни се чуваха писъците на Скъперника Шен:

– Върнете ми моите петстотин жълтици!

6.

Обаятелната госпожица

Пътят ни към дома на Прародител ката минаваше през стръмни планини, така че по-голямата част от времето Господаря Ли прекара върху гърба ми. Необятното небе се изпълваше от горски звуци всеки път, когато вятърът повееше през високите дървета. Облаците приличаха на белите платна на кораби, прекосяващи безкраен син океан.

Един ден, след като се спуснахме по последния планински скат, се оказахме в зелена долина. Ли Као ми посочи нисък хълм пред нас.

– От другата страна на този хълм би трябвало да се намира лятното имение на Прародителката. Да ти кажа право, много ми се ще отново да

я видя.

Спомни си за нещо, случило се преди петдесет години, и се усмихна.

– Воле, чух, че оттогава тя била надебеляла много. Прародителката обаче беше най-красивата млада жена, която съм срещал през живота си. Можеше да бъде и най-очарователната, когато го пожелаеше. При все това, в нея имаше нещо, което ме караше винаги да бъда нащрек, пък и старият Вен ми бе много симпатичен. Благодарение на историята с Прокопий и другите варвари се радвах на голямо благоразположение в двора. Дори ми бе позволено да се доближавам до трона в посока изток-запад, вместо да се търтя на колене откъм южната му страна. Един ден отидох при императора и с лукава усмивка му казах, че съм уредил скришом да наблюдаваме новобрачна двойка, която е на път да консумира щастливия си съюз. Вен имаше такава слабост, така че с тихи стъпки се отправихме към моите покои. Там дръпнах една малка завеса и му посочих двойката с пръст.

– О, Сине на Небесата – казах му аз, – можеш да забележиш, че женитбата с определен вид самки може да има неприятни странични ефекти.

– Новобрачните бяха двойка богомолки – продължи Господаря Ли. – Докато семецът щастливо се съвкупяваше, свенливата му съпруга изви нежната си шия и го обезглави. Краката на младоженеца продължаваха да се движат, докато младоженката изяждаше главата му, от което можеш сам да прецениш къде точно е бил разположен мозъкът му. След тази сцена императорът се замисли върху истинската стойност на бракосъчетанието. Прародителката обаче успя да му се качи на главата и аз бях заточен в Серендип. С това извадих късмет, защото вече не бях в двореца, когато тя отрови клетия Вен и започна да избива всеки, който се окажеше пред очите ѝ.

Вече бяхме достигнали върха на хълма и погледнах надолу. С ужас установих, че имението приличаше на огромно военно укрепление. Заемаше почти цялата долина и бе обградено от високи двойни успоредни стени. Пространството между тях се обхождаше от стражи и зли кучета. Навсякъде се виждаха войници.

– А пък зимният ѝ дворец наистина си го бивало – каза спокойно Господаря Ли.

– Дали ще успеем да проникнем в нейната съкровищница и да откраднем Корена на силата? – попитах с глас, изтънял от страх.

– Нямам намерение да правя такова нещо – отвърна той. – Ще

убедим уважаемата госпожа сама да ни даде корена. За съжаление, това означава, че ще ни се наложи да убием някого. Никога не съм изпитвал удоволствие от мисълта да се прерязват гърлата на невинни хора. Следователно, ще трябва да се молим да открием някого, който напълно си го заслужава.

Започна да се спуска надолу по хълма.

– Разбира се, ако ме познае, погребаните ще бъдем ние. При това тя ще предпочете казана вряло масло пред бравата – каза.

В последния шо-годе значим град, през който минахме, Ли Као направи някои неща. Купи изящна каляска и нае най-голямата стая в странноприемницата. Сетне отиде на градския площад и закова една от жълтиците на Скъперника Шен върху дъската за обяви. Реших, че ще я открадна веднага, след като се обърнем с гръб към нея. Той обаче изрисува около монетата тайнствени символи, така че гражданите, които се приближиха до дъската, побледнях от страх и бързо се отдалечиха, произнасяйки заклинания, които да ги опазят от злото. Не разбрах какво бе станало.

В същата вечер най-страховитата банда престъпници, които бях виждал през живота си, се спряха пред дъската за обяви, огледаха монетата и символите и след това започнаха в групи от по двама и по трима да влизат в странноприемницата. Ли Као бе поръчал кани от най-силното вино, което те излочи като прасета с грухтене и ръмжене, и от време на време ме поглеждаха свирено, присягайки към камите си. Животинските звуци внезапно секнаха, когато Ли Као влезе и се качи на една маса.

Реакцията им бе на хора, на които внезапно нечия ръка бе запушила мръсните усти. Очите им се облешиха и по мазните им лица започна да се стича пот. Главатарят на разбойниците посивя от ужас и в един момент ми се стори, че ще припадне.

Господаря Ли бе облякъл червен халат, покрит с космологически символи. На главата си имаше червена превръзка с пет възела. Десният крачол на панталона му бе навит, а левият – спуснат. На десния си крак имаше обувка, а на левия – сандал. Постава лявата си ръка на гърдите, като малкият и средният му пръст бяха изпънати. Пъхна дясната си ръка в ръкава на халата. Ръкавът започна да трепти със странни движения, докато той мърдаше скритите си пръсти.

Четирима от разбойниците изтикаха главатаря си напред. Ван Мъдорезеца трепереше толкова силно, че едва се държеше на краката си. Съмня обаче да напъха собствената си дясна ръка в ръкава и той също

започна да трепти. Ръкавът на Господаря Ли затрептя с по-голяма скорост. Ван Мъдорезеца му отвърна но същия безмълвен начин и трептенето продължи няколко минути. Най-сетне Ли Као извади ръката си от ръкава и даде знак на разбойниците, че могат да си вървят. За мое учудване те, заедно с главатаря си, тихо се измъкнаха на колене, като удариха пода с чела в знак на уважение.

Ли Као се усмихна, взе една кана по-хубаво вино и ме прикани да отида на неговата маса.

– Колкото по-долни са престъпниците, толкова по-силно се впечатляват от детинските ритуали на Тайните дружества – рече доволен от себе си. – Ван Мъдорезеца остана с впечатлението, че аз съм велик гросмайстор на Триадите и съм решил да предоставя на бандата му част от плякката, която ще взема от Прародителката. Що се отнася до последното – каза Господаря Ли – той е напълно прав.

Два дена по-късно няколко аристократични дами, които се завършиха в имението на Прародителката, попаднаха в засада. Нападателяте имаха толкова страховит вид, че телохранителите на дамите се разбягаха и ги оставиха на тяхната собствена участ. Всичко щеше да свърши зле за тях, ако не бяха им се притекли на помощ двама благородни конници.

– На колене, кучета, защото пред вас е Господаря Ли от Као! – изкрещя Господаря Ли.

– Треперете от ужас, слуги, за да не предизвикате гнева на Господаря Лю от Ю! – изревах аз.

За съжаление челният ни кон се подхлъзна в калта и каляската ни се блъсна в каляската на дамите, така че след миг се оказахме върху полуразголени самки, които пищяха от ужас. Погледнахме замаяно едно красиво нефритово украшение, веещо се между две красиви гърди с розови връхчета, и едва след малко се сетихме, че трябва да си вършим работата. Сkochихме и се захемме с разбойниците.

Ли Као мушкаше наляво и надясно със сабята си, а аз започнах да удрям с две ръце. Той нарочно мушкаше встрани, разбира се, а и аз удрях така, че да не нараня никого. Разбойниците си спомниха, че от тях всъщност не се очаква да ограбват и изнасилват никого и изиграха един доста хубав театър. Само веднъж, когато се подхлъзнах в калта, без да искам ударих главатаря на разбойниците и той отлетя встрани. Забравих за това и не след дълго нападателите избягаха ужасени, а ние се извърнахме към избавените дами, за да приемем тяхната благодарност.

Ван Мъдорезеца вече бе загубил носа и двете си уши в

разбойнически междуособици и не му бе приятно, че сега себе лишил и от няколко зъба. Промъкнал се откъм гърба ми с цепеница в ръце.

– Подарък за Господаря Лю от Ю! – изкрещя той и замахна с все сила, видях сноп от оранжеви и алени звезди и след това всичко пред очите ми почерня.

Събудих се в едно много скъпо ложе, обграден от няколко много скъпи жени, които се караха за честта да измият цизината на главата ми.

– Събужда се! – извикаха силно. – Господаря Лю от Ю отваря божествените си очи!

Възпитан съм да се държа учтиво, но всичко има своите граници.

– Ако не прекратите този адски шум. Господаря Лю от Ю ще ви удужи с божествените си ръце – изстенах.

Не ми обърнаха внимание, оглушителната глъчка продължи и лека-полека започнах да разбирам едно-друго от нея. Божествената ни намеса била спасила всички от озлочествяване и позор и уважението към нас не отслабнало от вида на хубавите ни бродирани шапки, зелени копринени халати, ветрила от Сечуан и пояси, натъпкани с жълтиците на Скъперника Шен. Всичко това бе планирано, но бях донякъде озадачен от честото споменаване на думата „младоженец“. Бях решил, че съм достатъчно укрепнал, за да задам няколко въпроса, когато изведнъж си дадох сметка, че нараняването ми е много по-сериозно, отколкото бях предполагал.

Бях толкова зле, че започнах да си въобразявам, че подът трепери, а леглото ми се клати. Халюцинацията ми бе придружена от тъп и ритмичен шум, който се засилваше. Дамите престанаха да спорят. Побледняха и бързо се измъкнаха от стаята през една странична врата. Усетих отвратителната воня на гниеща плът.

Вратата рязко се отвори и в стаята нахълта жена, която навярно тежеше около петстотин фунта. Подът под краката и трепереше, докато се доближаваше до моето легло. Най-студените очи, каквито не бях виждал дори и в кошмарите си, ме погледнаха втренчено, обградени от подпухнала и трепереща сива плът. Една огромна подута ръка ме улови за брадичката. Леденостудените очи ме огледаха.

– Ще свърши работа – изръмжа тя.

Улови ме за дясната ръка и опипа мускулите ми.

– Ще свърши работа – изръмжа отново.

Отметна завивките в опипа гърдите ми.

– Ще свърши работа – изръмжа за трети път. След това доотметна завивките ми докрай и заопипа слабините ми.

– Ще свършат работа – изръмжа мак.

Сетне съществото направи крачка назад и насочи към мен пръст, подобен на гранясала наденица.

– Викат ти Господаря Лю от Ю – изсъска. – Познавам добре Ю и знам, че там няма господар на име Лю. Изкопаемият ти другар се нарича Господаря Ли от Као, а провинция на име Као не съществува. И двамата сте мошеници и авантюристи. Престъпните ви занимания обаче ни най-малко не ме интересуват.

Плясна с ръце по бедрата си и ме погледна.

– Моята внучка те е харесала – излая женището, – а на мен ми се ще да имам правнуци. Веднага след като се излекуваш от раните си, ще има сватба. Ще ме дариш със седем правнучета, до едно момчета. Решила съм да съборя династията Тан и да възстановя династията Суй, а за тази работа момчетата са по-полезни. Междуременно няма да ми досаждаш, като ми показваш глупавото си лице повече от необходимия минимум. Няма и да се обаждаш, освен ако бъдеш заговорен. В моя дом наглостта се наказва с незабавно обезглавяване.

Чудовището се извърна и излезе от стаята, хлопвайки шумно вратата зад себе си. За миг продължих да лежа неподвижно. След това скочих от леглото, прекосих стаята и понечих да изскоча през прозореца. Гледката, която се разкри пред очите ми, ме накара да се откажа от намерението си. Огромното имение имаше не по-малко от седем парка за развлечение. Един от тях, напълно в традицията на знатните родове, бе оформен като хубаво бутафорно село. Погледнах непретенциозните покриви, примитивните водни колела, зелените ливади, прасетата, кравите, кокошките и биволите. Усетих, как по бузите ми започнаха да се стичат сълзи.

Селото ми очакваше да се завърна със спасителния женшенев корен.

Върнах се в леглото и останах в него, изпълнен със страх и ужас.

7.

Един знатен дом

Когато се съвзех достатъчно, за да съобразя да огледам местонахождението си, внезапно ми просветна, че чудовището отдавна е решило да се сдобие със седем правнучета, и че на внучката й ще бъде наредено да се погрижи да достигнат дванадесетгодишна възраст. Бях

настанен в спалнята на момчетата, които трябваше да помогнат за събарянето на династията Тан. Ще призная, че направо ми се приплака, когато помислих на какъв живот ще бъдат обречени клетите ми дечица.

Седем малки креватчета бяха подредени едно до друго с геометрична точност. Седем малки чина бяха поставени точно срещу всяко едно от тях, като четчиците за писане бяха разположени точно на три инча отдясно от мастилниците. В тази стая нищо не излизаше извън една хладна нечовешка подреденост. Това важеше и за надписите на стените. Някои от тях бяха „кун куо йо“, сиреч списъци на провиненията. Ще ви дам един пример.

**ВСЯКО ПРОВИНЕНИЕ ЩЕ СЕ НАКАЗВА С УДАРИ С
ВЪРБОВИ ПРЪЧКИ КАКТО СЛЕДВА:**

- Нечестиви помисли – 5
- Разголване при ходене по нужда нощно време – 2
- Нечестиви сънища – 2
- Нечестиви действия, причинени от нечестиви сънища – 10
- Пеене на неприлични песни – 5
- Изучаване на неприлични песни – 10
- Забравяне да се даде път на жена – 10
- Поглеждане на жена – 20
- Поглеждаш на жена със сладострастен поглед – 30
- Нечестиви помисли спрямо въпросната жена – 40
- Неуважително отношение към жена – 50
- Неуважително отношение към Прародителката – 500
- Повторно проявено неуважение към Прародителката –
обезглавяване.

На други места пък бяха налепени уроци, които трябваше да бъдат запаметени. Прешарих ги с уплашен поглед. И до ден днешен понякога сънувам класни стаи, чиито стени са облепени с текстовете на уроци.

„Огнепръскачките «мен хуо ю» стават по действени, когато към маслото се добавят смачкани банани и кокосови орехи. Тогава горящата смес прилепва по-добре към кожата...“

„Огнената течност освобождава гърмящ смъртоносен газ, когато се добавят пет унции «ланту», две и половина унции смола, унция бамбукови влакна, три унции арсенов окис...“

„Много е лесно да се произведе прекрасно действаща отрова в полеви условия, като се сварят две кошници олеандрови листа, извлича се

есенцията и ѝ се добавят три унции изсушени грудки от кукуряк. В близост до морето е достатъчно да се вземе плавателния мехур на рибата-таралеж...“

„По-деликатен подход е бил използван от Ван Ши Чен, който давал на жертвите си порнографски романи, на които предварително напоявал страниците с арсеник. Когато жертвата си наплюнчвала пръста, за да ги прелисти...“

„Тестикулите най-лесно се смачкват чрез...“

„Отрязаните глави се съхраняват по-дълго за назидание като...“

Легнах си, завих се през глава и не я подадох, докато не чух отварянето на вратата, последвано от познат глас.

– Голям късмет извадихме! Този късмет Бог ни го изпрати! Между другото, как ти хареса обаятелната госпожица, която до вчера управляваше цял Китай?

Скочих и го прегърнах.

– Господарю Ли – изплаках жално, – ако годеницата ми и в най-малка степен прилича на баба си, няма да се справя с тази работа. – След това обаче през главата ми внезапно проблесна щастлива мисъл. – Ако сме само сгодени, ще я видя едва в деня на сватбата!

– По правило би трябвало да е така, но за теб е сторено изключение. Едва ли си забравил каляската и притежателката надве красиви гърди и една нефритова огърлица. Не се тревожи за това. От теб ще се иска единствено да се разхождаш с нея от време на време из парка, докато аз през това време съобразя кого да убием, за да се сдобием с Корена на силата.

– Обаче Прародителката... – започнах да мънкам.

– Не ме позна – каза Господаря Ли. – Вродената и неприязън към мошеници в случая бе подсилена от лошия ми навик да блещя очи, да оставам да ми се стича слюнка от устата, да се кискам в най-неподходящия момент и да си бъркам в устата с мръсни пръсти. Съмнявам се тя да почувства необходимост и от твоята компания. Ще трябва да се занимаваш само с годеницата си, баща ѝ и майордома.

Бъдещият ми тъст се оказа изключително мил и приятен човек. Бидейки също книжник, кланяше се единствено на Ли Као. Хо Вен се бе класирал втори на изпитите „чин ши“ и ако ми се прищеше да откроя другаде такива два ума, събрани под един покрив, щеше да ми се наложи да отида в Академията Хан Лин. Контрастът между двамата бе изумителен.

Ли Као обичаше да подхвърля някоя идея във въздуха и да я

наблюдава как блести като звезда. Сетне подхвърляше и втора, и трета, и цели шепи родствени идеи, които сетне се приземяваха плътно навързани една за друга като огърлица, прилягаща отлично на гърлото на разискваната тема. Хо Вен пък беше предпазлив книжник, напредваше внимателно стъпка по стъпка, който никога не грешеше. Паметта му бе пословично силна и дори Ли Као не можеше да се мери с него в това отношение. Веднъж го запитах за името на една далечна планина, и ето що за отговор получих:

– Свещените планини са пет на брой. Хъншан, Чаншан, Хуашан, Тайшан и Суншан. Тайшан е водещата, а Суншан заема средно място. Има и планини, които не са свещени, но все пак притежават великолепие: Ву И, Ву Тан, Тянь Му, Тен Чу, Тен Му, Ню Ши. Омей, Шунхер, Чи Чу. Чи Хуа. Кун Тун. Чун Ю, Йен Тан, Тянь Тай, Лун Мен, Кю Ку. Чи Юи, Ши Хер, Па Кун, Ху Чу, Во Лун. Ню Чу. Пао Ту. Пей Йо, Хуан Шан, Пи Чи, Чин Шан, Чао Шан и Чун Нан. Тъй като планината, която ти имаш предвид, не е сред тях...

– Моля те, Хо... – изстенах.

– ...не би било нелогично да се предположи, че тя е Куан Фу. Не бих искал обаче това мое предположение да бъде цитирано в присъствието на Прародителката, защото тук ѝ най-малката грешка може да доведе до незабавно обезглавяване.

Ли Као веднага оцени могъществото на паметта на Хо. Каза му да не се съобразява с титлите ни, когато сме насаме, и да се обръща към нас като към Ли Као и Вол Номер Десет. Сетне при първа възможност поде разговор за женшена. В очите на Хо се появи блясък, но още преди да започне лекция, която можеше да продължи няколко седмици. Ли Као го запита в упор дали е чул нещо за Великия корен на силата. Този въпрос накара дори и Хо да не бърза с отговора. След малко започна да отговаря, бавно и не без колебание.

– Бях още на четири години, когато отидох на гости на един братовчед в благословената от Небесата библиотека в Ло Ян – тук той спря за малко и се позамисли. – В третото подземие, на петия ред отляво, на втория рафт отгоре надолу зад Математиката на Чу Пи открих книгата на Чан Чи „Тифусът и други болести“. Зад нея пък се намираха шестнадесетте тома на „Основите на билколечението“ на Ши Чен, събрани в петдесет и два списъка. Зад тях открих мише гнездо и подгоних една мишка. В гнездото и имаше къс пергамент с красива рисунка, на която пишеше: „Великият корен на силата“. Пергаментът обаче бе така сдъвкан, че не можах да разбера към кой вид растения принадлежи коренът.

Присви очи, опитвайки се да си припомни рисунката.

– Коренът бе много странен – рече. – Имаше две малки разклонения, които бяха Краката на силата. Други две бяха Ръцете на силата, а едно пето разклонение бе Главата на силата. Централната част на корена бе Сърцето на силата и имаше надпис „върховният“. За съжаление, мишките бяха изяли всичко останало, така че не разбрах за какво се отнася думата „върховният“. Много се съмнявам обаче този корен да е бил женшенев, защото никога не съм чувал за женшен с такава форма.

Интересът на Хо към женшена се дължеше на една конкретна причина. Веднъж, при разкопаването на един гроб в семейната гробница, изкопчиите попаднали на няколко парчета глинени плочки. Върху тях имало знаци, в които Хо Вен незабавно разпознал изключително древни йероглифи. Убедил работниците да съберат всички възможни парчета, които открият, и след това се заел с една на пръв поглед невъзможна задача. Йероглифите едва-едва се виждали, но той вече бил решил или да ги разчете, или да загине. Лицето му сияеше от гордост, когато ни заведе в работилницата си, показва ни малките парченца глина и ни разясни математически теорията на вероятностите, която измислил, за да определи последователността на знаците в древния текст. Занимавал се с него цели шестнадесет години и вече успял да разчете четири изречения. Смяташе, ако живее още шестнадесет години, да разчете четири завършени абзаца.

В едно нещо беше уверен – че това е народна приказка за женшена и че е най-старата, известна на хората.

Хо Вен не притежаваше собствени пари. Аз бях предположил простодушнo, че високият му сан на знаменит книжник струва повече от всякакви пари, но скоро разбрах, че съвсем не е така. Реших, че богатите хора във всички страни навярно са едни и същи и че единственото им мерило за ценност са парите. Как мислите наричаха Хо? Господаря Хо? Уважаемият книжник Хо? Втория по ученост сред смъртните Хо? Не съвсем. Наричаха го Окълвания Хо и той живееше в смъртен ужас от Прародителката, от жена си и от седемте ѝ дебели сестри и от дъщеря си. В един знатен дом статутът на един беден книжник е съвсем малко по-висок от този на момчето, което изнася нощните гърнета.

Между Окълвания Хо и дъщеря му нямаше никаква прилика. Бъдещата ми съпруга бе изумително красиво момиче, което се наричаше Припадащата дева. Първоначално реших, че това необичайно име ѝ е дадено от поетически подбуди. Причините обаче се оказаха по-различни и установих това по време на първата ни разходка из парка, надзирани

от Пи Као и баща ѝ.

– Я чуй! – каза Припадащата дева и ми посочи с пръст нещо. – Кукувица!

Аз съм селско момче и разбирам от птици.

– Не, любов моя, това е сврака.

Тя тропна сърдито с красивото си краче.

– Кукувица е!

– Скъпоценна моя, това е сврака, която имитира кукувица – отвърнах ѝ и посочих свраката, която имитираше кукувица.

– Кукувица е!

– Светлина на моя живот – въздъгнах. – Сврака е. Припадащата Дева първо почервена, после побледня, сетне въздъгна, хвана се за сърцето и изстена.

– Ти ме уби! – После направи няколко крачки назад, сетне наляво и елегантно изгуби съзнание.

– Две стъпки назад и шест стъпки наляво – въздъгна баща ѝ.

– А понякога изменя ли тази последователност? – попита Ли Као с интереса на учен.

– Не, не се отклонява даже и на инч. Изминава точно две стъпки назад и шест наляво. А сега, скъпо мое момче, от теб се очаква да коленичиш, да разтриеш нежните ѝ слепоочия и да я помолиш да извини непоносимата ти грубост. Дъщеря ми никога не грехи – рече Окълвания Хо. – Позволявам си да добавя, че никога през живота и не и е било отказвано нищо, което е поискала.

Възможно ли е сред някои от почитаемите ми читатели да се намерят един или двама души, които възнамеряват да се оженят за пари? Спомням си много добре как един следобед майордомът ми обясни как трябва да се спазват порядките в един знатен дом. Любимата съпруга на Окълвания Хо и седемте ѝ дебели сестри пиеха чай в Градината на четиридесетте изящни благоухания. Припадащата дева обиждаше здравия разум на своите придворни дами в Алеята на скъпоценните пауни, а Прародителката гълчеше слуга, изтървал чаша върху Терасата на шестдесетте блаженства.

– Слугата подава на гостенина чаша с гравирана дръжка и поднос, разположен на запад от триножника – поясняваше майордомът. – Гостът поема чашата, като я улавя за дръжката с дясната си ръка, с длан навътре и поставя чашката върху подноса.

– Отрежете му главата! – изрева Прародителката.

– Сетне той поглежда на изток, западно от триножника –

продължаваше майордомът – и очаква да му се поднесе полагаемата му се храна. Каква ще е тя се определя от одеждите му, като се започне с чадъра, държан от неговите слуги.

– Глупости на търкалета – промърмориха презрително съпругата на Окълвания Хо и седемте ѝ дебели сестри.

– Чадърите на сановниците от първа и втора степен са покрити с жълточерна ефирна материя, поръбени са с червени копринени дантели и имат три реда спирало-образни сребърни намотки. Чадърите на сановниците от трета и четвърта степен са същите, само дето намотките са червени.

– Простете ми, госпожо! Разбира се, че „Наръчник за бродирание на благородните дами“ е написан от Конфуций! – проплака една придворна дама.

– Чадърите на сановниците от пета степен – продължаваше майордомът – са покрити със синя ефирна материя и сребърните им спирали са само два реда. На сановниците от шеста до девета степен са покрити със синя необработена коприна, копринените дантели също са червени, но имат само един ред спирали.

– Хвърлете тялото в кочината! – изрева Прародителката.

Това ми стигаше.

8.

Танцуващото момиче

Една нощ заедно с Ли Као се отбихме в работилницата на Окълвания Хо. Той плачеше и държеше в ръцете си евтин сребърен гребен. Когато се успокои достатъчно, за да може да говори, помоли ни да изслушаме неговата история. Обясни ни, че няма с кого друго да сподели своите мъки и радости. Ли Као го накара първо да изпие чаша вино и след това всички седнахме.

– Преди няколко години съумях да сторя нещо, което се хареса на Прародителката – започна Окълвания Хо. – Тя великодушно ми позволи да си взема наложница, но няхах пари. Не можех да си позволя да се сдобия с някоя изтъкната дама или дори с прислужницата на някоя изтъкната дама, така че си взех една танцьорка от Ханджоу. Името ѝ бе Сиййна звезда. Бе много красива и доблестна н я обичах от все сърце. Тя не ме обичаше, естествено, защото съм стар, грозен и с малодушието на червей, но аз никога не ѝ се натрапвах и според мен тя се радваше на

прилично щастие. Подарих ѝ този гребен в знак на моята любов. Както можете да видите, не струва много, защото не можах да си позволя нещо по-скъпо, но тя го носеше, за да ми достави удоволствие. Преди това никога не се бях влюбвал и в глупостта си реших, че щастието ми ще трае вечно.

Една нощ Прародителката бе поканила няколко офицери от крепостта. Сред тях бе и един млад капитан от знатен род, за когото всички говореха, че Прародителката го гласи за съпруг на Припадащата дева. По някакъв повод беше споменато името на Сияйната звезда и капитанът цял се превърна във внимание. Рече възбудено, че тя не била обикновена танцьорка. Била се превърнала в жива легенда в Ханджоу благодарение на смелостта и умението, които проявявала в изпълнението на Танца на сабите. Младият капитан, който имаше славата на известен фехтовач, каза, че би дал всичко на света, за да се срещне с такъв противник. Тъй като в състезанията по танците със саби няма съсловни различия Прародителката позволи на Сияйната звезда да покаже умението си. Когато тя отвори една стара пленил кошница и извади оттам две саби, видях, че сърцето ѝ се бе скрило в техните остриета. Тя ми позволи да разтрия тялото ѝ с благовонни масла и аз се възхитих от гордостта и щастието, които бяха изпълнили погледа ѝ Прекрасната ми танцьорка премина през вратата като царица.

Танцьорите със саби, разбира се, са облечени само с набедрени превръзки. Не можах да понеса мисълта да видя Сияйната звезда изложена като парче месо пред сладострастните погледи на войниците и не присъствах на танца. Не бях и длъжен. Откъм двореца вятърът донесе звука на звънящи стоманени остриета, които се сблъскваха все по-шумно и все по-често. Чух ръкопляскания, а след това и одобрителни викове. Шумът от биенето на барабаните закънтя като гръмотевица, а когато пясъчният часовник отбеляза края на състезанието одобрителните възгласи продължиха поне десет минути. Съдиите отказаха да излъчат победител. Заявиха, че само боговете имат правото да дават оценка на други богове и разделиха наградата между двамата състезатели.

Онази нощ, както лежах в леглото си, чух плача на танцьорката. Клетото момиче се бе влюбило в младия капитан, но какво можеше да направи? Общественото ѝ положение бе толкова ниско, че за благородник с неговия сан щеше да бъде напълно невъзможно да я вземе Дори за втора жена. На нея ѝ оставаше възможността да се задоволява единствено с това да може да го вижда като съпруг на моята дъщеря, без да има обаче правото Дори да го докосне. Тя плака през цялата нощ, а аз

сутринта отидох в крепостта и проведох дълъг разговор с младия капитан, който също не бе мигнал, защото лицето на Сияйната звезда през цялото време било пред очите му. Когато в същия ден вечерта се завърнах у Дома, закачих на шията на танцьорката златна верижка. На нея имаше прекрасно нефритово украшение, свидетелство за любовта на капитана.

– Не съм ли наистина жалък червей? – понита Окълвания Хо. – Така бях потиснал гордостта си, че бях готов да своднича на жената, която обичах. Единственото важно нещо за мен бе нейното щастие и направих всичко възможно тя да има колкото се може по-чест достъп до него. Успях да установя, че има два кратки периода от време, когато пространството между двете стени не е охранявано. При залез слънце, когато пазачите проверяваха дали всички са се прибрали, преди да пуснат кучетата, и при зазоряване, когато ги прибираха и заключваха в кучкарника. На вътрешната стена в северната част на имението имаше малка врата, с чийто ключ аз успях да се сдобия и го дадох на Сияйната звезда. В същия ден при залез слънце дадох знак, че наоколо е чисто, младият капитан излезе откъм външната стена, прекоси разстоянието до вътрешната и Сияйната звезда му отвори вратата. При изгрев слънце тон благополучно се завърна в крепостта по същия път.

– Близо месец тя живя в небесата, а аз – в Ада, което едва ли е от особено значение, като имаме предвид относителността на всичко съществуващо – продължи Окълвания Хо. – Една вечер чух ужасен писък. Изтичах до стената и видях как Сияйната звезда трескаво се опитва да я отключи. Тя била успяла да я отвори, но някой се доближил и ѝ се наложило да се скрие. Сетне, когато се върнала, установила, че вратата е заключена и някой е прибрал ключа. Побягнах към кучкарника, за да се опитам да предотвратя пускането на кучетата. Бях обаче закъснял. Ужасната глутница се бе спуснала в пространството между двете стени и младият капитан бе успял да избие много от кучетата, но далеч не всичките. Сияйната звезда, опитваща се отчаяно да отвори вратата, се бе видяла принудена да чуе предсмъртните стенания на нейния любим капитан. Не могла да понесе това. Когато се завърнах открих, че прекрасната ми танцьорка се е хвърлила в един стар кладенец, разположен до стената.

Това не бе нещастен случай. В крепостта са знаели много добре, че капитанът се губи някъде през нощите.

Блясъкът в очите му по времето на танца на сабите също бил забелязан от всички. Щастието, излъчващо се от погледа на Сияйната

звезда, също показвало, че капитанът намерил някакъв начин да прекосява откритото пространство. Кой обаче е могъл да бъде толкова жесток, че да заключи вратата и да прибере ключа? Някой умишлено бе убил двамата невинни млади хора. Окълвания Хо отново се разплака и измина почти минута преди да продължи разказа си.

– Сияйната звезда очевидно бе поискала да умре, но участва й се оказва много по-страшна. Желанието й да докосне младия капитан е било толкова силно, че и след смъртта си продължи да се опитва да излезе през вратата. Разбира се, това не й бе по силите. В следващата нощ се завърнах при кладенеца, в който тя бе сложила край на живота си, и установих, че прекрасната ми танцьорка е попаднала в капана на един призрачен тапи. Страхувам се, че сега ще трябва да понася болката на това проклятие до края на вечността.

Ли Као с рязко движение се изправи и стисна ръце.

– Глупости! – каза. – Няма призрачен танц, който да не може да бъде прекратен. Няма и няма да има. А сега ни заведи на мястото на трагедията и ти, и аз и Вол Номер Десет ще намерим незабавно решение на проблема.

Когато се отправихме към осветения от лунната светлина парк вече бе настъпил часът на призраците. Листата шумоляха тъжно, полюшвани от лекия ветрец. В далечината се чу излайването на самотно куче. През диска на месечината, подобно на падащ лист, прелетя бухал. Когато стигнахме до стената видяхме, че вратата бе махната и зазидана. Старият кладенец бе покрит с капак, а пътеката до него бе обрасла с бурени.

– Воле, учили ли са те как да виждаш призраци? – попита ме тихо Ли Као.

Поруменях от срам.

– Господарю Ли – започнах да обяснявам смирено, – в моето село младите хора биват въвеждани в света на мъртвите едва след като са били достатъчно добре научени да уважават живите. Абатът бе решил, че тази възможност може би ще ми бъде предоставена след есенната жътва.

– Не се безпокой – успокои ме Ли Као. – Светът на мъртвите е място, доста трудно за опознаване, но наблюдаването на призраци е съвсем проста работа. Я се вгледай в това място в стената, където преди се е намирала вратата. Взри се внимателно и продължавай да се вираш докато забележиш нещо необичайно.

Така и постъпих, докато очите започнаха да ме болят.

– Господарю Ли, забелязвам нещо, което ме озадачава. Едва

видимата сянка над розовия храст не може да е причинена от клоните или от облаци, минаващи пред луната. На какво се дължи?

– Чудесно – отвърна ми. – Ти вече забеляза сянката на призрака. А сега, Воле, изслушай ме внимателно. Ще ти кажа нещо, което може и да ти се стори глупаво, но е вярно. Видиш ли някъде сянката на призрак трябва да си дадеш сметка, че мъртвите искат да ти покажат нещо. Научи се да си представяш сянката като меко и приятно одеяло, с което би искал да се покриеш. Много е лесно. Ще успокоиш ударите на сърцето си и ще прочистиш ума си от всичко. Ще оставиш в него само едно приятно меко одеяло. А сега се опитай мислено да се завиеш с него, да го придърпаш над главата си. Спокойно... спокойно... Не, не така. Прекалено много се напрягаш, а тази работа не изисква никакви усилия. Мисли само за удобство и топлота. Спокойно, вече ти обясних как. Така... добре. Я ми кажи сега какво виждаш?

– Господарю Ли, тухлите на стената ги няма и вратата пак се появи на мястото си! – прошепнах. – Отворена е, кладенецът не е покрит, а бурените ги няма.

Така и беше, макар и описаната по-горе картина сякаш бе обградена от размита рамка. Чух как някъде в далечината стражът удари три пъти с дървеното клепало. И тримата седнахме на тревата. Окълвания Хо се присегна и ме стисна за рамото.

– Мило мое момче, сега ще видиш нещо много красиво. Ще разбереш, че има красота, която може да те натъжи – рече тихо.

Над главите ни се простираше Великата звездна река, наподобяваща диамантена огърлица, обвила черния кадифен врат на небето. Канелените дръвчета бяха обсипани с роса. Тухлената стена изглеждаше посребрена. Стволовете на бамбука наподобяваха дълги пръсти, поклашани от вятъра и сочещи към луната. Чу се мелодията на флейта. Флейта, каквато никога не бях чувал. Мелодията се повтори няколко пъти, тихо и тъжно, но всеки път с едва доловими изменения, благодарение на които всеки звук заприлича на цвете, пърхащо из въздуха. Сред дърветата се появи странна проблясваща светлинка.

Затаих дъх.

Към нас се доближи призрак, танцуващ в такт с хипнотизиращия ритъм на флейтата. Сияйната звезда бе толкова красива, че сякаш нечия ръка ме стисна за сърцето и спря дъха ми. Призракът бе облечен в дълга бяла роба, украсена със сини цветя. Танцуваше по пътеката с неописуемо изящество и гъвкавост. Всеки жест на ръцете, всяко поместване на краката, всяка извивка на бялата роба говореха за съвършенство. Очите

на призрака обаче бяха широко отворени и изпълнени с отчаяние.

Ли Као се наведе към мен.

– Погледни зад себе си – прошепна.

Сторих го и видях, че вратата бе започнала да се затваря. Затваряше се много бавно, но все пак малко по-бързо отколкото съумяваше да танцува момичето. Проумях, че музиката всъщност бе верига, оковала танцюрката. Болката и отчаянието в очите ѝ нарастваха, докато наблюдаваше бавно притварящата се врата. Две призрачни сълзи, подобно на прозрачни бисери, започнаха да се стичат по бузите ѝ.

По-бързо, започнах да се моля на ум. Трябва да танцуваш по-бързо, прекрасно момиче.

Това обаче не ѝ бе по силите. Скована от музика, чийто ритъм не можеше да измени, тя продължи да плува във въздуха към нас подобно облак, с грациозни движения, изпълнени с желание. Ръцете, краката и дългата ѝ роба извършваха движения, призрачни като дим.

Пръстите ѝ, отчаяно присягащи към вратата, също бяха подчинени в движенията си на ритъма на музиката. Закъсня.

Вратата плътно се затвори и се чу жестокото изсракване на бравата. Сияйната звезда за миг остана неподвижна и внезапно, подобно на повей от леден вятър, ме обля вълна от неопишуема скръб. След това призракът изчезна. Изчезна и музиката, кладенецът отново се оказа покрит, пътеката се изпълни с бурени, а пред погледа ми отново се изправи отворът на стената, зазидан с тухли.

– Всяка нощ танцува и всяка нощ се моля да ѝ стигнат силите да премине през вратата и се озове при своя капитан – поясни тихо Окълвания Хо. – Не успява обаче да танцува по-бързо, отколкото ѝ позволява ритъмът на музиката. Клетата Сияйна звезда е обречена да танцува до края на вечността.

Ли Као междувременно се бе замислил и тихо си тананикаше секналата преди малко мелодия. Внезапно удари с ръка по коляното си.

– Хо, веригата, сковаваша танцуващия призрак, е изкована от собствената страст на жертвата. Тази великолепно млада жена обаче е подчинена на повече от една страст – каза. – Но няма сила в този или в отвъдния свят, която да може да ѝ попречи да докаже изкуството си. Танцуващото момиче ще бъде освободено именно от красотата на своето изкуство. От теб се иска да откраднеш отнякъде две саби и два барабана. Колкото до теб, Воле, и твоята помощ ще е нужна. Ако бях отново само на деветдесет години, сам бих се справил, но нещата отиват натам на теб да се падне честта да си накълцаш ръцете и краката.

– Каква чест? – попитах с писукащ глас.

– Говори се, че предизвикателството, заложено в Танца на сабите, е по-силно дори и от смъртта – каза Господаря Ли. – Сега му е времето да проверим дали е наистина така.

Цялото ми тяло изтръпна. Вече бях успял да си представя, как се влача по улиците с количка и с паничка за милостиня в единствените си два оцелели пръста. Как искам подаяния от минавачите с думите „Съжалете клетника! Съжалете нещастния безног инвалид!“

Не минава година без добронамерени чиновници да не направят опит да забранят Танца на сабите с довода, че той причинява осакатяването на стотици, ако не и на хиляди хора. Убеден съм обаче, че този танц ще просъществува поне докато престолът продължава да се заема от великия Тан, Сина на Небесата, посвещаващ по един час дневно на фехтовката. Струва ми се, че би било редно да поясня какво представлява този „варварски ритуал“, който някой ден може би ще потъне в забравата, подобно на ритуалното умъртвяване на плътта.

В танца участват двама състезатели, двама барабанчици и трима съдии. Барабанните удари определят темпото и не могат да бъдат прекъснати под никакъв предлог след започването на танца. Състезателите са длъжни да изпълнят шест последователни задължителни елемента, всеки с нарастваща степен на сложност. Всички движения трябва да се извършват но време на скок, като и двата крака са отделени от земята. Ударите трябва да се нанасят с две саби над, под и около тялото, като критерии за оценяването им са изяществото, точността, близостта на остриетата до тялото и височината на скока. Задължителните елементи са много важни, защото по тях съдиите определят дали състезателите въобще са съизмерими. Ако още тогава проличи, че единият е с една класа над другия, съдиите прекъсват състезанието.

Състезателите започват танца отдалечени един от Друг и съкращават разстоянието помежду си с изпълнението на всеки един от задължителните елементи. В края на шестия те практически застават лице в лице. Ако съдиите са удовлетворени от видяното, дават знак на барабанчиците да обявят започването на седмия елемент. Оттук нататък танцът се превръща в изкуство. Понякога и в убийство.

Играчите сами решават с какви движения да изпълнят седмия елемент. Важното е да бъдат от изключителна сложност. В тези движения танцьорите се опитват да разкрият душите си. Забавното в танца се състои в това, че след изпълнението на всеки елемент танцьорите имат право да отрежат коса от главата на съперника си. Само обаче, ако им е по

силите да сторят това преди да са докоснали земята с крака. Съперникът пък има правото да отблъсква ударите и да нанася ответни, но единствено след като е изпълнил собствения си елемент и преди краката му да са докоснали земята. Танцър, който се опитва да нанесе удар, бива веднага дисквалифициран ако е докоснал земята дори и с края на кутрето си. Истинските майстори се отнасят пренебрежително към такива леснодостъпни цели като косата върху главата на съперника и се опитват да го обръснат, като му отрежат брадата или мустаците. Отрязването на носове и уши и избождането на очи се приема като не дотам значителен рисков елемент в състезанието. Естествено, ако даден танцър се паникьоса и наруши ритъма, но всяка вероятност ще бъде убит тъй като ще се окаже във въздуха в момента, когато би следвало да се е приземил и противникът му, премерил се в косата му, вместо това ще му отреже главата.

По време на изпълнението на задължителните елементи барабанчиците бият барабаните в синхрон. От седмия елемент нататък обаче бият барабаните поотделно, всеки за своя танцър. Не случайно казват, че един истински добър барабанчик е важен за изхода на състезанието не по-малко от една трета сабя. Ето ви и образец на разговор в състезателен салон.

– Говори се, че Фан Юн те бил предизвикал на двубой. Кой е твоят барабанчик?

– Слепият Мен.

– Слепият Мен? Велики Буда! Сега ще трябва да продавам жена си, за да събера пари за облог. Ординарецо, имай добрината да поръчаш цветя за вдовицата на Фан Юн.

Разбира се, такива разговори се водят между майстори. Колкото до противниците на клетите любители, такива като Вол Номер Десет например, те са най-големите врагове на самите себе си. Сабите са остри като бръсначи и за размахването им около тялото през време на седмия елемент е нужна страхотна сила. Понякога любителят, още преди да е решил как да се поклони гордо след един удачно изпълнен елемент, установава, че един от двата му крака вече се търкаля върху земята.

Невъзможно е да се опише красотата на Танца на сабите с думи. Той е синтез на сръчност, гордост, смелост, изящество и красота, събрани в едно. Когато се изпълнява от двама знаменити майстори, ти се струва, че телата им плават във въздуха, а пък сабите им са се превърнали в блестящи мълнии. Особено когато танцът се изпълнява нощно време на светлината на факли. Звукът, издаван от сблъсъка на стоманените

остриета, подобно на ударите на гонг, изпълва не само ушите, но и сърцето. Всяко блестящо изпълнение вдъхновява едно още по-блестящо от-ветно изпълнение, барабанчиците напипват туптенето на сърцата на любимците си и с това ги отвеждат извън човешките възможности, в царството на свръхестественото. Зрителите крещат, когато острието на нечия сабя пролее кръв, но танцьорите се смеят шумно. Най-сетне пясъкът в часовника изтича, барабаните замлъкват, а след това дори и съдиите скачат и се втурват към запъхтяните състезатели, които оставят сабите си и се прегръщат.

Човек би могъл да предположи, че за този спорт е необходима преди всичко мъжка сила. Бързината и сръчността обаче могат да я неутрализират. Говори се, че един от шестте най-добри състезатели на всички времена е бил жена. Смятам, че това не е съвсем точно. Жените сред тях са две и съм в състояние да го докажа.

Когато повторно се отправихме към пътеката до стената. Ли Као носеше две остри саби. Трябваше задължително да са добре наточени, защото ако бяха тъпи един вещ фехтовач щеше да го разбере за секунда. Окълвания Хо носеше два барабана, а аз пък се бях присвил под тежестта на две хиляди фунта неопикуем ужас. Когато останах само по набедрена превръзка се оказа, че кожата ми е настръхнала като на кокошка. Пръстите ми се превърнаха в ледени висулки в момента, когато поех двете саби от Ли Као. Сетне, когато и двамата се скриха в хрсталаците, останах с чувството, че времето тече невероятно бавно. При все това не усетихме кога настъпи полунощ.

Чу се трикратното издрънчаване на клепалото на часовоя и аз се извърнах тъкмо навреме, за да забележа началото на появяването на контурите на призрака на фона на зазиданата врата. С призрачна завивка над главата си видях повторно как вратата се отвори, капакът на кладенеца изчезна и пътеката се очисти от бурени. Тръгнах напред към Сияйната звезда.

Флейтата бе започнала омайващата си мелодия. Пред очите ми се появи светлина. Изящното момиче започна танца си по пътеката и отново затаих дъх, ставайки за втори път свидетел на съвършенството, което то разкриваше въпреки покрусата си. Не ме виждаше.

Окълвания Хо започна да бие барабаните и аз в началото не съобразих какво точно възнамерява да стори. Избраният от него такт съвсем не съответстваше на присъщия на Танца на сабите. След малко обаче собственото ми сърцебиене ми подсказа отговора. Добросърдечният книжник бе избрал такта, който най-много обичаше и който бе научил през

безсънните нощи на любовта си – присъщия на биенето на сърцето на една танцьорка. Ударите, донасящи се откъм дърветата, ставаха все по-настойчиви. На лицето на Сияйната звезда се появи лека почуда.

Барабанът на Ли Као закънтя с встъпителните тактове на Танца на сабите и звуците му се примесиха с тези на туптенето на момичешкото сърце. Очите на танцьорката показаха първо удивление, а сетне – разбиране на това, което ставаше. Направих крачка напред и вдигнах двете саби в знак на поздрав. Веднага след това разбрах, че легендата разкрива самата истина, че страстта към танца е по-силна дори и от смъртта. В очите на Сияйната звезда се появи блясък и под засилващия се барабанен тътен тя даде знак, че приема предизвикателството. Ръцете и грациозно разкопчаха робата ѝ и тя се свлече на земята. Останала само по набедрена превръзка, тя с танцова стъпка се приближи към мен. Между малките ѝ твърди гърди висеше нефритовото украшение, което възлюбеният и капитан ѝ бе дарил. 8 косите ѝ проблясваше сребърният гребен на Окълвания Хо.

Вече бе забелязала моето присъствие. Разпери ръце и на лунната светлина се появиха две сияещи призрачни саби. Барабанното туптене на сърцето се чуваше все по-силно, а Ли Као даде сигнал за началото на задължителните елементи.

Един истински майстор никога не би се съгласил да се състезава с любител – нещо, което би било равнозначно на убийство. У хилих се глупашки, давайки си вид, че се шегувам, и след това заподскачах във въздуха, възпроизвеждайки последователно движенията на Тигъра, на Рибаря, на Дъхация Дракон, на Лебеда, на Змията и на Нощния Дъжд. Сияйната звезда така и не разбра, че положих най-голямото възможно старание. Засмя се и възпроизведе шеговито движенията ми, включително и препъването ми след изпълнението на елемента на Дъхация Дракон, Доближавахме се все по-плътнo един до друг. Барабаните на Окълвания Хо и на Ли Као дадоха знак, че трябва да започне седмия елемент.

Отправих гореща молитва към Великия господар на нефрита и скочих във въздуха, показвайки как Осмият паток преминава под моста на реката. Великият господар ще да беше чул молитвата ми, защото съумях да нанеса задължителните осем жестоки удара около тялото си и между краката си без да се самокастрирам. Когато обаче видях ответните движения на Сияйната звезда, насмалко не припаднах. Без каквито и да е видими усилия увисна като лист във въздуха и сабите около тялото ѝ изобразиха как ледът се свлича от върха на планината, нещо, което се смяташе едва ли не за невъзможно. Отгоре на всичко ѝ остана време,

преди краката ѝ отново да докоснат земята, да направи две закачливи движения, които щяха да ми обръснат веждите, ако сабите не бяха призрачни. След това показах как жребецът бяга из полята. Сияйната звезда пък ми отвърна с три пъти по-сложния елемент на буреносните облаци. Присви обаче подозрително очи, когато видя, че аз се бях разкрил напълно.

Сега или никога, казах си. Сkochих във въздуха, изобразявайки сълзите на вдовицата, и Сияйната звезда побледня от недоумение и ужас. Бях започнал да танцувам назад, извън обсега на нейните саби. Барабанните удари продължаваха и тя почти изгуби равновесие. Въпреки очевидното ми малодушие съдиите не бяха прекратили състезанието, така че обяснението можеше да бъде само едно. Били са подкупени. Танцът на сабите е бил кощунствено опорочен и целият неин свят бе започнал да се срутва пред очите ѝ.

– Защо нарушаваш ритъма на танца? – присмях ѝ се. – Нима се боиш от мен, долнопробна танцьорко?

Хитрината ми успя. Прекрасният призрак нададе остър възмутен и гневен вик, малкото му телце се стрелна във въздуха и сабите му заиграха около неговото тяло подобно на огнени пламъци, докато аз продължавах да отстъпвам по пътеката. Направи изпълнения, които въобще не бях смятал за възможни, макар и остриетата да присвятваха в непосредствена близост до лицето ми. С пъхтения и охкания продължих да танцувам назад колкото мога по-бързо и целият се изпорязах, тъй като нищо на света не можеше да накара един играч да продължи танца, ако съперникът му престанеше да се движи.

Окълвания Хо продължи да възпроизвежда туптенето на сърцето на Сияйната звезда с такава сила, че дланите му се разкърваха. Барабанът на Ли Као бе заглушил напълно призрачната флейта и продължаваше да ми нарежда: „По-бързо. По-бързо. По-бързо!“ Хвърлих поглед зад себе си и видях, че вратата вече почти се беше затворила. Правех всичко, което ми бе по силите, но дробовете ми вече се бяха изпълнили с гореща жарава и бе започнало да ми причернява пред очите. Криво-ляво успях да демонстрирам орловия писък без да изгубя някой от краката си. Сияйната звезда надменно ми отвърна с орловия писък над агнето – съчетание, което е било изпълнено успешно не повече от пет пъти през двете хилядолетия, откогато съществува Танцът на сабите. Отгоре на това ѝ остана време да замахне три пъти, колкото да ме лиши от двете ми уши, та и да ме скопи. Очите ѝ бяха станали огнени и косата и бе настръхнала подобно на козината на огромна красива котка.

Призрачните саби продължаваха да се въртят около тялото ѝ с невероятна скорост и само от време на време се изместваха напред, колкото да ми извадят очите и ми отрежат носа. Краката ѝ почти не докосваха земята.

Понякога тя се явява в сънищата ми и танцува специално за мен. Не вярвам много мъже да са имали тази чест.

По-бързо, казваха ми барабаните. По-бързо. По-бързо. Ускорих движенията си, доколкото можах, сабите ми се преплетоха, докато възпроизвеждах десетото гмуркане на синята видра, препънах се в един клон на пътеката и паднах. Прекрасният призрак се нахвърли върху ми, за да ми одере кожата отгоре до долу със сабите си, и внезапно се оказа от другата страна на клона. Барабаните внезапно спряха. Сияйната звезда сякаш в унес поклати глава и веднага след това очите ѝ се разшириха от удивление и надежда след като разбра, че клонът, в който се бях препънал, бе разположен непосредствено пред вратата, и че тя все още не се бе отворила напълно. Скочи и се оказа вътре.

Ли Као и Окълвания Хо бързо дотърчаха по пътеката, докато танцьорката се извърещаше към възлюбения си капитан. Той бе висок и представителен призрак и навярно приживе ще да е бил доблестен, защото намери сили да се отвърне от Сияйната звезда и да ни поздрави като истински войн, със стиснат юмрук, който задържа цели седем секунди, преди да приеме в прегръдките си любимото момиче. След това призраците изчезнаха. Флейтата заглъхна. Вратата избледня и също изчезна. Кладенецът се оказа с капак. Пътеката повторно обрасна с бурени и ние се намерихме пред една зазидана стена.

Ръцете на Господаря Ли и Окълвания Хо кървяха, а аз бях заприличал на котка, успяла в последния момент да се измъкне от касапницата. Имахме твърде жалък и смачкан вид, за да провеждаме тържествени церемонии, но решихме да пренебрегнем условностите. В работилницата на Окълвания Хо изрязвахме хартиени фигурки на щастливата двойка. Сетне за зестра ѝ изгорихме книжни пари и храна, предназначена за гостите, и разляхме вино върху земята. Окълвания Хо произнесе хвалебствени слова за младоженката, аз – за младоженеца, а пък Ли Као изпя ритуалната оплаквателна песен. Когато се чуха първите петли, благодарихме любезно на младоженците за сватбения пир и им позволихме най-сетне да се оттеглят в брачното си ложе. Така Сияйната звезда успя да се омъжи за възлюбения си капитан и доброто сърце на Окълвания Хо най-сетне намери мир.

– Ако питате мен, всичко приключи задоволително – каза

Господаря Ли докато ми помагаше да се преборя с куцането си.

9.

Кратка интерлюдия за убийство

Веднага след като раните ми позараснаха Господаря Ли предложи да се разходя още веднъж из парка в компанията на Припадащата дева като той ѝ баща ѝ имат грижата да ни придружат. Заедно с Хо доста се изненадахме, когато той ми поведе към познатата пътека, стария кладенец и зазиданата врата. Припадащата дева бе в добра форма.

– Любимите ми цветя! Рози! – изписка тя и посочи няколко петунии.

Гласът на Господаря Ли бе сладък и приятен като ТОПЪЛ мел.

– Прекрасни рози, наистина – съгласи се. – Както обаче изискано се изрази Чан Чу, жените са единствените цветя, които могат да говорят.

Припадащата дева реагира на тези думи с уж скромна глуповата усмивка.

– Стой! – извика внезапно Господаря Ли, – Застани точно тук, като изящните ти крачета опрат точно до този знак на пътеката. Ето, тук си чудесно осветена и красотата ти никога не е изглеждала по-завладяваща.

Припадащата лева кокетно се съгласи да позира по искания начин.

– Виждам самото съвършенство – рече щастливо Господаря Ли. – Прекрасна дама на прекрасен фон Човек трудно би могъл да повярва, че на такова едно спокойно място се е разиграла трагедия. При все това дочух, че тук някой бил заключил една врата и скрил ключа вследствие на което един красив млад човек и момичето, което го обичало, са загубили живота си.

– Един глупав войник и една повлекана – поясни с леден глас Припадащата дева.

Баща и се намръщи, но Ли Као донякъде се съгласи с нея.

– Дали е била повлекана, не знам, но войникът наистина ще да е бил глупав – каза той замислено. – Бил е удостоен с честта да се ожени за теб, о. Лице на съвършенството, но е предпочел да се свърже с една танцьорка от долно потекло. Та дори и е подарил скъпо нефритово украшение, което по право се е падало на теб. Усетих, не зад сияйната усмивка на Ли Као започва да прозира някаква заплаха.

– Предполагам, че тогава за пръв път в живота ти е било отказано

нещо, което си пожелала – каза Господаря Ли. – Знаеш ли, видя МИ се малко странно това, че на шията на Сияйната звезда не са открили украшението, подарено и от капитана, когато са измъкнали безжизненото и тяло от водата. Ако е искала да намери гроба си в нея, едва ли е щяла да си стори труда да го свали, преди тя да я погълне. А е възможно и тогава въобще да не е търсела гроба си. Възможно е някои да е наел няколко убийци, за да заключат една врата, да откраднат ключа и да убият една танцьорка.

Ръката му се стрелна и със светкавична бързина измъкна една верижка, висяща на шията на Припадащата дева, през главата и. На края на златната верижка висеше нефритово украшение, което той подхвърли в дланта си. С изненада си дадох сметка, че вече го бях виждал два пъти. Веднъж, между гърдите на Припадащата дева в каляската, вторият път – между гърдите на призрака на Сияйната звезда.

– Кажи ми, мило дете, винаги ли носиш това нещо до малкото си сърчице. – понита Господаря Ли, усмихвайки се по-любезно от всякога.

Окълвания Хо бе вперил в чудовищната си дъщеря поглед, изпълнен с ужас и погнуса. Предполагам, че и изражението на моето лице ще да е било същото. Припадащата дева реши, че е най-безопасно да се обърне към Ли као.

– Не вярвам да искате да намекнете, че...

– А, искам, искам.

– Не можете да додозирате, че аз...

– Отново греших.

– Тази невероятна глупост...

– Не е глупост.

Лицето на Припадащата дева първо почервеня, сетне побеля, после тя се улови за гърдите и изстена. – Вие ме убихте! – Подир това направи две крачки назад и шест наляво и изчезна от погледите ни.

Ли Као остана с поглед, втренчен в мястото, където тя изчезна.

– Някои строги критици може и да се съгласят с теб – каза той с нежен глас. След това се извърна към баща п – Хо, ги можеш да чуваш каквото си пожелал, но единственото, което аз чувам, е сврака, имитираща звучите на писък и плясък на вода.

Лицето на Окълвания Хо бе побеляло и ръцете му трепереха. Глазът му бе неуверен, но не си позволи да се пречупи.

– Малка хитруша – прошепна тон. – Сега имитира гласа на човек, викаш за помощ.

Ли Као и Окълвания Хо си стиснаха ръцете и тръгнаха по пътеката.

Аз, все още неотърсил се от шока, го последвах.

– Изключително талантива сврака – о, забеляза Господаря Ли. – Просто се чудя как съумява да възпроизведе пляска по водата и бълбуканията на човек, потъващ в дълбок кладенец.

– Светът е пълен с най-разнообразни дарования – прошепна Окълвания Хо. – Ти например притежаваш едно от тях.

– Имам малък недостатък на характера – отвърна скромно Господаря Ли.

Когато се завърнахме на същото място след час вече бе тихо и рещих, че даровитата сврака ни е напуснала.

– Според мен ще е най-добре да изтрия този знак от пътеката – каза Господаря Ли. – В противен случай току-виж някой започне да умува защо той е разположен точно на две стъпки отпред и шест вдясно от един стар кладенец, на който някой безотговорно е махнал капака. Готови ли сте.

– Готов съм – казах.

– Готов съм – отвърна Окълвания Хо. Втурнахме се към дома с развяващи се дрехи, като скубехме косите си.

– Ужас! – крещяхме с все сила. – Ужас! Ужас! Ужас! Клетата Припадаща дева падна в един кладенец.

Към Ли Као и към мен се отнесоха с известна подозрителност, но тъй като през цялото време бяхме в компанията на родния баща на момичето никой не се усъмни, че е станало наистина нещастен случай.

10.

Едно наистина хубаво погребение

Ли Као наистина бе изпитал удоволствие от това, че бе съумял да убие някого, който съвсем определено си го беше заслужил. Желанието му да извърши убийство се основаваше на това, че Прародителката, макар и по един свой неповторим начин, бе дълбоко религиозна жена. Свидетелство за нейната богобоязливост бе огромният мавзолей, който си бе издигнала приживе, предполагайки навярно, че някой ден ще благоволи да се присъедини към боговете. Мавзолеят представляваше гигантски железен стълб, висок над сто стъпки, в средата на който бе разположена погребална камера. Пред входа му пък с огромни йероглифи бе изписано посланието, което тя искаше да отправи към бъднините. Ако някой ден историята на Прародителката се изгуби в хода на

времето, бъдещите книжници навярно ще бъдат озадачени от съдържанието на нейната епитафия.

НЕБЕСАТА СЪЗДАВАТ БЕЗБРОЙ НЕЩА,
 КОИТО ДА ХРАНЯТ ЧОВЕКА.
 ЧОВЕК НИКОГА НЕ СТОРВА ДАЖЕ И ЕДНО ДОБРО,
 С КОЕТО ДА СЕ ОТБЛАГОДАРИ НА НЕБЕСАТА,
 УБИВАЙ! УБИВАЙ! УБИВАЙ! УБИВАЙ! УБИВАЙ!
 УБИВАЙ! УБИВАЙ!

Друго свидетелство ти нейната богобоязливост бе слабостта към лоханите. Нямам предвид статуите на будистки светци, от които само в Лун Мен могат да се открият 142 289 Думата ми е за истинските лохани.

Истинският лохан е свят монах, освободил се от душата си по време на самосъзерцание. Смята се, че това е знамение на Небесата и когато открият някой покойник с поглед, вперен В собствения му пълп, с кръстосани крака и стъпала, обърнати нагоре и с ръце в скута с дланите обърнати в същата посока, тялото му внимателно се обвива с няколко пласта зебло. След това зеблото се покрива с няколко слоя лак и завършеният продукт е истински светец, чието тяло може да се съхрани столетия. Ако лакът е поставен особено старателно, а преди това тялото е наkisнато във вода, практически се съхранява за вечни времена. Такива лакирани лохани се намират изключително рядко, но Прародителката притежаваше не по-малко от една дузина от тях. Някои люде с нечисти помисли подозираха, че поне неколцина от светиите са се отправили на оня свят, докато кротко са се самосъзерцавали, с помощта на нож, забит между ребрата им от някои телохранител на Прародителката. Така или иначе, но Прародителката безспорно се гордееше много с тях и не пропускаше случай да ги показва при всички по-важни церемонии.

В дните, последвали смъртта на Припадащата дева, в двореца се стекоха оплаквани от цялата околност. Най-личните сред тях издигнаха жертвени палатки по пътя, по който погребалната процесия щеше да премине към гробищата. Доведоха със себе си собствени оркестри, та даже и трупи от актьори и акробати. Хората с благороднически сан използваха случая за светско общуване. През това време не преставайте да приижда потокът от хора, между тях и безброй монаси, на които Прародителката бе наредила да се молят денонощно за спасението на душата ѝ. Цялата работа заприлича по-скоро на фестивал.

Великият ден започна с ръмене. Небето бе покрито с тъмни облаци

през цялата сутрин и ранния следобед. Времето бе горещо и влажно и във въздуха се носеше миризмата на сяра. Окълвания Хо, който охотно бе дал съгласието си да ни помогне, се кланяше наляво и надясно на разни князе и други знатни люде и в същото време разправяше, че имало зловещи предзнаменования. Из горите бродели страховити черни зверове с огнени очи, разправяше Окълвания Хо. Слугите били зърнали два зловещи призрака – жена в бели и жена в зелени одежди – които предупредили, че наоколо са се появили демони. И наистина, когато претърсили парка, открили изваянието на демон с железен обръч на главата и с верига на шията. В близост до Езерото на петото ухание през въздуха преминал бронзов свещник. Със седем пламъка, поясняваше съскайки Окълвания Хо. Надявам се никой да не съди строго този мил старец, след като чуе от мен, че погребението на дъщеря му бе за него едно великолепно изживяване.

Къntenето на барабани даде знак, че приближава погребалното шествие. Започваше с конници, яздещи в две редици, придружени от слуги, развяващи знамена с феникси и музиканти, изпълняващи траурна музика. Следваха дълги върволици свещеници, размахващи златни кандила. Сетне идваше самият ковчег, носен от шестдесет и четирима носачи, както подобава на сана на княгиня. Аз, нароченият за годеник, бях се сдобил с почетно място в процесията. Вървах до ковчега, вайках се и си скубех косите. Следваха ни войници от армията на Прародителката, носещи огромен балдахин от жълта коприна, на които бяха извезани изображенията на феникси. Под балдахина имаше монаси, теглещи дванадесет украсени със скъпоценности колички. Във всяка количка, седнал в поза за размисъл, имаше по едни лакиран лохан.

Светиите бяха вперили одобрителни погледи в доказателствата за набожността и скръбта на Прародителката. Тя бе разтворила вратите на съкровищницата си, за да извади оттам подходящи дарове за духа на покойницата, така че пред краката на лоханите бяха подредени вещи с огромна стойност. Естествено, на всички бе ясно, че Прародителката няма и най-малкото намерение да зарови богатствата си заедно с Припадащата дева. Излагането на тези скъпоценности обаче бе нещо обичайно за такива случаи, пък и замисълът му беда накара по-незначителните смъртни да позеленеят от завист. Подир даровете вървяха четири войници, носещи родовия чадър на Прародителката. Под чадъра вървеше старшият и евнух, който държеше великата корона на династията Сун върху копринена възглавница. Следваше го самата знаменита дама. Цяло едно войнство от слуги стенеше под смазващата и тежест, поставена върху

носилка. Последната бе покрита с балдахин от жълта коприна с изображения на феникси, от двете и страни бяха закачени сребърни звънчета, а задната ѝ част се красеше от златен герб.

Ако някой се зачуди защо тя използваше символите на феникса, по-добаваш на съпругата на император, а не драконовите изображения, полагащи се на самия император, отговорът е прост. Императорските Дракони бяха бродирани върху огромна сребърна възглавница, върху която се бе наместила самата Прародителка.

Няма да описвам подробно цялата церемония, защото би трябвало да започна с описанието на трите хиляди и триста ритуала на протоколните правила „чу“, от което моите читатели ще започнат да стенат нощем. Ще спомена само това, че тялото на моята възлюбена бе покрито с живак и с драконов мозък. И че бях разочарован, когато разбрах, че той не бе нищо друго освен камфор от Борнео.

Припадащата дева нямаше как да претендира за място в мавзолея на Прародителката. Както всички останали представители на рода, бе заровена в обикновената пръст в поза, че да прекара вечността обърната към нозете на великата дама. От мен се искаше да посипвам главата си с пръст, да вия като ненормален и да се тръшкам върху гроба. По време на тези ми занимания аристократите коментираха критично артистичността на изпълнението ми. Около гроба имаше монаси с качулки, които дрънчаха със звънчета и гонгове и кадыха тамян във всички посоки. Най-старшият от тях бе притиснал почтително дланите си една в друга, или поне така ми се стори, докато видях как истинските му ръце се измъкнаха чевръсто изпод робата му и претършуваха умело джобовите на княз Цу.

Окълвания Хо бродеше из тълпата с налудничав поглед и фъфлеш глас и разправяше приказки за демони и зли духове. Как можеше да не му се вярва? В небето проблясваха мълнии и започнаха да се случват ужасни неща. Княз Хан Ли например допреди малко бе потънал в задълбочена богословска дискусия с един от качулатите монаси, а само миг след това се оказа в една канавка с голяма цицина на главата и освободен от кесията си, от скъпоценностите си, от своя украсен с изумруди червен кожен пояс, от посребрената си шапка с изящна дантела и от бялата ся траурна роба, върху която бяха извезани със златна нишка пет Дракона с настръхнали лапи. Откъм палатките на богатите хора се разнесоха писъци и гневни викове, тъй като скъпоценните им траурни украшения по някакъв чудотворен начин бяха изчезнали. Госпожа Ву, за чиято красота говореха, че можела да се мери с тази на

полулегендарната царица Феи Йен, бе завлечена в храсталаците от същество, лишено от уши и нос и с очи, почти толкова жълти, колкото и зъбите му.

Никой от нас не е лишен от някои малки слабости, но според мен Мъдорезеца Ван сглупи, когато напусна компанията на качулатите си приятели монаси само и само, за да остане насаме с Госпожа Ву в храсталака. Изтърва много интересни неща.

Предупреждението на Окълвания Хо, че погребението на Припадната дева ще бъде нападнато от демони се бе оказало основателно. Злите духове трябваше да бъдат незабавно прокудени и Окълвания Хо разкри цялото си великолепиe, когато издири Великия майстор на магьосниците, за щастие оказал се там заедно със своите четиридесет и девет помощника. Не след дълго цялото гробище бе изпълнено с цели облаци от тамян. Окълвания Хо смело развяваше знамената, символизиращи петте посоки на Небесата, докато магьосниците с наметала, по които бяха изписани космологически знаци, и с високи шапки, на които бяха изрисувани но седем звезди, ръсеха гробовете със светена вода. Барабанныят бой почти ни проглуши, докато Хо и магьосниците се бореа срещу невидимите демони, размахваха камшици с дръжки от кайсиево дърво и саби, на който бяха гравирани Осемте диаграми и Деветте небесни сфери. Натикаха лошавите демони в буркани и бутилки и ги запечатаха и облепиха с етикети, на които бе написана забрана да се отварят до края на вечността.

Насред суматохата стана чудо, способно да накара и най-закоравелия атеист да повярва в Бога.

Един свят лакиран лохан, който до преди малко се бе възхищавал на украсения с диаманти императорски скиптър, положен от Прародителката в нозете му, очевидно изпита опасение, че демоните могат да откраднат останалите погребални дарове. Наруши съзерцателната си поза, стана и тръгна да прави оглед на даровете. Монасите се разкрещяха и започнаха масово да припаднат. Дори Прародителката, която дотогава кръстеше „Отрежете им главите“, побледня и уплашено се отдръпна назад. Лакът блещеше като тъмно злато на слабата светлина и светецът сякаш плуваше сред облаци от тамян, докато минаваше покрай останалите си колеги лохани и оглеждаше даровете, за да се увери, че са на мястото си. Последният дар се намирал в малка нефритова кутийка, която светецът взе и отвори.

– Открих го! – възкликна щастливо.

За нещастие лакът бе изгладил бръчките на лохана, натрупали се

през последните петдесет години, и това събуди някакви спомени у Прародителката.

– Познах те! – изкрещя тя. – Ти с тези твои богомолки насмалко щеше да ме провалиш пред император Вен! Войници, хванете това добро куче!

Господаря Ли си плю на петите без да изпуска нефритената кутийка, а аз скочих от гроба на Припадащата дева и го последвах. Войнството на Прародителката се втурна подир нас, което дойде като дар от Небесата за Ван Мъдорезеца. Измъкна се иззад храсталците заедно с хората си и започнаха да крадат всичко, де що видят. Суматохата прерасна в пълен хаос. В същото време и бурята най-сетне се разрази, небето се изпълни със светкавици, а гръмотевиците се смесиха със звъна на барабаните на магьосниците и с вайканията на жертвите. Последва и проливен дъжд, който се оказа много по-добро прикритие от тамянените облаци. Успяхме да избягаме с лекота и се приютихме в нашето скривалище, естествена пещера на брега на реката. Там се съблякохме и започнахме да сушим дрехите си. Ли Као отвори кутийката и ми я подаде.

В нея се намираше най-великолепният женшен корен, който бях виждал през живота си. Прародителката не случайно го беше включила в списъка на най-ценните си притежания. Уханието на корена бе толкова силно, че главата ми се замая.

– Воле, това е наистина нещо изключително, но Коренът на силата по нищо не прилича на Великия корен, описан ни от Окълвания Хо – рече Господаря Ли. – Хо се съмняваше дали въпросният корен е женшен и дано този да ни свърши работа.

Не мога да опиша радостта, изпълнила сърцето ми след като реших, че вече сме спасили децата. Не след дълго дъждът спря, облациите се разсеяха и ние се отправихме на път през гъстата мъгла. На входа на гробищата ни чакаше Окълвания Хо. Очите му светеха така, както в момента, когато бе видял Сияйната звезда да преминава през вратата. Тръгнахме покрай гробовете. Когато наближихме мавзолея на Прародителката чухме шума на лопати.

– Хо, подозирам, че някои от тези негодници, които Мъдорезеца Ван мобилизира, са намислили да ограбят гроба на дъщеря ти – каза замислено Господаря Ли. – Имаш ли някакви възражения ковчегът и да бъде ограбен?

– Ни най-малко – отвърна Окълвания Хо. – Любимата ми съпруга и седемте и дебели сестри поставиха в него някои доста скъпи украшения. Съмнявам се дали скъпата ми дъщеря заслужава да ги вземе със себе си.

Под благовидната външност на Хо се криеше железен характер. Чухме как лопатите достигнаха повърхността на ковчега. След това някой махна капака му.

– Това ще свърши ли работа? – попита един глас, който ми се стори познат.

Настъпи кратко мълчание и след това друг един глас, също познат, отговори.

– Екстра работа.

Мъглата се бе разсеяла, така че успях да видя как в лунната светлина проблесна острието на нож.

– Ти използвай ножа – каза първият глас. – Мен ме е страх от трупове.

– Хо, не бива да им позволяваме да осквернят тялото на дъщеря ти – прошепнах аз.

– Коси и нокти – отвърна ми тихо той.

– Какво?

– Коси и нокти – рече тихо Господаря Ли. – Това е много стар обичай. Осквернителите на гробове изрязват коси и нокти от телата на знатни дами и след това ги продават скъпо на изтъкнати куртизанки. Те ги представят за свои и ги подаряват на богатите си любовници като знак за вярност. Любовникът е поласкан от това, че любимата му по този начин му предоставя пълна власт над себе си – всяка вещица може да използва косите и ноктите, за да причини смъртта на дарителката им. Естествено, любовникът отвръща на този жест, като дарява на куртизанката много скъпи подаръци. По този начин немало покойни красавици и след смъртта си са довеждали някога до просешка тояга. Доста интересна форма на безсмъртие – коментира Господаря Ли.

Осквернителите вече сипваха пръстта обратно в гроба, за да прикрият деянието си. Надникнах иззад хрусталаците и очите ми почти изскочиха от удивление.

– Кой изхвърля пръстта така сръчно, че тя образува спретната купчинка от другата страна на гроба? – изръмжа Лихваря Фан.

– Ще отговоря на въпроса ти, уважаеми колега – изсъска Мърлявия Ма. – Бих те посъветвал да се изпикаеш на земята и след това да погледнеш отражението си в локвата.

Ли Као също надникна и присви очи, когато забеляза благочестивата двойка.

– Странна работа – рече замислено. – Може би така е отредила съдбата. Лихваря Фан не е от хората, които биха написали в архивите си

всичко, което знаят. Как изглеждам?

– В какъв смисъл? – попитах глупаво.

– Лакът държи ли?

Огледах го по-внимателно и потреперах. Лакът се бе напукал и Ли Као приличаше на труп, гниещ вече шести месец.

– Видът ти е ужасяващ – прошепнах.

– Внимавай с тази лопата! – изписка Мърлявия Ма и отскочи уплашено назад. – Насмалко да заровиш и сянката ми в гроба.

– Тогава защо не постъпиш благоразумно и не завържеш сянката си за тялото си? – изръмжа недоволно Лихваря Фан.

– Прекрасно. Суеверията могат да бъдат много полезно нещо – рече щастливо Господаря Ли.

Ли Као се измъкна иззад храстите и из мъглата започна да плава лакиран лохан.

– Ууууууу! – започна да стене страховитият призрак.

Мърлявия Ма припадна и тупна върху капака на ковчега. Лихваря Фан се свлече на колене и закри очите си с ръце. В нощната тишина се разнесе зловещ кух глас със силен тибетски акцент.

– Аз съм Цзо Джд Чону. Господарят на женшена. Кой се осмелява да краде моя Корен на силата?

– Призрако, пощади ме! – проплака Лихваря Фан. – Знаех, че Прародителката притежава такъв корен. Кълна ти се обаче, че не ми е известно къде е скрит.

– Не за малкия корен ми е думата – изрева Господарят на женшена. – За Великия корен ти говоря.

– О, призрако, в цял Китай съществува един единствен Велик корен на силата. Един клет дребен търговец като мен не би посмял дори да го докосне! – проплака Фан.

– У кого е коренът ми? Къде е скрит?

– Не-смея да кажа – завайка се Фан.

Цзо Джд Чону обърна отвратителното си лице към Небесата и започна да протяга ръка към Фан, за да го поразии с мълния.

– У княз Чин е! – разпищя се Лихваря Фан. – Крие го в лабиринта си!

Отвратителният лохан се замисли близо минута. След това щракна с пръсти.

Мърлявия Ма само се бе престорил на припаднал. Скочи от ковчега и изпревари Лихваря Фан с двадесет крачки, докато тичаха към мъглата. Ли Као отправи замислен поглед към гроба, а след това коленичи и се

присегна към нещо. Изправи се, държейки някаква вещ в ръка, огледа я на лунната светлина и след това я подаде на Окълвания Хо. Той извика от удоволствие. Бе къс от глинена плочка, покрита с древни йероглифи, също като тези, които Хо бе започнал да разчита преди шестнадесет години. Това парче обаче бе толкова голямо, че вероятно съдържаше цели завършени текстове.

В далечината се чуваха виковете на жена му и седемте ѝ дебели сестри, които се бяха присъединили към Прародителката.

– Отрежете им главите! – крещяха. Хо се бе замислил какво ще му е необходимо, за да постигне пълно щастие.

– Ли Као, ти докато се разхождаше из имението откри ли и някъде другаде стари изоставени кладенци? – понита той обнадеждено.

– Бих те посъветвал да използваш брадва – отвърна Господаря Ли.

– Брадва. Всъщност да, прав си.

Отново се запътихме към стената до стария кладенец. Ли Као изкрещя като кукумявки и едно куче му отвърна с три излайвания и виене. На мястото на вратата сега имаше парче плат с изкусно изрисувана зидария. Сбогувахме се с Окълвания Хо, като аз се просълзих, а Ли Као се покатери на гърба ми. Отместих парчето плат и се затичах по празния коридор. Докато се изкачвах по една въжена стълба на стената, хвърлих поглед към Окълвания Хо. В едната си ръка държеше скъпоценната глинена плочка, а с другата размахваше въображаема брадва.

– Клъц, клъц! – тананикаше той щастливо. Клъц, клъц, клъц, клъц!

Мъглата го погълна и аз се оказах от другата страна на стената при Мъдорезеца Ван и неговата шайка негодяи. Казаха, че от двадесет години не се били радвали на такъв хубав обир и поканиха Господаря Ли да им стане главатар. Чакаше ни обаче друга работа. Понесох се със скоростта ни вятъра към село Ку Фу, докато Господаря Ли, покачен на гърба ми, стискаше скъпоценния корен.

11.

Ще ти разкажа приказка

Бе ранен следобед и в слънчевите лъчи, проникващи в манастира танцуваха пращинки. Чуваше се единствено чуруликането на птички и как Ли Као и абатът приготвят наслойката. Децата не бяха помръднали дори и клепачите си по време на нашето отсъствие и монасите не бяха успели да им помогнат с нищо. Единствено от време на време ги бяха

къпали и на определени интервали изменяха позите им, Все още се чудех на това как се бяха запазили някакви признаци на живот в малките бледи телца. Родителите бяха толкова тихи, колкото и децата.

Върху една алхимическа печка бълбукаше колба с подсладена вода, в която Господаря Ли бе поставил Корена на силата Водата започна да придобива оранжев цвят, а женшовият корен стана меднооранжев и полупрозрачен като кехлибар. Господаря Ли премести корена в друга стъкленница, пълна със слабо оризово вино. Абатът затопли течността и когато и тя започна да бълбука. Господаря Ли я подмени с оранжевата течност от първата стъкленница. Изчака да изври, докато едва покриваше корена. Течността придоби жълто-оранжев цвят. Господаря Ли запечата стъкленницата и я постави в съд с вряла вода. Течността и самият корен станаха отначало чернооранжеви, а след малко почерняха напълно. Когато остана съвсем малко вода. Господаря Ли извади стъкленницата и я разпечата. Цялото помещение се изпълни с необикновено силен и свеж аромат на планински билки след дъжд.

– Така, вече е готово и сега ще видим какво ще се получи – каза спокойно Господаря Ли.

Абатът и Ли Као отидоха при леглата. Абатът разтваряше устните на децата, а Ли Као потапяше почернелия корен в течността и внимателно полагаше по три капки върху езичите им. Тази процедура бе повторена три пъти, а в стъкленницата все още бе останала малко течност.

Чуваше се кудкудякането на кокошките, мученето на кравите и биволите. Вятърът местеше клоните на върбата по сивите каменни стени. В градината се обади кълвач.

Бледите личица започнаха да възвръщат цвета си. От движението на завивките се разбра, че започват отново да дишат равномерно. Изстиналите им крайници започнаха да се стоплят. Сърничката на Фан въздъхна, а върху лицето на Костения Шлем се появи широка усмивка. Всички деца започнаха щастливо да се усмихват и изведнъж си дадох сметка, че съм станал свидетел на едно медицинско чудо. Родителите заплакаха от щастие и запрегръщаха своите синове и дъщери, бабите и дядовците затанцуваха, а монасите се втурнаха да бият всички възможни камбани в манастира. Абатът едва ли не танцуваше от радост, когато започна да подпява „Намо Куаншин Боднсатва Махасатва“ – именно с тези думи добрите будисти въздават възхвала на Небесата.

Единствен Ли Као не се трогна. Продължи да оглежда едно тую едно всички деца с хладен аналитичен поглед и в един миг ми даде знак да откъсна Големия Хон от сина му. Наведе се над момчето и започна да

опипва пулса му. Първо го улови за лявата китка, за да провери функционирането на сърцето, черния дроб, бъбреците, тънките черва и пикочния мехур. Сетне го хвана за дясната китка, за да си изясни как работят стомахът, белите дробове, дебелият черво и други жизнено важни органи. Помоли абата да направи същата проверка, за да съпоставят резултатите.

На лицето на абата се изписаха последователно озадаченост, тревога и отчаяние. Взе иглите си и се зае с проверката на реакцията на децата на болка. Нямаше обаче никаква реакция. Лицето на Малкия Хон бе поруменяло, пулсът му бе нормален, а на устните му продължаваше да е изписана щастлива усмивка. Когато Господаря Ли обаче вдигна една от ръчичките му и я пусна, тя застина неподвижно. После я премести в различни други положения, но тя си оставаше все така скована. Абатът улови Сърничката и силно я разтърси обаче пулсът и въобще не се промени.

Ли Као се изправи и бавно тръгна към масата. Огледа с безизразно лице празната алхимическа колба. Всички погледи бяха насочени към него. Бе безкрайно изтощен и мога да заявя, че се опитваше въпреки умората си да открие думи, от които да стане ясно, че такова нещо като „почти чудо“ не съществува. Коренът на силата почти бе успял. Но просто не бе достатъчно силен.

Нямаше да мога да понеса погледа му, ако ме погледнеше. Знаех, че може да ми каже само едно и в главата ми отново се появиха думите от древния тибетски текст. „Може да помогне само едно лечение и то те бъде успешно единствено ако се сдобиеш най-рядко срещания и най-могъщ лек, Великия корен на силата“. Спомних си И ужасеното лице на Лихваря Фан докато се кълнеше, че в света съществува един-единствен Велик корен на силата и че княз Чин го крие в лабиринта си. И най-невежите селски момчета знаеха, че княз Чин е десет хиляди пъти по-опасен от Прародителката и че с медни монети не можела се заплати самоубийство. Ако се отправех да търся корена, щях да бъда сам, а от лабиринта на княза никои не се бе завърнал жив.

Извърнах се и бързо се отправих към вратата. Прекосих коридорите, които познавах като дланта на ръката си, след това скочих през един нисък прозорец и побягнах към хълмовете.

Нямах никаква определена цел, а може би просто подсъзнателно се сбогувах със село Ку Фу. Знаех, че когато съм потиснат или уплашен, трябва да направя някакво физическо усилие и че когато то е достатъчно продължително обикновено забравям грижите си. Тичах цели часове

из хълмовете, полята и гората, и самотните кучета започнаха да ме следват. Вече беше се събрала цяла глутница, когато краката ми ме отведоха към една стръмна пътека, виеща се през гъсти храсталаци. На едно място коленичих и през един тесен проход се промъкнах в малка пещера. Кучетата ме последваха и след миг се устроихме върху купчина кости.

Викахме им драконови кости, защото някога съществувало поверие, че драконите периодично си сменят костите така, както змиите сменят кожата си. Всъщност това бяха ключици на домашни животни, използвани за гадаене. Това умение е много древно и абатът веднъж ми бе обяснил, че обредните кости на Ан Ян са единственото сериозно доказателство, че полумитичната династия Шан действително е съществувала.

Дали и другите хора се връщат към детството си, когато изпитват уплаха? Поне с мен нещата стояха така. Когато бях малък, използвахме тази пещера като място за игри и скривалище и решавахме всички важни въпроси с помощта на безпогрешно действащите драконови кости. Запалях огън в стария мангал и поставих машата в него. Кучетата ме обградиха и започнаха да ме наблюдават с интерес, докато търсех някоя цяла използвана кост. Открих една, написах „да“ от лявата ѝ страна, „не“ от дясната и се изкашлях.

– Драконе, кажи ми дали ще успея да открия Великия корен на силата в лабиринта на княз Чин и да се измъкна оттам жив? – прошепнах дрезгаво.

Омотах около ръката си сноп стара конска грива и улових нагорещената маша. Върхът и започна да съска когато го опрях в костта и след малко тя започна да се пука, за да ми даде отговора. Пукна се и се разпадна на две почти еднакви части, на които останаха думите „да“ и „не“. Как трябваше да разбере това? Че ще открия корена, но няма да оживея, или ще остана жив, обаче няма да открия корена? Разтревожих се, докато изведнъж се сетих, че вече не съм на десет години и поруменях от срам.

– Глупак съм – промърморих.

Слънцето бе залязло. В пещерата проникнаха лунните лъчи и един от тях се плъзна върху малкия белег на китката ми, от което той заблестя като сребро. Отметнах глава и се засмях. Приятелите ми от детинство, е които си бяхме подавали ножа в кръг, за да станем кръвни братя, щяха да умрат от завист, ако научеха, че скелетът на Вол Номер Десет някои ден ще се разпилее в тайнствения лабиринт на княза. Прегърнах няколко от кучетата и запях священата клетва на Седемте кървави разбойника от Пещерата на драконовите кости.

– Лайна на прилеп, лайна на плъх, лайна на трипръст ленивец, кости и ключици, кървави клетви...

– Това наистина си го бива – рече одобрително нечий глас. – Къде-къде е по-хубава от клетвите на книжниците.

Кучетата започнаха да лаят възбудено, докато Господаря Ли се промъкна в пещерата. Седна и се огледа.

– Гадаенето на кости е чисто мошеничество – отбеляза той. – Достатъчна е съвсем малко практика, за да накараш една кост да се пукне но какъвто начин пожелаеш. Ти като малък хитрувал ли си по време на игра?

– Не. Играта щеше да престане да бъде интересна – промърморих аз.

– Мъдро си постъпил – рече Господаря Ли. – Абатът, който също е един много мъдър човек, ми каза, че ще те открия тук. И че ако не те открия веднага, просто трябва да почакам. Не се срамувай от това, че се връщаш към детството си, Воле. Всички трябва да го правим от време на време, ако не искаме да се побъркаме.

Господаря Ли носеше със себе си голяма бутилка вино, която ми подаде.

– Пийни си и ще ти разкажа една приказка – рече. Отпих и едва не се задавих от силната течност. Ли Као поиска да му върна бутилката и изпи около пинта вино.

– Била мрачна и бурна нощ – започна да разказва той, като избърса устните си с опакото на ръката. – Веел леден вятър, а небето се раздираше от светкавици като огнени змийски езици. Гръмотевниците ревяли като Дракони и дъждът се леел из ведро. По едно време се чуло скърцането на колела и тропотът на копита, последвани от най ужасяващия звук в цял Китай – звука на ловджийските рогове на войниците на княз Чин.

Този път се задавих без да пия вино и Ли Као дружески ме потупа по гърба.

– Надолу по една планинска пътека трополяла двуколка, теглена от муле. Мулето търчало с все сили, а върху седалката подскачали мъж и жена. Жената била бременна в деветия месец и стискала голяма торба от зебло, докато мъжът размахвал камшика. Зад гърба им се разнесъл още веднъж звукът на ужасите ловни рогове, след което в нощта се изсипал облак стрели. Мулето се препънало и паднало, а двуколката се разбила в канавката. Целта на войниците очевидно била торбата на жената, защото мъжът се опитал да я вземе, така че войниците да нападнат него, а тя през това време да се спаси. Жената обаче била смела и отказала да

пусне торбата. Сборичкали се докато ги застигнала втората вълна от стрели. Мъжът паднал смъртно ранен, а жената се отдалечила с кукукане. Изпод лявата и ключица стърчала стрели. Дъждът великодушно прикрил малката й решителна фигурка, докато жената пълзяла по криволичещата пътека, водеща към манастира Шу.

Господаря Ли отново надигна бутилката и жадно отпи от нея. Още не бях разбрал защо ми разказва тази история, но думите му ме бяха откъснали от грижите ми.

– Стрелата послужила за пропуск – каза. – Върху нея бил изписан тигровият знак на княз Чин, а манастирът Шу ненавиждали княза. Направили всичко, което им било по силите, за да я спасят, и още при зазоряване сред стените на манастира се разнесъл слабият писък на новородено. Абатът и акушерката извършили малко чудо, спасявайки детето. Не могли обаче да сторят нищо за майката.

– Смела жена – прошепнал абатът, бършейки потта от веждите и. – Смела боркиня срещу нечестивия княз Чин.

– Хиляди поздравления, госпожо – каза акушерката, държейки в ръце плачещото дете. – Родихте здраво момченце.

Ноздрите на умиращата трепнали и тя отворила очи. С огромни усилия повдигнала едната си ръка и я насочила към акушерката.

– Као... – изстенала тя. – Ли... Ли... Ли Као. Погледнах с широко разтворени очи Господаря Ли.

Той в отговор ми смигна.

– Очите на абата се изпълнили със сълзи. Чувам те, дъще. Синът ти ще бъде кръстен Ли Као.

– Као! – изстенала жената – Као Ли... Ли... Ли Као.

– Разбрах те, дъще – изплакал абатът. – Ще възпитам Ли Као като собствен син и ще се погрижа малките му крачета да стъпят върху пътя на истината.

Ще бъде възпитан в духа на Петте добродетели и Превъзходните напътствия и в края на безупречния му живот духът му без затруднения ще премине през Портите на голямата пустота в Благословената област па съвършената добродетел.

Господаря Ли погълна още една пинта и отново ми предложи глътка. Пак се задавих.

– Погледът на жената издавал странни чувства, наподобяващи гняв. Вече обаче била безсилна. Очите и се затворили, ръката й се отпуснала и душата й се отправила към Жълтите подземни извори. Акушерката била много трогната. Отпушила малка бутилка от козя кожа, която

държала в джоба на дрехата си и отпила голяма глътка от нея. От миризмата на течността сърнето на абата изстинало. Такава гнусна воня прирежавала само течността, която би могла да се окачестви едновременно като най-добрия лакочистител или най-лошото вино, известна като Као Ли Ян. Повтарям: Као Ли Ян. Дали умиращата просто е искала една глътка? Да, може и така да е било. Отгоре на това сетне се оказало, че войниците на княз Чин я преследвали не защото била героична боркиня, а понеже заедно със съпруга си откраднали заплатите на полка. Родителите ми били най-забележителните крадци и мошеници в цял Китай, и майка ми е щяла сигурно да избяга с лекота, ако не се били съдърпали с баща ми за плячката.

Господаря Ли поклати глава с удивление.

– Наследствеността е наистина забележително нещо. Още на крехката петгодишна възраст откраднах сребърната тока на абата. На шестгодишна възраст откъгнах нефритовата му мастилница. На осемгодишна възраст откраднах златните украшения от най-хубавата шапка на абата и все още се гордея с този си подвиг, защото тогава тя бе на главата му. На единадесет години размених бронзовата кадилница на абата за два буркана с вино и се напих до блаженство на Алеята на мухите. На тринадесетгодишна възраст прибрах сребърните му свещници и отидох с тях в Алеята на четиристотинте забранени удоволствия. Ех, младост, младост! – въздъхна Господаря Ли. – Колко приятно, но скоротечно бързо преминават розовите дни от годините на нашата невинност!

Отново се зае с виното и с удоволствие се оригна.

– Абатът на манастира Шу бе истински герой – продължи той. – Бе обещал да ме отгледа като собствен син и удържа на думата си. Вкара такава образованост в главата ми, че след време с лекота се справих с изпита „чин ши“. Когато обаче след време дойде часът да напусна манастира, амбицията ми бе не да се захвана с наука, а да направя блестяща престъпна кариера. Бях шокиран когато разбрах, че престъпленията са толкова лесни, че предизвикват единствено скука. Макар и неохотно, върнах се към науката и след като издържах успешно някои изпити бях приет в Академията на културата като изследовател. Успях да се измъкна от тази морга след като подкупих някои от дворцовите евнуси, за да ме назначат за военен стратег. Успях да изгубя няколко сражения по общоприетия начин, след което бях назначен за съгледвач на императора, а по-късно за губернатор на Ю. Именно на тази си последна служба прозрях истината. Опитвах се да събера достатъчно доказателства, за да обеса онова отвратително куче, генерал на Ву Сан, но той бе толкова

хитър, че не успях да докажа нищо. За щастие. Жълтата река отново бе предизвикала наводнение и успях да убедя жреците, че можем да усмирим гнева на тази богиня единствено ако се върнем към някои обичан на прадедите ни. Кучешкият генерал изчезна във водите и, вързан за сив кон. Жал ми бе за коня, но нямаше как, обичаят трябваше да се спазва. След това си подадох оставката. Макар и късно, бях успял да разбера, че да разкриеш едно престъпление е хиляда пъти по-трудно, отколкото да го извършиш. Закачих табелата с притвореното око над вратата си и никога не съм съжалявал за това. Смея, освен това, да добавя, че не съм оставил нито един случай неприключен.

Шумно преглътнах. Предполагам, че в очите ми се е появила надежда, и че това е проличало.

– Ти защо мислиш, че ти разказах всичко това? – попита Господаря Ли. – Имам достатъчно основания да ненавиждам княз Чин, тъй като един от неговите прадеди уби моите родители. Освен това, всичките ми досегашни занимания са ме подготвили много добре за кражбата на женшенонв корени.

Потупа ме по рамото.

– Пък и съм готов веднага да те приема като правнук – каза. – Не бих могъл да допусна мисълта да те пусна да тръгнеш сам и да те убият. Почини си и призори ще отпътуваме.

Очите ми се замъглиха от сълзи. Господаря Ли излезе от пещерата и подвикна на кучетата. Те щастливо го последваха, докато той танцуваше на пътеката, водеща към манастира, като размахваше бутилката. Нощният бриз поде песента, изпълнена с изискано мандаринско произношение.

Сред цветята с бутилка вино
 Пия аз сам без компания
 Надигам бутилката, приветствам лупата
 И с моята сянка пий ставаме трима

Пея, а луната се клатушка напред и назад
 Танцувам, а моята сянка подскача изкривена
 Докато сме трезви, радваме се пий един па друг
 Когато се напием, пътищата ни са разделени

Всеки преследва своята си съдба
 А някой ден отново ще се срещнем
 в Звездната рекаа...

Съжалявах, че не го бях виждал на деветдесет годишна възраст. Дори и сега скоковете му и движенията му на лунната светлина бяха великолепни

Втора част Флейтата, топката и камбаната

12.

За замъците и ключовите зайци

По предложение на абата ще поясня на непросветените варвари, че страната ми се казва Чун Куо. Това ще рече „Централна страна“ или „Междинно царство“. Става въпрос за това, че тя е разположена в самия център на света и е единствената, намираща се непосредствено под Небесата. Названието, разпространено сред чужденците, е варварска измишльотина, свързана с паметта на първия княз Чин, застанал начело на империята в Годината на Плъха 2447 (221 година преди Христа). Бил забележителен реформатор. Абатът казва, че масовите убийци обикновено са реформатори, докато обратното не винаги е вярно.

– Задушават ли собственото ни минало! – изревал княз Чин. – Трябва ни едно ново начало!

Оказало се, че всъщност имал предвид забраната на всички предишни философии на управление и налагането на неговата собствена, наречена легализъм. Абатът ми каза, че прословутото първо изречение на Книгата на легализма звучи така: „Наказанието ражда могъщество, могъществото ражда сила, силата ражда болка, болката ражда добродетел. Следователно, добродетелта се корени в наказанието“. След тези думи едва ли е необходимо да се прочита второто изречение.

Князът започнал реформите си с изгарянето на всички книги в империята, като били пощадени единствено някои технически трудове. Тъй като заедно с книгите изгорили и книжниците, обширни области на познанието направо изчезнали от лицето на земята. Отнесъл се критично към някои религии и храмовете им, заедно с жреците и богомолците, изчезнали в пламъците. Не обичал лековатите приказки, така че били обезглавени не само професионалните разказвачи, но и много изненадани баби. Най-изтъкнатите конфуцианци били отведени в един дол и там върху главите им се стоварили скали и ги смазали. Наказанието за притежание даже и на един ред на трудовете на Конфуций било смърт чрез бавно разчленяване. За нещастие, изгарянето на клада, обезглавяването, смазването с камъни и разчленяването поглъщали много време. Князът

обаче се оказал съобразителен.

– Ще построя стена! – провикнал се той. Великата китайска стена не започнала с княза и не свършила с него. Той обаче пръв я използвал за целенасочени убийства. Всички, които се били осмелили да изразят, несъгласие с него, били заточени в пустинния север. По време на държавния строеж, който някои наричат Най-дългата гробница на света, загинали милиони души. Други няколко милиона загинали при изграждането на личните покое на княза. Замъкът на лабиринта всъщност представляваше тридесет и шест отделни замъци, свързани с лабиринт от подземни проходи. Замисълът на княза бил да разполага по всяко време с тридесет и шест императорски спални, така че при опит за покушение никой да не знае къде точно прекарва нощта. Под изкуствения лабиринт имало още един, естествен, преминаващ дълбоко през една скала. Говореше се, че бил обитаван от отвратително чудовище, което поглъщало пиращите жертви на княз Чин. Не знам дали това е вярно, но хилядите хора, хвърляни там, никога след това не са се появявали отново на бял свят.

Князът разкрил още веднъж силата на въображението си, когато накарал най-умелите занаятчии на империята да му направят огромна златна маска на ревящ тигър, която слагал при всичките си явявания пред хора. Приемниците му също я ползвали повече от осемстотин години. Дали князът е имал съзлививи очи, безволеви черти и е страдал от тикове? Поданиците му виждали единствено ужасяващата маска, изображението на свирепия „тигър от Чин“. Абатът ми обясни, че преди време варварските владетели на остров Крит използвали маската на бик, водени от същите подбуди.

Тайнствеността и страхът са основните опори на тиранията. Цели четиринадесет години Китай стенел, но веднъж князът направил грешката да увеличи данъците в такъв размер, при който на селяните не останало нищо друго, освен да избират между гладната смърт и бунта.

Тон конфискувал оръжията им, но не бил съобразил да конфискува и бамбуковите насаждения. Добре изостреното бамбуково копие е нещо, от което заслужава да стоиш по-далеч. Когато князът видял как няколко милиона такива копня се отправили към него, бързо зарязал империята и се барикадиран в Замъка на лабиринта. Там бил неуязвим и тъй като все още продължавал да контролира най-голямата частна армия в света, било прието негласно, че Чин ще съществува като държава в държавата.

Императорите идвали и си отивали, но князете Чин продължавали да се укриват в крепостта си, най-чудовищният паметник на насилието,

известен на хората.

Днес Замъка на лабиринта лежи в развалини и представлява сива маса от разхвърляни камъни и изкривени жезла, разпилени върху било-то на хълм, надвесен над Жълтото море. Там приливите са най-силни в Китай и вълните разместват стигналите до тях камъни. Изкривените железни порти са обрасли с диви лози, а върху остатъците от стените се разхождат гущери с пъстри коремчета и тюркоазени очички. Под вечните сенки на банановите и бамбуковите дървета се крият паяци. Днес те са големи, мъхнати и безобидни. Предишните обитатели на замъка са имали също безобразен вид, без обаче да са безобидни. Когато за пръв път видях Замъка на лабиринта, той се извисяваше в пълното си великолепие.

Гемията, с която пътувахме, бавно пресичаше гъстата утринна мъгла, движейки се в посока на връзката с Жълто море. Грубите моряшки команди кънтяха в ушите ми. Въздухът трепереше от дрънченето на хиляди оръжия и от тежките стъпки на маршируващи войници. Мъглата започна да се разсейва и повдигнах поглед към хълма, където се намираще най-непристъпната крепост в света – огромна, осяяна със стражеви кули и непревземаема. Погледнах с ужас кулите, стържещи облаците, огромните железни порти, проблясващи като страшните зъби на хищник, централния подвижен мост, върху който можеха да преминават четири кавалерийски батальона, наредени един до друг. Огромните каменни стени бяха толкова широки, че конниците, които патрулираха по тяхното протежение, наподобяваха мравки, яздещи малки паяци. От време на време подкованите копита събаряха камъни, които падаха откъм хълма във водата около гемията. Един от тях издрънча върху покрива на кабината, където Ли Као си отспиваше след поемането на свръх-доза вино. Той излезе на палубата и погледна нагоре, разтривайки очите си.

– Отвратителна архитектура, нали? – каза с прозъвка. – Първият княз не е имал и зрънце естетическо чувство. Какво ти е, Воле? От лек махмурлук ли страдаш?

– Не, просто малко ме наболява главата – отвърнах му с уплашен и изтънял глас.

Докато мъглата продължаваше да се разсейва отпразих изпълнен със страх поглед към града. Бях предположил, че той ще е най-тъжният и унил град на земята. Започнах да се усъмнявам в здравия си разум, когато чух щастливите песни на рибари и усетих във въздуха мириса на хиляди благоуханни цветя. След като мъглата се вдигна напълно не

повярвах на очите си. Пред мен се Простираше град, конто изглеждаше толкова красив, сякаш бе изваден от приказка.

– Странно, нали? – каза Господаря Ли. – Чин е не само най-красивият, но и най-безопасният град в цял Китай. И всичко това се дължи единствено на алчността.

Отпи една утринна глътка вино и доволно се оригна.

– Всички князе Чин са се стремяли единствено към пари, като се почне още с първия княз. Първоначалните им методи да се сдобиват с тях са били грубовати, но действени – обясни Господаря Ли. – Веднъж през годината властващият княз избиравал съвсем наслуки някое село, изгарял го до основи и обезглавявал жителите му. След това князът и войската му тръгвали да събират данъците. Начело били отрязаните глави, набучени на копия, след което князете Чин изпитвали приятно удивление, когато наблюдавали как селяните бързат да се наредят на опашките, за да си платят данъците. Рано или късно обаче, било редно да се появи някакъв по-просветен княз. Говори се, че този, който влязъл в историята с прозвището „Добрият княз“, по време на едно заседание с министрите си изведнъж вдигнал ръка и извикал: „Трупове не плащат данъци!“. Това божествено откровение довело до известна промяна на тактиката.

Ли Као предложи и на мен вино, но отказах.

– Добрият княз и приемниците му продължили да извличат изгода и удоволствие от избиването на селяни и данъчните походи продължават и до ден днешен. На богатшите обаче била предоставена възможността да пълнят сандъците на князете по собствено желание. Добрият княз просто превърнал това унило крайбрежно градче в най-големия и най-скъп град за удоволствия на земята. Воле, няма удоволствие или порок, известни на човека, които да не могат да се получат в Чин срещу фантастично заплащане. Цената се оправдава и от това, че князете не позволяват тук никаква престъпност, която да отклони даже и стотинка от техните собствени джобове. В резултат на това на богатшите не се налага да наемат огромни армии от телохранители и всъщност единствено в град Чин един богатш може да се разхожда безгрижно. Докато тук човек има пари за харчене, няма никакви основания да изпитва каквато и да е боязън от владетелите на замъка на лабиринта. Ако ти кажа, че след малко ще влезем в земния рай, преувеличението ще е съвсем слабо.

Ще опиша града по-нататък. Първата задача обаче бе да открием човек, който да ни вкара в лабиринта и да ни изведе от него. Открихме

го час след като гемията стигна до кея.

Във всички заведения и магазини имаше но един железен сандък, върху който бе отбелязан тигровият герб на княза. Половината от монетите от всяка сделка отиваха в сандъка на княза, а другата половина – в касата на собственика. Някои трябваше да прибира княжеския дял. В Чин длъжността на княжески ковчезник бе една от най-високите сред жалките професии. Човекът, който я заемаше, бе известен като Ключовия заек. Викаха му така, защото бе стърчен дребен човечец с почервенели очи и дълъг розов нос, постоянно трептящ от уплаха. Разхождаше се по улиците, целият окичен с подрънкващи връзки ключове.

– Тежко ми! Тежко ми! – мърмореше клетникът, докато обикаляше кръчмите, публичните домове и игралните салони. – Тежко ми! Тежко ми! – повтаряше и след като излиташе от тях.

Следваха го взвод войници и две каруци. В едната събираше плячката, а в другата носеше огромните дебели свитъци, съдържащи всички правила и наредби във владенията на княза. Съдиите издаваха присъди, но глоби можеше да налага единствено ковчезникът. Знаеше се, че Ключовия заек ще се прости е главата си, ако от недоглеждане оцетеше хазната на княза дори и със стотинка.

– Тежко ми! Тежко ми! – измънка тон и когато влезе в залата за двубои между шурни. Започна сред няколкото хиляди ключа да издирва този, които му трябваше, отключи сандъка, преброи монетите, прегледа фактурите, за да види дали оборотът не е подозрително малък, поговори с шпионите си, 39 да се убеди, че няма измами, заключи сандъка и излезе на улицата, където се отправи към следващото заведение. – Тежко ми! Тежко ми! – изстена тон. Думите му бяха съвсем на място, защото щяха да му отрежат главата, ако пропуснеш да прибере и стотинка от сумите, дължими на княза.

При залез слънце Ключовия заек се отправяше към съкровищницата на княза, където чиновници преброяваха събраните монети. Най-често тон прекарваше там и нощта, тъй като сетне отново преброяваше плячката, за да се увери, че чиновниците не са откраднали нищо. Кой трябваше да придружава княза по време на годишния му данъчен поход и да определи какъв данък трябва да заплати всяко едно село. Най-нежният заек, разбира се. Знаеше се, че ако пропуснеш да прибере и последното зрънце ориз на селяните, щеше да се прости с главата си.

Тази мисъл щеше да бъде източник на постоянен тормоз за всеки. Не обаче и за Най-важния заек. В един момент на умопомрачение се бе оженил.

– Не ме разбирайте зле – каза ни старата дама, която ни посвещава-ше в градските клюки. – Лотосовия облак е едно сладко и мило селско момиче със златно сърце. Не бе подготвено обаче да се противопостави на изкушенията на градския живот и заради това стана жертва на неопи-суема алчност. Съпругът ѝ, който не притежава и стотинка, не може да се отпусне дори когато жена му си намира поредния богат любовник, защото знае, че тя само за седмица ще го доведе до банкрут. Ключовия заек мисли, че по време на някое от предишните си превъплъщения е из-вършил ужасно престъпление, и сега е наказан за него с брака си за най-скъпо струващата жена на света.

Невежият ми ум най-сетне започна да работи в синхрон с този на Ли Као.

– Ключът към лабиринта е Ключовия заек, а ключът към Ключовия заек е неговата съпруга – каза Господаря Ли, след като си тръгнахме. – И аз бих се справил с тази задача, ако бях само на деветдесет години, но май ще се наложи с Лотосовия облак да се заемеш ти. Можеш да се уте-шиш с мисълта, че най-скъпо струващата жена на света по всяка вероят-ност е и най-красивата.

– Ще изпълня дълга си, Господарю Ли – отвърнах доблестно.

– Вярвам ти. Ето що, Воле, ти няма да впечатлиш кой знае колко един ходещ сандък, изпълнен с ненаситна алчност, ако използваш един-ствено остатъците от жълтиците на Скъперника Шен. Ще трябва да се сдобием с цяло състояние.

13.

За изкуството да се готви бодливо прасе

Ли Као ме поведе към митницата и след малко откри това, което търсеше. Всичко, което влизаше или излизаше от пристанището на Чин, биваше облагано с огромни данъци. В момента един изключително де-бел търговец плащаше данък за износ, горе-долу колкото откупа за плен-нен император. Малка армия от телохранители – доста рядка гледка за града – бе заела позиции около четири правоъгълни дървени сандъка. Тъй като до отпътуването на кораба му оставаха няколко часа, търговец-ът реши да хапне някаква лека закуска.

– Воле, проследи този човек и после се върни, за да ми разкажеш какво яде – каза Господаря Ли.

– Какво яде ли?

– Да, какво яде.

Бях развълнуван, когато се завърнах.

– Господарю Ли, знам, че няма да ми повярваш, но този търговец първо погълна четири големи супника със супа от пиперки и тестени хапки, после изяде три паници с яхния от миди, паница туршия, две паници задушени охлюви, три чинии с раци с меки черупки, две чинии подсладени меса, десет медени корабийки и един пъпеш. Собственикът на заведението попита дали уважаваният гост би желал да опита шест или седем купички захаросани праскови в гъст сироп, но търговецът му обясни, че пази диета, и затова ще се задоволи единствено с кана зелен чай, ароматизиран с шишарки.

– Къде е сега?

– Сега се е подложил на парна баня и масаж, докато двама келнери от ресторанта имат готовност да го прочистят със стомашна помпа.

– Превъзходно – отвърна щастливо Господаря Ли. – А сега, Воле, ще трябва да открием най-безскрупулния алхимик в града и да закупим от него буркан с Еликсира на осемдесетте най-отвратителни вони, а сетне да купим и един ковчег.

Когато търговецът се измъкна от салона за масаж, стана свидетел на покъртителна гледка. Бях се облегнал върху капака на ковчега и плачех, докато Ли Као се вайкаше и си скубеше косите.

– Тежко ми! – виках сърцераздирателно.

– Съпругата на любимия ми правнук е мъртва! – стенеше Господаря Ли.

– Кажй нещо, мила моя! – изплаках, удряйки по капака.

– Десет милиона проклетия да се стоварят върху главата на готвача, който ме подлъга да поднеса бодливо прасе на сватбената церемония на правнука си! – изпищя Господаря Ли.

Търговецът веднага се лепна за него.

– Добре ли ви чух? Бодливо прасе ли казахте?

– Бодливо прасе – потвърди през сълзи Господаря Ли.

– Но, уважаеми господине, нима вие не знаехте, че месото на бодливото прасе може да бъде смъртоносно, ако не е приготвено както трябва?

Ли Као се престори на обиден.

– Нима ме смятате за глупак? – сопна се той. – Лично аз наблюдавах приготвянето и всичко беше изпълнено в съответствие с инструкциите на Ли Цен Ин.

– Разбирам – възкликна търговецът. – Великият Ли Цен Ин, авторът

на книгата „Как да се готви бодливо прасе“.

– Нима мислиш, глупако, че не съм следвал инструкциите му? – изкрещя Господаря Ли.

Очите на търговеца овлажняха, а от устата му потекоха лиги.

– Свежо месо от младо животно ли беше? – прошепна тон.

– По-младо от една година и уловено предния ден. Огромният корем на търговеца потрепери.

– От Юшан ли беше? – продължи да разпитва той.

– От самата река – изплака Господаря Ли.

Това вече бе твърде много за търговеца. Отиде до телохранителите си, развърза една голяма торба, извади оттам един Маринован Шаран, шумно го изяде и се върна при нас.

– А пюрето? Едногодишно ли беше?

– Точно на една година – отвърна Господаря Ли.

– Бе направено от най-хубави жълти бобови зърна.

– Сигурен ли сте, че всички черни и кафяви зърна са били отстранени? Знаете, че и най-малкото недоглеждане в този смисъл може да бъде фатално.

– Всички черни и кафяви зърна, а също и тези, които имаха леко морав цвят, бяха отстранени на ръка – рече навъсено Господаря Ли. – Останалите бяха пресети петнадесет пъти. Бях напълно наясно с опасността.

– Уважаеми господине, аз не ви обвинявам за нищо – рече смутено търговецът. – Едва ли обаче е необходимо да пояснявам, че някаква грешка ще да е била допусната, щом клетата съпруга на вашия правнук... Да не би пък да е било използвано оризово брашно?

– Не бъдете глупак, млади човече! – отвърна сърдито Господаря Ли. – Оризовото брашно щеше да изпотръшка всички гости на пиршеството. Бе използвано само най-чисто пшеничено брашно от Хуа, смесено с малко сол и изложено на слънце точно шест часа.

– А беше ли покрито с марля, която да го предпази от праха? Прахът може да бъде смъртоносен.

– Беше покрито с марля, която го предпази от праха. След това брашното и бобовите зърна бяха смесени и поставени в буркан. Той пък бе покрит с глинена капак и надлежно запечатан. Едва ли е необходимо да казвам, че беше използвана само чиста речна вода, тъй като и най-малкото количество кладенчова вода би могло да бъде смъртоносно.

– Все още не мога да разбера – прошепна търговецът. – Всичко е било направено както трябва, а все пак... Почакайте! Кой месец беше?

– Нима сте луд? Да приготвяш пюре за бодливо прасе, в който и да е месец, освен юни, е равносилно на самоубийство! – изкрещя Господаря Ли.

Търговецът бе побледнял. Беше започнал да разбира, че ако не успееше да открие причината, самият той никога нямаше да може спокойно да се радва на този най-прекрасен деликатес.

– Странно – прошепна търговецът. – Всичко е било направено съгласно инструкциите на великия Ли Цен Ин, а въпреки това бодливото прасе се е оказало смъртоносно. Трябва да открием причината. Почитаеми господине, моля ви да имате добрината да ми опишете точния начин. По който вашият готвач е сготвил бодливото прасе.

По едно време се сетих, че така се бях увлякъл в описанието на готвенето на бодливото прасе, че бях забравил да изразявам но подobaващ начин скръбта си по покойната си съпруга.

– Тежко ми! – извиках. – Тежко ми! Ли Као ме потупа по рамото.

– И като си помисля само, че това нещастие сполетя единствения ми правнук, който не е нито умствено тъп, нито нравствено деградира! Прав сте обаче, грешката трябва да бъде открита. Готвачът ми първо отстрани очите, стомаха, вътрешните органи и зародишите. Докато режеше месото на парчета, клетият ми правнук изми всички остатъци от кръв но тях със собствените си благородни ръце. След това готвачът свари месото в чиста речна вода.

– С кожата, нали?

– С кожата. След това извади месото от гърнето и го постави върху дъската за рязане.

– Дървена ли беше?

– Милостиви Буда, нима не знам, че една металическа или керамична дъска би могла да бъде смъртоносна? – озъби се Господаря Ли. – След това моят готвач извади всички бодли е фини пинцети, нарязва месото на по-малки парчета – и ви уверявам, че имаха кубическа форма, и след това ги поръси със свинска мас. Едва тогава добави и бобовото пюре и изпържи цялата смес в горещо олио. Направи всичко необходимо, за да не попадне никакъв прах в гърнето. Когато реши, че месото е вече готово, потопаи със хартия в соса и го поднесе на пламъка на свещ. Едва след като хартията се запали, извади месото от гърнето и го поднесе на гостите.

Не бе направена грешка. Не бе допуснат и най-малък пропуск. Чревоугодническият свят на търговеца бе започнал да се срутва и той закри лицето си с ръце.

Странно защо, напомни ми Сияйната звезда, когато бе решила, че Танцът на сабите е опорочен. Неговата страст, макар и не така благо-родна като нейната, не бе по-малко искрена. Ли Као използва случая, за да ме изправи на крака. Заплаках върху рамото му, докато той ме потуп-ваше по гърба.

– Колко души умряха. – прошепна търговецът.

– Единствено клетата ми съпруга – изплаках. – Тежко ми!

– От двеста души единствено тя умря – изстена Господаря Ли. – Лично аз избрах бодливото прасе. Лично аз надзиравях приготвянето на месото. Любимият ми правнук почисти парченцата съсирена кръв със собствените си ръце. Той избра най-хубавите парчета месо, за да ги под-несе на любимата си. Лично аз...

– Почакай! – изпика търговецът и ме улови за раменете. – Мило мое нещастно момче – прошепна тон. – Когато почисти месото от пар-четата съсирена кръв, каква карфица използва?

Бях наистина трогнат. Ли Као беше докарал кита, а сега велико-душно ми позволяваше да използвам харпуна.

– Каква карфица ли? Не си спомням...

– Трябва да си спомниш! – изкрещя търговецът. – Беше ли сребър-на или не?

– Да, беше – отвърнах със замислен вид. – Сега си спомням много добре. Беше карфица от най-чисто сребро, макар и да я изтървах на по-да, преди да почистя последното парче месо, и ми се наложи да използвам за него друга.

– Сребърна ли? – попита тон задъхано. Позволих напрежението да се покачи, като не избързах с отговора. Присвих вежди.

– Златна – казах най-сетне.

Абатът открай време ме бе предупреждавал да не съдя за хората по външния им вид. Търговецът се оказа класически пример за правилност-та на този подход. Свинската му външност предполагаше прекалена се-бичност. При все това той не изрази радост, че неговият чревоугодни-чески свят бе спасен. По бузите му потекоха сълзи и коремът му се разт-репери от вълнение.

– Бедното ми момче, клетото ми нещастно момче, та и най-малкият допир между месото на бодливото прасе и златото е смъртоносен! – изп-лака търговецът. – Заради проклятието на някой зъл дух ти си използвал златна игла за почистването на последното парче месо, и след това с лю-бящите си ръце си го поднесъл на любимата си...

– На жената, която обичах! – изкрещях. – Глупостта ми погуби

нещастната ми съпруга.

Отново се тръснах върху ковчега, което ми даде възможност незабелязано да отворя буркана с отвратителните миризми.

– Само като си помисля, че нещастният ми правнук е могъл да причини такава една ужасна смърт! – изстена Господаря Ли.

– Често съм чувал за натравяне с месото на бодливо прасе, но ще си призная, че никога не съм ставал свидетел на такова нещо – каза търговецът с изгънял глас. – Много ли е ужасно?

Телохраниелите и митническите служители се бяха доближили и слушаха внимателно разговора. В същото време поглеждаха нервно към ковчега.

– Първоначално се появиха червени петна, които се разпространиха бързо по цялото тяло – прошепна Господаря Ли. – Сетне петната позеленяха.

Еликсирът си вършеше чудесно работата и не след дълго откъм ковчега започна да се разнася невероятна воня.

– Уф! – рече началникът на митницата.

– После отвратителните зелени петна започнаха да почерняват – прошепна Господаря Ли.

– Да почерняват ли? – попита търговецът, опитвайки се с ръка да прогони вълната от зловоние от лицето си.

– Ако трябва да бъда по-точен, цветът бе зеленикавоморавожълтеникав, биеш на черно по краищата – каза замислено Господаря Ли. – След това започна вонята.

– Воня ли? – понита началникът на митницата, обръщайки се в посока към зловонния облак.

– Не ми е по силите да опиша колко отвратителна бе тази воня – проплака Господаря Ли. – Гостите се разбягаха, а любимият ми правнук присегна към съпругата си. Как да опиша ужасното нещо, което се случи в този миг? Пръстите му проникнаха в тялото ѝ, защото нежната ѝ до преди малко плът се бе превърнала в меко желе, от което започна да струи зеленикава и жълтеникава гной. Отровната гнусна воня, която се разнесе, бе толкова силна, ме изпотръшка кучетата, които започнаха да се гърчат, докато птичките падаха безжизнени от клоните на дърветата...

Не знам защо, но изведнъж се оказахме сами.

След няколко минути се измъкнахме от митницата и се присъединихме към останалите, които повръщаха над перилата на кея. Позволете ми да ви информирам, че миризмата на гнусната течност можеше да

накара и камък да повърне. Търговецът, телохранителите и митническите служители проведоха кратко съвещание и с гласуване решиха да изхвърлят и двама ни в морето заедно с ковчега преди болестта да ги е изпотръшкала всичките. Ли Као обаче заложи на техния патриотизъм като им обясни, че ако възлюбената ми бъде хвърлена в морето, ще унищожи риболовния поминък в Китай поне за три хиляди години. Накрая бе постигнат компромис, като ни бе дадена ръчна количка за ковчега заедно с две лопати и един ужасен монах, който ни проправи пътя към гробището на прокажените. Биеше по един гонг и крещеше неистово „Нечиста сила, нечиста сила!“ Сетне монахът си плю на петите, а ние останахме да наблюдаваме как платната на кораба на търговеца изчезват в мъглата заедно с четирите му дървени сандъка. Единият от тях бе всъщност ковчег със свалени траурни украшения.

Откъснахме същите тези украшения от сандъка на търговеца и аз повдигнах капака. В него намерих само една малка торбичка, поставена върху брезентено платнище. Изсипах съдържанието ѝ в дланта си и очите ми се изпълниха с изумление.

– Игли – рекох. – Господарю Ли, защо му е на едни търговец да наема цяла армия от телохранители, за да опазят само няколко евтини железни игли?

– Велики Буда! – възкликна от удивление Господаря Ли. – Този човек не е носил само своя стока. По всяка вероятност е представител на някое обединение на най-богатите търговци в Китай!

Нищо не разбрах. Ли Као отметна брезентеното платнище и измъкна изпод него някакъв странен предмет – по-късно разбрахме, че са общо 270 – и прилепи към него една от иглите. Иглата буквално се залепи за повърхността. Следващата игла залепна за края на първата.

– Дано да удържи десет... – помоли се. – Дано само да успее да удържи десет игли! Седем... Осем... Девет... Десет... Единадесет... Дванадесет... Тринадесет... Четиринадесет... Петнадесет... Шестнадесет... Седемнадесет...

Осемнадесетата игла падна на земята и Ли Као обърна към мен поглед, изпълнен с възхищение.

– Вол Номер Десет, всички търговци и мореплаватели от варварските страни са готови да продадат и душата си, за да се сдобият с китайски магнитни компаси, достатъчно силни, за да удържат десетинчови игли. Сега ние разполагаме с няколкостотин компаса, способни да удържат седемнадесетинчови игли. Момчето ми, преди време съм правил някои големи удари, но точно такава неща не ми се беше случвало – каза

той вече със сериозен глас. – Заедно с теб току-що станахме двамата най-богати мъже в Китай.

14. Лотосовия облак

Първата неотложна потребност на новото ни делово начинание бе да си създадем репутацията на изключително богати и щедри господа. В главата ми все още има една размазана вихрушка от спомени за цветя, гонгове, тамян, сребърни звънчета, състезания с лодки, игра на зарове, боеве между шурни, Кръчмарски свади, щедри угощения и много сладострастно оголени бедра. Пътувахме в пъстро изписани ладии, всъщност плаващи публични домове, плъзгащи се върху изумрудени езера, и пускахме котва до изкуствени зелени острови, където бледи свещеници с отпуснати лица и кършещи се ръце продаваха какви ли не странни неща в някои много особени нагоди. Возехме се в носилки, толкова големи, че се придвижваха с усилията на шестдесет запъхтени слуги. Обградени от разголени танцьорки, бъркахме с пълни шепи в обкован с мед сандък, пълен със сребърни монети, и ги ръсехме сред обожаващите ни тълпи, следящи всяка наша стъпка.

– Купете си чисти дрехи! – крещяхме. – Облагородете зловонния си дъх с хубаво вино! Отървете се от гнусните въшки! Изкъпете се!

– Да живее Господаря Ли от Као! – отвърщаха с рев тълпите. – Да живее Господаря Лю от Ю!

Току-виж сте останали с впечатлението, че бях забравил важността на нашата мисия. Не беше така. Всяка нощ сънувах дечицата на Ку Фу и бях започнал да изпитвам угризения на съвестта, докато един ден чух с огромно облекчение от Господаря Ли, че вече сме си създали необходимата репутация и е време да действаме. Той реши, че най-бързият начин да установим контакт с Ключовия заек ще бъде да изгорим двореца, в който живеехме, до основи. Дворецът бе собственост на княз Чин и плащахме за него разорителен наем. Тъкмо печях една гъска върху жаравата, останала от двореца, когато малкото човече се яви.

– Тежко ми! Тежко ми! – завайка се. – Правило 226, член „Д“, раздел „Б“: непредумишлено унищожаване на дворци, взети под наем, за което се полага...

– А, съвсем предумишлено си, беше – прозина се лениво Господаря Ли. – Гледката оттук ми беше омръзнала.

– В такъв случай ще се отнесем към раздел „С“: предумишлено унищожаване на дворци, взети под наем. Полага се възстановяване на пълната стойност плюс надценка от петдесет на сто, плюс заплащане работата на пожарникарите, плюс заплащане пълната стойност на извозване на развалините, плюс глоба за нарушаване на обществения ред, трикратно по-голяма от обичайната, плюс петдесет на сто от стойността на сградата заради нарушаване на панорамата, одобрена от княза, нлюс...

– Престани да мрънкаш, глупако, и ми кажи колко ти дължа общо за цялата история! изрева Господаря Ли.

За миг ми се стори, че малкото човече ще получи удар. Извърна розовите си очички към Небесата и изписка:

– Деветнадесет хиляди и седемстотин шестдесет и две жълтици!

Ли Као присви небрежно рамене и посочи с поглед една дълга поредица от сандъци.

– Вземи един от сините – каза той с безразличие. В сините сандъци всъщност се съдържат точно но двадесет хиляди жълтици, но Господаря Ли от Као и Господаря Лю от Ю не обичат да се занимават с броенето на ресто.

Ключовия заек тупна на земята. Бяха ни необходими само няколко минути, за да го съживим. Той обаче междуременно бе успял да оцени възможностите, произтичащи от нашата среща.

– Тежко ми! – въздъхна. – Виждам, че Господаря Ли от Као и Господаря Лю от Ю нямат къде да прекарат нощта. Жалката ми колиба едва ли е подходяща за тях... Но, видите ли, по всяка вероятност ще ми се наложи да прекарам цялата нощ в замъка, за да преброя парите на княза, а клетата ми съпруга през това време ще остане сама и беззащитна. А пък жените се нуждаят от закрила, вярвам, че ме разбирате.

Падна на колене и започна да целува краищата на сандалите ни.

– Нуждаят се от бисери! – изплака. – Нуждаят се от нефрит! – изписка след малко.

– Ще хапнеш ли малко печена гъска? – понита го Господаря Ли, вече малко по-любезно. – Изпечена е по оригинална рецепта на Господаря Лю от Ю. Кисната е двадесет и четири часа в най-качествено вино, разбъркано с мед и смачкани кайсии. По една щастлива случайност Господаря Лю от Ю е последовател на Чан Чу. Същият, който бе казал, че предпочита собствените си гозби и чуждите съпруги.

– Ликувам! – изписка Ключовия заек.

Подготвих се да се запозная с най-скъпо струващата жена на света. Луната бе леко заслонена от облаци, вятърът бе топъл и изпълнен с благоуханията на цветя, а в сенчестите кътове на градината на Ключовия заек свиреха шурци. Пътеката от бисери и нефрит, която бях посипал върху тревата, сияеше като отражение на Великата звездна река. Затаих дъх, когато видях как към мен се запътва млада жена. Тя започна да издава радостни възклицания, когато се наведе, за да събере лъскавите камъчета. След малко се доближи до мен достатъчно, за да успея да я огледам добре.

„Вол Номер Десет, рекох си на ум. Измамили са те“. Не беше даже и хубавичка. Лotosовия облак бе обикновено селско момиче с големи стъпала, къси и дебели крака, големи ръбести ръце и невзрачно плоско лице. Спря се и ме огледа косо, също като селско момиче, което се колебае дали да си купи или не някое домашно животинче на селския панаир. Почти успях да прочета мислите ѝ: да, ще си взема това създание. След това се усмихна.

Не ми е но силите да опиша усмивката ѝ. Стори ми се, че всички надежди и радости в света, целият смях и цялата обич на вселената се бяха събрали в юмрук, и че този юмрук ме удари направо в сърцето. Следващото нещо, което помня, е, че бях коленичил, обгърнал краката ѝ с ръце и притиснал глава върху бедрата ѝ.

– Фамилното ми име е Лю, а собственото – Ю. Не следва обаче да ме бъркат с изтъкнатия автор на „Класическото чаепитие“. Всички ме наричат Вол Номер Десет – изстенах аз.

Тя нежно се засмя и разроши косата ми с пръсти.

– Ще ти викам Сладурко.

Ще разберете в каква степен съм бил пленен от вълшебството ѝ, след като ви призная, че ми стана приятно да ме наричат така. Всеки път, когато видех Лotosовия облак, изпитвах желание да въртя опашка.

– Ключови заек – рекох му след два дни. – Любезната ти съпруга не е духовита, не е умна, дори не знае да пише и чете, да не говорим за светски обноски, даже не е и хубава, и въпреки това боготворя земята, върху която тя стъпва.

– Всичките ѝ покровители казват същото – въздъхна Ключовия заек.

– Господарю Ли, да не би да съм се побъркал? – попитах го.

– Как да ти кажа, красотата е една открай време силно надценявана стока – отвърна ми той. – През последните осемдесет или деветдесет години имах работа с много велики красавици и ми се видяха все едни и

същи. Една красавица е длъжна да лежи до късно сутрин в леглото си, за да събере сили за още една уморителна битка с природата. След като слугините ѝ я изкъпят и избършат, отпуска си косата в духа на Каскадата на прелъстителните върби. Сетне си боядисва веждите в стила на Контурите на далечните планински хребети, разтрива се с благовонията на Деветте ръкава на благоуханната река, слага си червило, крем, сенки под очите, покрива цялото си лице с два пласта от Пудрата на предизвикателния допир, облича халат, на който са изобразени разцъфнали сливи, облича и подходяща блуза и чорапи, окичва се с четири или пет фунта бижута и сетне се изправя пред огледалото, за да види дали по нея е останало нещо човешко. С удовлетворение установява, че не е останало, изчаква гримът и да се втвърди, докато стане неподвижна маска, облива се щедро с Парфюма на небесните духове, спускащи се по дъжда, и след това със ситни стъпки се отправя към новия ден. Той, както и предишният, се състои единствено от глупави клюки и кикот.

– Това е само част от истината! – извиках аз. – Лотосовия облак изскача от леглото, пъха си главата в кофа със студена вода, изръмжава от удоволствие, сресва се набързо и се оглежда дали няма да види наоколо някои, които е в настроение да се люби. Ако открие такъв човек, връща се обратно в леглото. Ако не го открие, облича първите дрехи, които са ѝ под ръка и излиза на улицата през вратата или през прозореца, което ѝ е все едно, за да види какви чудеса ще ѝ поднесе новият ден, И тъй като гледа на света с радостните очи на дете, денят за нея винаги е прекрасен.

– Това го казват всичките и покровители – въздъхна Ключовия заек. – Ох, де да можех да имам средства да си позволя и аз да ползвам жена си!

– Никой не може да си позволи това – изръмжа Господаря Ли.

В думите му имаше известна истина, макар и Лотосовия облак да не беше алчна в същинския смисъл на думата. Още в ранна възраст милото момиче си бе създадо предпочитания. Не се интересуваше от диаманти. Изумрудите ѝ бяха скучни. Веднъж ѝ подарих сандъче, пълно със злато, и тя набързо го даде на една своя приятелка.

– Защо направи това? – попитах я.

– Защото тя ми го поиска. Сладурко – отвърна Лотосовия облак. От тона ѝ останах е чувството, че съм ѝ задал глупав въпрос.

Другояче обаче реагираше на бисерите и нефрита. Никога преди или след това не срещнах човек, конто така силно да им се радва. Очите ѝ се разширяваха от удивление, а ръцете ѝ неволно сами се протягаха

към тях. Цялото ѝ тяло затреперваше от желание, а на лицето ѝ се изписваше неудържим копнеж. Самото излъчване на страстта ѝ бе достатъчно, за да те събори. След това тя се хвърляше в прегръдките ти и даваше обет, че ще те обича до края на вечността.

Всеки мъж би направил всичко, което му е носилите.

за да предизвика такава реакция и именно това бе досадното. След десет минути Лотосовия облак забравяше подаръка, и ако искаш да я върнеш към същото състояние, трябваше да ѝ поднесеш ново ковчеже с бисера и нефрит.

– Действията на всички велики мошеници са белязани от простота – коментира Господаря Ли със смесица от неодобрение и уважение.

– Възхищавам се от похватите ѝ, макар и да е на път да ме разори – казах.

– Всичките ѝ покровители казват същото – въздъхна Ключовия заек.

Ли Као вече бе напреднал значително в обработването на ковчезника. Беше само въпрос на време да го убеди да ни вкара в лабиринта и сетне да ни изкара оттам, но междувременно трябваше да осигурявам редовното снабдяване на Лотосовия облак с перли и нефрит. Ковчезите ни с жълтици се топяха подобно на сняг през август и една ужасна сутрин погледнах с почуда малката шепа жълтици – всичко, което бе останало от най-голямото частно състояние в Китай.

– Няма защо да гледаш виновно – успокои ме Господаря Ли. – Умението на това мило момиче да скубе гълъби е наистина забележително. Време е обаче и ние да пооскубем някой и Друг гълъб.

Не след дълго един великолепен мъж на име Бърнестия Лу, предрешен като майордом на знатен род, почука с бастун със златен връх на вратата на най-големия скъперник в града. Бърнестия Лу бе следван от дворцова носилка, върху която се бяха настанили двама елегантни аристократи, от каручка, пълна с боклук, и от една коза.

– Отворете вратата! – изрева Бърнестия Лу. – Десет хиляди благословии са се стоварили върху вас! Господаря Ли от Као и Господаря Лю от Ю благоволяват да си отдъхнат в тази жалка колиба!

Тогава именно разбрах, че и при елегантно поднасяното възмездие трябва да знаеш кога да спреш.

Вратата се отвори и от нея излезе един господин, който притежаваше шест различни къщи в шест различни града и бе благословен от природата с две малки присвятващи свински очички, с гол като яйце черен, ошарен с петна, с крив нос, наподобяващ човката на папагал, е

провесените бърни на камила и с две провиснали слонски уши, от които стърчаха дебели кичури груба сива четина.

– Къде дяхахте моите петстотин жълтици? – изрева Скъперника Шен.

Бърнестия Лу изчезна яко дим, но когато Ли Као и аз скочихме от носилката, стоварихме се направо върху главите на Ключовия заек и придружаващия го взвод. Омотахме се в някаква верига, вързана на врата на ковчежника и той започна трескаво да я тегли.

– Горко ми! Горко ми! – завайка се той и аз реших, че ни подозира в опит да му откраднем ключа за входната врата на двореца на княза. Единственият ключ, висящ на края на тази верига, имаше формата на цвете с шестнадесет остри върха. Те определено трябваше да се натиснат с точно премерена сила, за да се отвори бравата, а такива брави струват цяло състояние. Войниците се нахвърлиха върху нас и ни заловиха. Тъй като обаче в суматохата Бърнестия Лу бе отмъкнал каручката и козата, веществените доказателства за нашето провинение бяха изчезнали. На Скъперника Шен му се наложи да се задоволи единствено с голи обвинения. Не той обаче ни беше проблемът. Проблемът ни беше в това, че не разполагахме със средствата, необходими за заплащането на дължимата глоба за смущаване на обществения ред, а за такова нещо в града на княза се полагаше смъртно наказание.

– Тежко ми! – завайка се Ключовия заек. – Само като си помисля, че и аз нося някаква отговорност за обезглавяването на най-скъпия ми приятел и най-щедрия покровител, на когото се е радвала някога съпругата ми!

След малко обаче се поуспокои и успя да открие нещо положително в цялата история.

– Не се безпокой за Лотосовия облак – утеши ме той. – Току-що разбрах, че Скъперника Шен е най-богатият човек в града. Ще го поканя на чай и ако моята любезна съпруга не се е лишила от чара си, не след дълго ще се къпе отново в перли и нефрит.

– Това е чудесно – отговорих му.

В сърцето ми не бе останало място за повече мъка. Всеки път, когато затворех очи, виждах пред себе си децата на Ку Фу, неподвижни като мъртъвци. Виждах и молещия се абат и родителите, които се успокояваха взаимно с думите, че всичко ще се оправи, тъй като Господаря Ли и Вол Номер Десет няма как да не се завърнат с прекрасния корен, който ще обезсили действието на отровата „ку“.

15. Лабиринтът

Било ми писано да видя Лотосовия облак още веднъж преди да застанем пред брадвата на палача. Бяхме навързани на една дълга верига с други осъдени престъпници и ни прекарваха по улиците. Същите тълпи, които преди време бяха възхвалявали Господаря Ли от Као и Господаря Лю от Ю, сега отново ни бяха наобиколили, ругаеха ни и ни замерваха с боклучи. В един миг обаче Лотосовия облак си проби път през тълпата. Успя някак си да се шмугне покрай войниците и да закачи на шията ми нещо, което не можах да видя. Врявата на тълпата бе толкова шумна, че можах да разбера само част от думите й.

– Веднъж, когато беше пиан, клетият ми съпруг ми каза... Сладурко, откраднах това, защото ако князът поиска да си поиграе...

Войниците вече я изтикваха встрани.

– Следвай Дракона! – извика с все сили Лотосовия облак. – Не забравяй да следваш Дракона!

След това изчезна от погледа ми и така и не разбрах какво искаше да ми каже. Войниците разпръснаха тълпата и ни поведоха нагоре по хълма, към замъка на лабиринта.

Тогава изпитвах такъв ужас, че не мога да си спомня как точно влязохме в замъка. По едно време осъзнах, че прекосяваме големия подвижен мост и минаваме през огромни стоманени порти. Оказахме се в двор, достатъчно голям да побере няколко хиляди войници. През процепи в дебелите стени се подаваха железните върхове на безброй арбалети. Някъде над нае от казани с врящо масло се издигаха дим и пламъци. Дрънченето на оръжия, грубите гласове и тропотът на маршируващи крака образуваха оглушителен шум. След малко навлязохме в мрежа от дълги каменни тунели и пространството им се изпълни с къртенето на нашите стъпки. Десет пъти стигнахме до контролни пунктове, от които можеше да се продължи нататък единствено след размяната на тайни знаци и пароли. След това се отваряха последователни редици от железни порти и стражите ускоряваха стъпките ни с камшични удари. Някъде пред нас нещо засия и забелязахме, че от двете страни на коридора бяха строени войници. Разбрах, че приближаваме порта, направена от масивно злато.

Портата безшумно се отвори. Войниците ни изведоха в зала, голяма около четири декара, покрита с лакирани лаписови плочки, където се

издигаше огромен златен трон. Потреперих от ужас, когато се доближих до княз Чин. Отвратителната маска на свиреп тигър сякаш ставаше все по-голяма пред очите ми. А и самият княз бе толкова едър, че широчината на плещите му съответстваше на размерите на маската. Имаше златни везани ръкавици и бе облечен с дълго наметало от пера. Потреперих, след като забелязах, че перушината в долната му част е омърсена от тъмни петна. Дръвникът и легенът, в който трябваше да се съберат отрязаните глави и кръвта, бяха разположени непосредствено пред нозете му. Очевидно, тази гледка му доставяше удоволствие.

По протежение на четирите стени бяха застанали войници на пост. От двете страни на трона бяха заели места сановници, подредени в две редици. Палачът бе огромен монголец, гол до кръста, а блестящата му брадва бе почти толкова голяма, колкото самият него. Един монах имаше грижата за заключителната част от ритуала и ми се стори, че цялата церемония протича някак си твърде прибързано. Веригата, с която бяхме навързани един за друг, бе свалена, но ръцете ни продължаваха да са оковани с белезници, поставени зад гърба ни. Първият осъден бе изтичай напред. Дежурният сержант излая набързо обвинението срещу него и смъртната присъда, след което войниците така умело сритяха клетника, че той падна, като шията му се намести точно върху дръвника. Монахът промърмори най-кратката молитва, която бях чувал през живота си, след което дежурният сержант попита жертвата дали има някаква последна дума. Осъденият започна отчаяно да моли за милост, но монахът набързо даде знак на палача.

Голямата брадва се издигна във въздуха и огромната зала изведнъж утихна. Острието ѝ проблесна във въздуха, чу се тъп звук, след което бурен поток от кръв и една глава се оказаха едновременно в каменния леген. Сановниците учтиво ръкопляскаха, а княз Чин леко изписка от удоволствие.

За мое удивление Ли Као припадна, или поне така си помислих до момента, когато забелязах, че се опитва да достигне с ръка до левия си сандал. Извъртя тока му и измъкна оттам два малки шперца. Докато войниците с ругатни го изправяха на крака, успя да пхне единия от тях в ръцете ми.

– Воле, очевидно няма да успеем да се измъкнем оттук – прошепна ми. – Боя се, че няма да успеем да помогнем с нищо на децата от твоето село. Тъй като един от князете Чин уби родителите ми, ако не възразяваш, ще се опитаме да прережем гърлото на този негодник.

Естествено, няхах възражения. Шперцът обаче бе твърде малък, а и

не ми бе лесно да го използвам с ръце, оковани зад гърба ми. Острието на голямата брадва продължаваше да проблясва из въздуха, ръкоплясканията на сановниците вече бяха станали почти непрекъснати, а върволицата осъдени на смърт продължаваше да се придвижва към трона. Князът продължаваше да се смее, когато главите тупваха в легена, а войниците разменяха шегички с дежурния сержант, докато отнасяха обезглавените тела. Понякога краката им продължаваха все още да потрепват в конвулсии, а струйките кръв, стичащи се от врата, образуваха на пода лепкави червени локви, еднакви по цвят с течността в препълнения леген. Перушината в края на наметалото на княза бе станала алена. В един миг се оказа, че между мен и брадвата бе останал само един човек. Бе мъж на средна възраст, слаб и леко прегърбен, който дотогава бе наблюдавал убийствата с иронично спокойствие.

– Чин Шен Ян се осмели да протестира срещу данъците, наложени от княз Чин на селяните! – изрева сержантът. – Осъжда се на смърт!

Този човек ще да е бил изключително смел. Едва по-късно научих, че Чин Шен Ян бил един от най-великите писатели и литературоведи в империята и че името му означавало „Въздишката на Мъдреца“, тъй като в мига, когато се родил, откъм храма на Конфуций се чула дълбока въздишка. Сритата го и той падна с врат върху дървника. Монахът промърмори някаква молитва, а сержантът го попита дали има да каже нещо. Изпълнените с ирония очи на жертвата проблеснаха.

– Яжте туршия от репи и жълт боб – рече той учтиво. – Вкусът ѝ наподобява този на лешниците.

Дълбоко съжалявам, че не бях успял да се запозная дотогава с него. Бравдата проблесна и главата на човека, осмелил се да протестира срещу данъците, се изтърколи в легена при останалите. Войниците ме изтикаха напред.

– Господаря Лю от Ю, който не заплати полагаемата глоба за това, че наруши обществения ред. Осъжда се на смърт! – изрева сержантът.

Сритата ме и вратът ми се намести точно върху дървника. Главата на Чин Шен Ян продължаваше да ме гледа иронично от легена и докато монахът мърмореше нещо под носа си аз си мислех как също да съумея да се разделя достойно с живота си.

– Имаш ли нещо да кажеш? – попита сержантът. Тъй като бях просто Вол Номер Десет, обърнах погледа си към княз Чин.

– Чуй ме, свински сине, надявам се моята кръв да те опръска от глава до пети! – изкрещях в лицето му. Почувствах се много по-добре и сладникавата миризма на кръвта престана да ме дразни.

За мое учудване князът с жест на ръката си спря замаха на палача. Даде знак на войниците и те ме вдигнаха и ме завлякоха почти до самия трон. Не ще и дума, че великият и всемогъщ княз Чин нямаше защо да се интересува от съдбата на Вол Номер Десет. Беше го заинтересувало друго, това, което Лотосовия облак бе закачила на врата ми. Пръстите на позлатената му ръкавица се присегнаха напред и го докоснаха. След това се приведе съвсем плътно към мен, така че маската почти докосна лицето ми. С погнуса и ужас осъзнах, че през нейните процепи той наднича не в очите ми, а направо в моя мозък. Гласът, който се раздаде от процепа за устата, бе металически.

– Значи, получил си това от жената на моя ковчезник – прошепна князът. – Той ще бъде наказан за безотговорните си приказки – продължавах да усещам как умът на княза шари из моя разум и се опитва да измъкне оттам всичко възможно. – Ти не знаеш какво представлява то. Ти не знаеш нищо, което заслужава да се знае. Виждам в главата ти един глупав абат. Виждам и деца, чиято смърт ще помогне да се избави страната от пренаселеност. Виждам и един призрак, танцуващ със саби. Виждам и как твоят другар, дъртакът, танцува и пее. Не мога да съзря обаче нищо смислено. Макар и да търсиш точно този женшен корен, който ти е необходим, не си решил да го използваш за нещо разумно – ужасяващата тигрова маска трепна. – Войници, продължете екзекуцията! – нареди князът.

Междувременно моите пръсти, които през цялото време не бяха преставали автоматично да си играят с шперца, отключиха безезниците.

– Господарю Ли! – изкрещях, докато размахвах ръце и ударих войниците с отключените безезници.

Ли Као междувременно също се беше освободил и с веригата на безезниците си препъна палача, който се стовари върху мен.

– Свети му маслото, Воле! – изрева Господаря Ли. Грабнах брадвата, с един скок се оказах при трона и замахнах с все сила. За мое учудване огромното острие на бравата отскочи от ефирното перушинено наметало сякаш се бе сблъскало със закалена стомана. Ръцете ми изтръпнаха от удара, изругах и замахнах за втори път, този път князът не успя да извади късмет. Острието потъна в гърдите му точно в областта на сърцето. Извърнах се, готов да умра като рицар от ръцете на войниците. Това, което видях, насмалко не ме лиши от разум.

Войниците се смееха. Сановниците също се смееха. Монахът се смееше. Палачът се бе изправил и също се смееше. Със замъглен поглед се извърнах към трона. Там княз Чин продължаваше да седи с брадва,

забита право в сърцето му. И той се смееше.

– И младият глупак, и старият глупак не ги бива за нищо по-сериозно от детски игри. Е добре, ще изиграем една игра – изкиска се князът. Ръката му притисна едно украшение върху облегалката на трона. Войниците, които бяха в близост до нас, бързо се отдръпнаха встрани, – Нали търсите Великия корен на силата? Той наистина може да бъде открит. Открийте го.

Подът под нас изведнъж се разтвори.

Дълго време летяхме в мрак и тъкмо когато помислих, че падането ще е безкрайно, цопнах със силен удар в ледена вода. Изплувах до повърхността и изплюх тази, която бях погълнал. Имаше солен вкус.

– Господарю Ли! – извиках.

– Точно зад теб съм! – изохка той.

Ли Као се залови за пояса ми. Някъде в далечината проблясваше светлинка. Басейнът, в който се бяхме приводнили, имаше диаметър от около петдесет стъпки. Преплувах го и се озовах върху плосък парапет, издълбан в скалата. Светлинката се оказа факел. Ли Као го извади от поставката му и се огледа.

Намирахме се в огромна пещера, издълбана в черна скала. Въздухът бе тежък и влажен и вонеше на нещо неприятно. Пред нас се намираше отворът на подземна галерия с дъгообразен свод. Ли Као повдигна факела и видяхме, че над входа ѝ бе изписано прословутото първо изречение от поученията на князете Чин.

НАКАЗАНИЕТО РАЖДА МОГЪЩЕСТВО. МОГЪЩЕСТВОТО РАЖДА СИЛА. СИЛАТА РАЖДА БОЛКА, БОЛКАТА РАЖДА ДОБРОДЕТЕЛ. СЛЕДОВАТЕЛНО, ДОБРОДЕТЕЛТА СЕ КОРЕНИ В НАКАЗАНИЕТО.

Преминахме през входа и видяхме, че от основния тунел се отделят безброй по-тесни разклонения. Оказа се, че стъпваме върху човешки кости, а вонята е предизвикана от гниеща човешка плът, макар и да не забелязах сравнително свежи трупове. Вперих поглед в разбитите черепи и в бедрените кости, които бяха изпочупени подобно на крехки бамбукови клонки.

– Господарю, съществото, което е сторило това, трябва да е било силно поне колкото двадесет Дракона – прошепнах.

– Далеч по-силно е – рече Господаря Ли. Докосна стената с пръст и след това го поднесе под носа ми. Усетих мириса на водорасли. След

това повдигна факела високо над главата си и когато и аз насочих поглед нагоре видях, че труповете, които бяха причина за ужасната воня, бяха заседнали сред пукнатините на каменните стени. Половинка от човешко лице ме погледна. От един откъснат крак капеше кръв.

– Чудовището, което дебне в лабиринта, е просто приливът – каза спокойно Господаря Ли. – Щом приливът може да излиза оттук, ще успеем да излезем и ние. Воле, онази брадва да не беше фалшива като сабите по панаирите?

– Не, Господарю – отвърнах решително. – Бравдата бе истинска и наистина потъна в сърцето на княза.

Ли Као замислено се почеса по главата.

– Странно – промърмори той. – Ако успеем да се измъкнем живи оттук, ще трябва да направим поне още един опит да му видим сметката. Ако не за друго, за благо на науката.

– Господарю Ли, князът може да чете мислите – прошепнах с разтреперан глас. – Той ме погледна в очите и усетих как неговият разум започва да пълзи по моя. Разумът му е влажен и лепкав като мида. Усещането бе, сякаш някой облизва мозъка ти със студени лигави устни.

– Умението ти да се изразяваш образно е достойно за похвала – отвърна Ли Као, но според мен въобще не ми повярва. – И какво точно го заинтересува?

Аз вече почти бях забравил за това, но взех предмета, който Лото-совия облак бе окачила на врата ми. Бе сребърна верижка с голямо парче корал. Коралът имаше прекрасен тъмночервен цвят. През отворите му се промъкваше изкусно изваян зелен нефритов Дракон. Учудих се откъде Ключовия заек е намерил пари за такова красиво украшение, тъй като очевидно бе много скъпо. Опитах се да разчета някакво послание върху него, но отсъстваше всякакъв текст. Ли Као сви рамене:

– Е, така или иначе вече сме в лабиринта, който бе и основната ни цел. Измъкването от него обаче, може би ще се окаже малко трудно и аз бих те посъветвал да предприемем веднага действия в тази насока.

Продължи да върви право напред, без да обръща внимание на страничните тунели. Главният тунел бе издълбан в тъмна и влажна скала, от която се стичаха капки. Най-сетне забелязах нещо да проблясва пред очите ни. Когато го доближихме, видях огромно копие на тигровата маска, високо може би десет стъпки, закрепено към стена, зад която не се виждаше нищо. Устата на маската бе широко разтворена, зъбите й бяха направени от блестяща стомана, а зад тях зееше тъмен отвор. Ли Као приближи факела до маската и огледа с любопитство множеството

метални пластинки, обграждащи устата на тигъра.

– Звукови ефекти – каза. – Водата от прилива или поне част от нея преминава през тази дупка и раздвижва пластинките. Колкото по-силен е притокът ѝ, толкова по-голям шум произвежда. Предполагам, че целта е да наподобява рева на разгневен тигър, и че ще е добре да намерим някакъв Друг изход, преди да сме го чули.

Тръгна назад и започна да оглежда каменните стени, опитвайки се да разбере по гладкостта им кои от тях редовно се обливат от вода. По едно време бързо влезе в един страничен тунел. На светлината на факела видяхме още кости, а таванът бе толкова нисък, че ми се наложи да се приведа, за да не си блъсна главата в полуразложен труп, залостен в една пукнатина. Вонята бе неопикуема. Ли Као зави по друг тунел, после по трети и се завъртяхме насам-натам докато загубих всякакъв усет за посока. Неговата походка обаче бе съвсем уверена. От време на време продължаваше да търси признаци за преминаването на вода. Най-сетне доволно се изкашля.

Ниският тунел започна да се разширява и уголемява и пред нас внезапно се появи огромен черен портал. Господаря Ли премина през него и застина. Погледнах го и също застинах в ужас. Пред нас се простираше огромна черна пещера с басейн с диаметър от петдесет стъпки. Някъде във висините се виждаше вратата, водеща към тронната зала на княз Чин. Бяхме се оказали на същото място, откъдето бяхме тръгнали. Косата ми настръхна, когато в мрака зад нас дочух началото на рев. Тъмни струйки се заизвиваха под краката ни, подобно на змии. Беше вода. Приливът започваше.

Ли Као бе застинал в размисъл. Челото му бе сбръчкано.

– Воле, какво ти каза Лотосовия облак, когато ти даде украшението с Дракона? – попита тихо.

Повторих откъслечните думи, които бях чул и които все още не ми говореха нищо. Водата бе увеличила скоростта си и вече покриваше глезените ми. Тигърът в края на тунела зарева.

– Княз Чин живее само с мисълта за пари – рече бавно Господаря Ли, разсъждавайки на глас. – Трупа ги в своите съкровищници. Кой друг освен князът може да има достъп до тях? Единствено човекът, който събира и преброява плячката. По една случайност той е съпруг на Лотосовия облак. Очевидно, неволно се е изгървал пред нея за истинската ценност на украшението и може би тук се крие обяснението защо му е било позволено да притежава тази скъпа вещ. Воле, я се наведи.

Наведох се и той се покатери на гърба ми. Взе украшението и го

доближи до факела.

– Лотосовия облак ти е казала, че ако князът пожелае да играе, трябва да следваш Дракона. Когато той ни хвърли в лабиринта каза, че приема това като игра. Тъй като не ни остават други надежди, ще излезем от предположението, че Ключовия заек неволно е издал на жена си тайната как с помощта на украшението може да стигне до местата, където князът крие съкровищата си.

Доближи факела още по-близо до украшението.

– Драконът пренебрегва първите две дупки в корала и се шумгува в третата дупка отляво. Застани с гръб към входа, влез в третия тунел отляво и бягай, колкото ти държат краката.

Търчах с все сила, но водата вече почти достигаше коленете ми. Завих в третия тунел отляво, а Ли Као доближи мъждукащия вече факел още по-близо до украшението.

– Сега завий във втория тунел отдясно! – изкрещя.

Водата течеше с такава скорост, че вече върху повърхността и се мятаха парчетата разбити кости. Тигърът ревеше така силно, че едва успях да различа гласа на Господаря Ли.

– Третият наляво! Първият надясно! Вторият надясно! Четвъртият наляво!

Тигърът бе побеснял. Водата вече бе достигнала кръста ми, когато се промушвах пред поредния тесен отвор, и изведнъж се сблъсках със стена.

– Господарю Ли, сигурно съм объркал някой от завоите! – изкрещях.

Опитах се да се върна, но усилието ми бе безполезно. Водата вече бе достигнала до брадичката ми, а приливът, подобно на гигантска ръка, ме бе притиснал до стената. От водовъртежа около нас се разлетяха парчета от кости, едно от които удари Господаря Ли по ръката. Той изтърва факела и потъгнахме в пълен мрак. Пенещата се вода вече покриваше устата ми.

Ли Као откри с пръстите си това, което не бе успял да види С очите си.

– Воле! Драконът се извива направо нагоре! – изкрещя на ухото ми. – Не се съпротивявай на течението! Остави да те изведе нагоре!

Приливът не само ме притисна до стената, но започна и да ме повдига. Ли Као присегна с ръце нагоре, търсейки някакъв отвор. Откри го. От тавана започваше тесен комин, преминаващ през плътна скала и аз, макар и с усилие, успях да се намърдам в него. Опрях крака в краищата

му и започнах да се катеря, обаче водата се катереше по-бързо от мен. Покри главата ми, докато раменете ми се опитваха да си проправят път през тесния комин, и ми се стори, че дробовете ми ще се пръснат. Почти бях изгубил съзнание, когато приливът достигна връхната ся точка и успях да си подам главата над повърхността. Поех дълбоко дъх и продължих да се изкачвам. Стори ми се, че изминаха часове до мига, когато непрогледният мрак над главите ни се наруши от някаква бледа светлинка. След малко тя се превърна в тесен светещ кръг. Със сетни сили достигнах до него, претъркулнах се пред отвора и се оказах на пода на една малка пещера.

Слънцето вече бе залязло и светлината идваше от изгряващата луна. През един малък отвор се виждаше морето. Когато луната започна да се издига над хоризонта лъчите ѝ осветиха вътрешността на пещерата, където нещо заблестя.

– Велики Була, Лотосовия облак би останала очарована от тази пещера! – възкликнах.

Щеше да бъде очарована не от натрупаните на купчини злато, диаманти, изумруди и рубини, а от перлите и нефрита. Имаше цели тонове от тях. И когато казвам „тонове“, имам предвид именно тонове. Луната се извиси още и като видях натрупаното количество плячка реших, че тя не ще да е била резултат от усилията на един единствен княз. Очевидно, пред очите ми се разстиляше плодът на последователните усилия на всички князе Чин, като се почне от първия. Оцених и факта, че когато е ставало дума за пари, те не са проявявали дребнавост.

Дребни медни монети бяха размесени с жълтици, а обикновени полускъпоценни камъни се търкаляха редом до скъпоценности с неописуема стойност. Счупена дървена кукла бе вперила малките си тюркоазени очи в скиптър, чиято направа би могла да разори едно царство. Огромна обсипана със скъпоценности корона бе подпряна до чифт изкуствени челюсти, изрязани от слонова кост. Ли Као, който наблюдаваше с присвити очи този невероятен паметник на сребролюбieto, се доближи до мен и ме стисна за рамото.

– Просто не ми се иска да мисля колко трупа са били необходими, за да се събере всичко това. Един от тях обаче май иска да ни обясни нещо – прошепна той.

Проследих посоката на погледа му. На върха на една от купчините имаше сянка, на която мястото ѝ не бе там. Ли Као продължи да ме стиска за рамото.

– Воле, не мърдай даже и на милиметър, преди да разберем какво

иска да ни съобщи този призрак. Може би ще иска да ни предпази от нещо.

Опитах се да успокоя биенето на сърцето си. Затворих разума си за всичко, освен за едно хубаво топло и удобно одеяло. След това внимателно със силата на волята си го придърпах над главата си. Сетне стана нещо много странно.

Пред мен бе застанало момиче, по всяка вероятност убито, защото все още имаше кърваво петно върху това място на дрехата, където острието на нож бе проболо сърцето ѝ. Одеждите му имаха кройката, използвана преди хиляда години. Усетих с всички нишки на тялото си, че то полагаше огромни усилия да се материализира пред нас. Погледът му бе отчаян. Когато отвори устата си, усетих как ме обля вълна от скръб.

– Проявете милост към невярната прислужница – прошепна момичето. – Нима хиляда години не са достатъчни за моето наказание? – по бузите ѝ се стекоха две призрачни сълзи. – Кълна се, че не си давах сметка какво върша. Смилете се над мен и разменете това срещу перото – изплака призракът. – Птиците трябва да полетят.

След това внезапно изчезна. Ли Као отпусна рамото ми. Не вярвах да съм разбрал правилно думите на момичето. Приседнах, килнах глава и изтръсках вода от лявото си ухо.

– Да разменим нещо за едно перо, така ли?

– Колкото и да ти е странно, и аз чух същото – отвърна Господаря Ли. – Чух нещо и за птици, които трябва да полетят. Това пожелание е лишено от особен смисъл, освен ако не намекваше за разказите на разни пътешественици и за птици, които не могат да летят – някакви пингвини, шрауси и разни други митични същества.

– Стори ми се, че тя държеше нещо в ръцете си – забелязах аз.

Изкачих се на върха на купчината, подхлъзвайки се върху сапфири, и сетне се спуснах обратно с малко нефритово ковчеже в ръце. Ли Као го пое и го обърна към лунната светлина. Когато го отвори, извиках от радост. До носа ми достигна силното благоухание на женшена. Във възклицието на Ли Као обаче не се съдържаше каквото и да е задоволство. Обърна ковчежето и изсипа в дланта си две малки коренчета с твърде познати форми. – Крака, отрязани до коленете – въздъхна той. – По думите на Окълвания Хо, това би трябвало да са краката на силата. Трябва да се молим да се окажат достатъчно силни, за да отведат децата далеч от смъртта. Боя се, че князът е нарязал Великия корен и отделните му късове сега се намират в съкровищници, разпръснати из цял Китай.

Разгърси още веднъж ковчежето и в дланта му се изсипа още един

предмет – миниатюрна тенекиена флейта, не много по-голяма от нокътя на пръста му.

– Какво поиска да разменим за перо – корена или флейтата? – попитах.

– Откъде мога да знам? Воле, княз Чин наистина ли съумя да прочете мислите ти?

– Да, Господарю – отвърнах аз.

– Това никак не ми харесва – рече замислено Господаря Ли. Погледна отново мястото, където до преди малко бе стоял призрактът. – Може би след двеста или триста години ще разберем какво всъщност се е случило – рече той най-сетне. – А сега да се махаме оттук.

Това бе по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Връщането в лабиринта щеше да бъде самоубийствено, а единственият друг изход бе малкият отвор в пещерата. Надникнахме през него. Под нас имаше стотина стъпки отвесна скала, които нямаше как да бъдат преодоленни без помощта на въжета и скоби. По-надолу бучеше сърдито море. Бурните му вълни се блъскаха в остри като зъби крайбрежни скали. Имаше едноединствено тихо заливче непосредствено под нас. Не изглеждаше обаче по-дълбоко от шест инча. В него се оглеждаше луната. Погледнах отражението ѝ и извърнах отново поглед към Господаря Ли.

– Досегашният ми живот бе доста бурен и една продължителна почивка не би ми дошла зле – въздъхна. – Когато отида в Ада, за да отговарям за делата си, ще помоля Царете на Яма в следващото си прераждане да се появя на света като трипръст ленивец. А ти в какво би желал да се преродиш?

Замислих се само за миг.

– В облак – отвърнах срамежливо.

На кръста си Ли Као носеше пояс на контрабандист, напълнен с фалшиви мидени черупки. Отвори една от тях и постави в нея Краката на силата. След кратък размисъл прибра там и малката флейта. Аз пък напълних джобовете си до горе с перли и нефрит със смътната надежда, че някой ден бих могъл да зарадвам с тях Лотосовия облак. Ли Као се покатери на гърба ми и обви врата ми с ръце. Стори ми се, че щях да се чувствам гол, ако не беше старият мъдрец, който да ме прикрива като наметало. Излязох на ръба на отвора и се прицелих.

– Сбогом, ленивец.

– Сбогом, облако.

Поех си дъх и скочих. Вятърът засвири около ушите ни, докато се устремихме към заливчето. А и към една изпъкнала назъбена скала,

която преди това не бяхме забелязали.

– По-наляво! – извика Господаря Ли, теглейки верижката около врата ми като юзда.

Трескаво размахвах ръце, подобно на огромна тромава птица, докато отразената луна стремглаво нарастваше пред очите ми. Бе станала толкова голяма, че за миг ми се стори, че оттам ще се подадат Чан Го и Белият Заек и ще размахат заканително юмруци. Разминахме се със скалата на една педя. Луната ни се усмихна и топлите води на Жълтото море ни поеа с прегръдката на стари приятели.

16. Детски игри

Манастирът отново се бе смълчал и напрежението бе толкова голямо, че въздухът пукаше, сякаш докосван от невидими мълнии. Цветът на течността в алхимическата колба се бе променил от оранжевожълт на черен и лекарството бе почти готово.

Ли Као извади стъкленницата от съда с вряща вода и когато заедно с абата се измъкнаха от облака пара, изглеждаха сякаш преродени, с розови бузи и блестящи очи, а уханието на женшена бе толкова силно, че сърцето ми започна силно да бие. Спомних си, че дори и най-скептично настроените лекари не отричаха, че женшенът може да има удивително въздействие върху сърдечносъдовата система. Очите ми се изпълниха с надежда, когато абатът и Господаря Ли се отправиха към леглата. Отново по три капки върху езика. Отново по три пъти. Родителите затаиха дъх.

Въздействието на Краката на Великия корен на силата бе наистина изключително. Бледите личица на децата поруменияха, пулсът им се ускори, а движението на завивките започна да издава отново нормално дишане. Родителите нададоха радостни викове, когато децата едно след друго седнаха в леглата си и отвориха очи. Започнаха да се смеят и кикотят. След това всички момчета раздвижиха рамене нагоре и надолу и си дадоха вид, че искат да уловят нещо. Когато и момичетата започнаха да повтарят същите движения изведнъж с ужас си дадох сметка, че наблюдавам ритуал, какъвто самият аз бях изпълнявал поне сто пъти преди време.

Ли Као отиде до Костения Шлем и размахна ръка пред лицето й. Широко отворените й очи не реагираха. Той изръмжа недоволено, свали

едно кандило от поставката му и го запали, но въпреки че го поднесе толкова близо до лицето ѝ, че то почти докосна носа ѝ, зениците ѝ не се присвиха. Абатът сграбчи едно момче на име Маймуната и го разтърси с все сила, но то не реагира. Децата на Ку Фу продължаваха да се смеят и кикотят, да размахват ръце и присвиват рамене без въобще да забелязват своето обкръжение. Бяха се събудили, но в един свой собствен свят.

Костения Шлем внезапно престана да се движи и застина неподвижно, като щастливата усмивка не изчезна от лицето ѝ. Другите момичета, а след малко и няколко момчета последваха примера ѝ. Накрая единствено Сърничката на Фан продължи да се движи, а момчетата продължиха да правят същото с удвоени усилия. Най-сетне и Сърничката спря и застина. Децата издадоха задавен звук, който можеше да се приеме и като възклицание, след което всичките с изключение на Сърничката и на Малкия Хон затвориха плътно очи. Устните на Малкия Хон се раздвижиха бавно и ритмично, а другите деца започнаха отново да се кикотят и да размахват ръце, без обаче да отворят очи. Единствено Сърничката не промени неподвижната си поза и продължи да мълчи.

Вече ви казах, че бях разпознал ритуала, но това, което се случи после, бе напълно неочаквано. Всички деца внезапно престанаха да се движат и отправиха поглед на изток. Бяха съсредоточени и разбрах, че се вслушват в някакъв звук, който те само можеха да чуят. Костения Шлем отвори уста. Когато тъничкото ѝ звънко гласче наруши манастирската тишина всички ние, включително и Господаря Ли, който бе авторитет на фолклора във всички краища на Китай, обърнахме погледите си към прозореца и се втренчихме с широко разтворени очи в далечния силует на Възглавницата на Дракона.

- Нефритова... табла... – прошепна тя.
- Шест... осем... с гребла – прошепна Малкия Хон.
- Горещ огън нажежен... – прошепна Маймуната.
- Нощ, светла като ден... – прошепна Ван Номер Три.
- Студен огън от блато! – казаха всички момчета едновременно.
- Първо сребро, сетне злато – казаха всички моми чета едновременно.

Малкия Хон повторно се извърна и започна отново да движи ритмично устните си. Оживлението се засили десетократно, когато другите деца възобновиха махането с ръце. Единствено Сърничката на Фан продължи да седи неподвижно. Кикотът и смехът станаха все по-силни и по-силни, докато децата продължиха да повтарят песента. „Нефритова табла /шест, осем с гребла/ горещ огън нажежен/ нощ, светла като ден/

студен огън от блато/ първо сребро, сетне злато.“ Маймуната вдигна дясната си ръка и започна да я размахва напред-назад. С един от пръстите си докосна челото на Сърничката и Малкия Хон веднага престана да движи устните си. Другите депа отвориха очи и започнаха да се смеят, а на лицето на Сърничката се появи щастлива усмивка. След това се прозина лениво, затвори очи и се отпусна в леглото си. Останалите деца последваха примера ѝ и плачът на родителите повторно изпълни стениите на манастира Ку Фу. Децата отново лежаха неподвижно като мъртъвци.

Краката на силата почти се бяха справили със задачата, но все пак не бяха смогнали да отведат депата на безопасно място. Абатът улови Ли Као и мен за ръцете и ни отведе в кабинета си. Сетне затвори вратата и жаловитият плач секна. Лицето му отново бе набръчкано и страховете му се бяха върнали. Пое си дълбоко дъх и се обърна към Господаря Ли.

– Ще продължите ли? – попита тихо.

– Не виждам с какво друго бих могъл да се занимавам в сегашния момент – отвърна Господаря Ли и сви рамене. След това лукаво се усмихна. – Не, истината е в това, че вече изцяло съм погълнат от интерес към този действително странен случай, и че ако някой се опита да ме откъсне от него, ще се разнища като младенец, комуто са отнели лъскава нова играчка. Би ми било полезно да узная какво точно правеха тези деца.

– Играеха на криеница – отговорих.

– На какво?

– На криеница – отвърна абатът. Манастирът се самоиздържаше с производството на едно много качествено вино. На самия абат и на монасите бе забранено да го докосват, но той наля по чаша за Ли Као и за мен.

– Това е игра на ухажване, която децата на Ку Фу играят открай време – поясни абатът. – Целта е да се отнемат червените панделки на момчетата. Върху земята се начертава широк кръг или пък се използва естествено затворено пространство. Момчетата се опитват да отнемат панделките на момчетата, обаче трябва през това време да подскачат на един крак и всъщност възпроизвеждаха точно това движение, когато раменете им се придвижваха нагоре и надолу. Момчетата пък се опитват да съборят момчетата с панделките си, и това пък обяснява техните движения. Момче, което е съборено, се обявява за пленник на момчето и отпада от играта. Момиче, което изгубва червената си панделка, се обявява за пленница на момчето и също излиза от играта.

Ли Као прояви необичайно голям интерес към играта.

– При положение, че момчетата трябва да подскачат на един крак, момичетата навярно печелят играта с лекота – отбеляза той.

– Би трябвало да е така, обаче те инстинктивно разбират, че най-добрият начин да победиш в дългата война между двата пола е в началната битка да се предадеш. Освен това, същинският смисъл на играта се крие в кикота, закачките и опипванията – каза сухо абатът. – Затова е и оцеляла толкова време. Накрая остава само едно момиче. Когато бъде взето в плен, обявява се за царица, а момчето, което отнема панделката ѝ, се обявява за цар. В случая това бяха Сърничката на Фан и Малкия Хон. Другите деца си слагат превръзки на очите. Царят скрива царицата нейде в кръга и другите деца трябва да се опитат да я открият чрез напипване. Това е свързано с още опипване, кикот и смях. Този момент от играта обаче е ограничен във времето. Когато Малкия Хон движеше устните си, той всъщност бавно броеше до четиридесет и девет.

– Винаги до толкова ли се брои? – попита Господаря Ли.

– Да, Господарю.

– А на децата дават ли се някакви официални титли, от типа на цар Хикс и царица Игрек?

– Не, Господарю – отговорих.

– Любопитно в случая – каза абатът – беше, че те внезапно спряха и се заслушаха в нещо, а сетне повториха древните глупави стихове, уж чути преди време при Възглавницата на Дракона. Това няма отношение към играта на криеница.

Ли Као си наля още вино, а след това отиде до прозореца и се вгледа в стената, където призракът на Ван продължаваше да караули.

– Излиза, че успяха да открият царицата, след като произнесоха тези стихове – рече той замислено.

– Да, Господарю – отвърнах. – Маймуната докосна Сърничката преди броенето да стигне до четиридесет и девет, а тя се усмихна, защото бе спечелила играта.

Ли Као изпи виното си на една глътка и се върна при нас.

– Тези деца бяха в безсъзнание. Едва близнаха Великия корен, и как реагираха? До едно веднага започнаха да играят играта на криеница и след това пак до едно започнаха да рецитират безсмислените стихове, които други деца от това село са научили преди много столетия при Възглавницата на Дракона. Започвам да подозирам, че коренът, който търсим, е обвит в много повече загадки, отколкото тайнствената Планинска пещера на ветровете, където Бялата змия убива смелчаците,

стискайки ги в прегръдките на тайнствата. Може би започвам да страдам от халюцинации, но съм готов да се обзаложа, че някъде в картината ще се впише и призракът на една убита девица.

Обърна се към абата.

– Почитаеми господине, при вашите занимания с митовете и фолклора срещал ли сте някъде образа на призракна прислужница, която настоява, че птиците трябва да полетят?

Абатът поклати глава в знак на отрицание.

– А да сте срещал призраци, които молят хората да разменят с тях пера срещу някои предмети? Като този например.

Измъкна мъничката флейта от пояса си на контрабандист. Абатът я взе да я огледа, обаче видът ѝ не му подсказа нищо. Ли Као въздъхна, доближи я до устните си и духна леко. След това бързо я хвърли на пода и тримата светкавично отскочихме от нея, сякаш беше кобра.

Никаква мелодия на флейта не се разнесе от тази необикновена вещ. Вместо това чухме гласа на стара баба, изпълнен с толкова топлота и доброта, че щяха да стигнат за целия свят.

„Елате насам, мили деца! Разперете уши като слончета и чуйте приказката за момичето Хубавелка, за злата и мащеха, за нейната кръстница, добрата фея, за вълшебната рибена кост и за каляската, за малката пантофка, която Хубавелка изгуби и която я отведе до един прекрасен принц.“

Ли Као бързо се наведе, взе флейтата и прикри с пръст първия от четирите и малки отвора. Гласът внезапно спря. Сетне прикри с пръст втория отвор и повторно духна.

„Елате насам, мили деца! Разперете уши като слончета и чуйте приказката за старицата и малкото ѝ момченце, за кравата, житото и вехтошаря, за бобеното стъбло, което стигна до облаците, и за това какво се случи с малкото момченце, когато стигна в страната на чудесата.“

Ли Као повтори процедурата и с останалите два отвора. Всеки един от тях ни разказа по една от приказките, радвали китайските дечица през последните поне две хилядолетия и стигнали дори и до варварските племена. Прекъсна последната приказка и погледна с удовлетворение вълшебния предмет.

– Господарю Ли, бихме могли да разменим тази флейта за десет хиляди тона пера – прошепнах.

– И за остров Тайван в добавка – допълни с треперещ глас абатът.

Господаря Ли погледна флейтата, извърна поглед към лазарета, където лежаха децата, сетне отново към флейтата.

– Картината се прояснява! – изръмжа той. – Воле, изправени сме пред зловещ княз, умеещ да чете мисли и да се присмива на бравите, пред съкровища, скрити в лабиринти и уж охранявани от чудовища, пред флейти, разказващи приказки, пред неразбираем призрак, сякаш излязъл от една от тях, пред древна детска игра и тайнствено послание от Възглавницата на Дракона. Не ми възразявай, не липсва злата мащеха. И тя ще се появи.

Прибра флейтата в пояса си и размаха пръст пред носа ми.

– Нищо на тази земя – наистина нищо – не е така страшно като детска приказка, превърнала се в действителност, а пък ние с теб сега бродим с превързани очи из мит, измислен от маниак. Запомни ми думите! – изкрещя сърдито Ли Као. – Ако Ключовия заек успее да ни отведе в някоя от другите съкровищници на княза, по всяка вероятност там ще срещнем люспеста крилата водна змия, дълга двеста стъпки, способна да улучи окоото на прилеп с отровната си плюнка от двадесет мили н която може да бъде убита единствено от юнак, роден в игла за плетене по време на пълно лунно затъмнение на тридесет и първи февруари.

Поруменях и вперих поглед в краката си.

– Ако не възразявате, изпитвам по-голям страх от истински глави, изтъркулващи се в истински легени, изпълнени с истинска кръв – отвърнах почиттелно.

– И в твоите думи има истина – въздъхна Ли Као. След това погледна тъжно абата и сви рамене.

– Свръхестественото може да бъде много досадно, докато човек не намери ключа, който го превръща в наука – отбеляза той тихо. – Може би виждам нещата по-сложни, отколкото са в действителност. Хайде. Воле, пригответъ се, че отиваме на смърт.

Княз Чин бе започнал ежегодната си обиколка за събиране на данъци. Ключовия заек и Лотосовия облак бяха с него. Настигнахме ги едва в Чу Йен. За съжаление, покоите на Ключовия заек бяха разположени на върха на непристъпна кула на двореца на провинциалния губернатор. Нямахме диви лози или бръшлян, по които да се покатерим. Отсъстваха и издатини, на които да стъпим. Всички входове се охраняваха от войници. Не останах обаче с чувството, че това смути Господаря Ли.

– Воле, по време на изгнанието си в Серендип получих прекрасен урок по природознание – каза той. – Когато някоя скитореща мравка се натъкне на нещо ценно, грабва веднага образец от него и се втурва обратно в мравуняка с викове: „Ставайте! Бийте барабаните! Вдигнете всички по тревога! Натъкнах се на богатства, надминаващи

въображението на най-големия скъперник!“ Сетне целият мравуняк се юрва подир откривателя. Ще се удовлетворят ли обаче мравките единствено с това, което той им посочи? В никакъв случай, ако открият при него някаква следа. Ще тръгнат по тази следа и ще вървят по нея, докато стигнат до източника, та ако ще да им се наложи за целта да прекосят половината свят. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

– Не, господине.

– Ще ме разбереш – отвърна Господаря Ли. Отидохме на пазара, където той закупи голям буркан с мед и кутия с колония от мравки. Сетне подкупи едно слугинче и изпрати по него послание до Лотосовия облак. През нощта преодоляхме външната стена на губернаторския дворец, шмугнахме се покрай часовете и стигнахме до основата на кулата. Там извиках три пъти като кукумявка. Лотосовия облак, която се бе включила в играта с въодушевление, отвори прозореца, взе буркана с мед, предаден ѝ от слугинчето, и го изля на стената. Когато сладката медена струйка се проточи до нас, Ли Као отвори кутията и пусна мравките. Те се потопиха в меда, откриха следата и се заизкачваха по кулата.

Последната мравка бе най-едра. На нея Ли Као бе вързал тънка копирена нишка, по-лека от перце. Мравката достигна до перваза, там Лотосовия облак взе нишката и я дръпна три пъти. На другия ѝ край Ли Као върза тънък конец и също дръпна. Лотосовия облак го изтегли. След края последва връв, а след връвта – въже. Лотосовия облак върза въжето за нещо устойчиво, Ли Као се покатери на гърба ми и след няколко минути преодолях една непреодолима стена и преминах през перваза.

– Сладурко! – изпищя радостно Лотосовия облак.

– Ще ти разкажа какво преживяхме! – казах аз, като положих бисерите и нефрита пред краката ѝ.

– По-късно – предупреди ме Ли Као.

Откъм вратата се чува стъпки. Господаря Ли се покатери на гърба ми, излязохме през прозореца и аз увиснах на въжето, но продължих да наблюдавам какво става в стаята. В нея нахълта някакъв дебелак с пепеляво лице, хвърли цял наръч перли и нефрит върху моите перли и нефрит, коленичи, прегърна краката на Лотосовия облак и скри лице в скута ѝ.

– Фамилното ми име е Ча, а собственото – Чен – изстена дебелакът.

– Имам нещастieto да служа в тази жалка дупка в качеството на провинциален губернатор на княза. Обожавам те още откакто ми се усмихна тази сутрин в градината.

Лотосовия облак весело се засмя и разроши косата му с пръсти.

– Ще те наричам Дебеланко – каза му. Въздъгнах и тъжно се спуснах по въжето.

– Значи, Дебеланко – повтори Господаря Ли. – Воле, далеч съм от мисълта да се меся в твоите работи, но изглежда при създаването на поблизка връзка с Лотосовия облак възникват някакви неудобства.

– Обичам я както преди – въздъгнах.

Ли Као ме потупа успокоително по рамото.

– Поне никога няма да си самотен. Заедно с другите и почитатели бихте могли да провеждате ежегодни конференции. Може би помещенията, където императорът държи слоновете си, ще ай свършат работа. Ако пък се окажат тесни, винаги бихте могли да наемете някоя осиромашала провинция. Чух, че в провинция Хуа тази година оризовата реколта била направо жалка. Уверен съм, че селяните ще се зарадват, ако им погостуват шестдесет или седемдесет хиляди души с пълни кесии. Впрочем, говоря глупости, дотогава всичките ще сте останали без стотинка.

– Велики Небеса! – изкрещя дебелакът над главите ни. – Някой е вързал въже за крака на леглото ти!

– Въже ли? Какво въже? – понита Лотосовия облак.

Простакаът с пепелявото лице отиде до прозореца и надникна надолу. При тези обстоятелства не можехме да направим друго, освен да му се усмихнем дружески и да му махнем с ръка. Губернаторът на провинцията ни посочи с пръст и изкряха.

– Крадци! Не се бой, мила моя, за щастие, взел съм верния си меч.

След това негодникът преряза въжето.

Докато летяхме към двора успяхме да огледаме панорамата, разстиляща се под нас. В друга част на двореца приключваше някакъв банкет и заминаващите си гости се качваха на своите каляски и носилки. Под нас се оказа една от последните, така че се приземихме право върху корема на един изключително дебел човек. Отскочих от него и паднах встрани, върху чакъла. Ли Као, като много по-лек от мен, продължи да подскача върху корема му като топка. От това вечерята на дебелака се изля като фонтан във въздуха.

Вечерята е била от супа от гълъбови яйца и тестени топки, семки от шишарки, патешки езици, пържени в сусамово масло с гъби и бамбукови стръччета, патици, най-малко три на брой, пълнени с калмари и задушени в тесто, паякообразни раци киснати в сладко бяло вино, агнешки бъбречета задушени с кълцани бадеми, медени питки, захаросани

плодове, стафиди, зелен чай, вино от сливи, тоник от маргаритки, помагач за храносмилането, тоника на Седемте ухания и Огнения тоник. Вечерята бе последвана от хълцания и две ръце стиснаха Ли Као за врата.

– Къде дяхахте моя сандък с компаси? – извика любителят на бодливи прасета.

17.

Едно вълшебно преображение

В известен смисъл навадихме късмет. Княз Чин бе продължил да-нъчния си поход е компанията на Ключовия заек, а Лотосовия облак щеше да се присъедини към тях след седмица, В отсъствието на княза провинциалният губернатор ни издаде една много милозлива смъртна присъда. Бе раздразнен от това, че бяхме забавили вмъкването му в леглото на Лотосовия облак. Сами изберете как точно да напуснете този свят! – изкрещя ни той.

След това бяхме отведени в помещението под покрива на най-високата кула и вратата му бе зазидана. Бе ни оставен избора мъчително ла умрем от глад или да скочим през прозореца и да се разбием в паважа на сто стъпки под нас. Приседнах натъжен и прикрих лицето си с длани. Колко време още щяха да оцелеят децата? Два месеца? Три? Бдителните монаси, които абатът щеше да остави на пост на покрива на манастира, напразно щяха да ни търсят с поглед. Господаря Ли и Вол Номер Десет нямаше да се завърнат с остатъка от Великия корен на силата. Плаках, но по едно време дочух някакви звуци. С чувство па възродена надежда видях, че войниците разпечатват вратата.

Надеждата ми веднага угасна след като разбрах, че я бяха отворили единствено, за да вкарат при нас още един осъден на смърт. Господаря Ли видя насреща си две малки свински очички, гол и петнист череп, крив нос, подобен на папагалова човка, провисналите бърни на камила и големи слонски уши, от които стърчаха гъсти кичури груби сиви косми.

– Желаете ли да закупите една коза? – попита Господаря Ли и любезно се поклони.

За наше учудване Скъперника Шен започна да ни прегръща с радостни викове.

– Какво щастие! – извика. – Бях се побоял, че няма да ми се представи възможност да изкажа лично благодарността си на своите благодетели!

– Благодетели ли? – попитах.

– Благодарност ли? – понита Господаря Ли.

– Да, затова, че ми спасихте живота! – извика Скъперника Шен. – Ако не бяхте вие. Ключовия заек нямаше да разбере истинските размери на богатството ми. Ако не бе разбрал истинските размери на богатството ми, нямаше да ме покани на чай. Ако не ме бе поканил на чай, все още щях да бъда най-стиснатият и жалък скъперник в цял Китай. Лотосовия облак направи от мен нов човек – приключи гордо той.

– Я нека видя дали ще успее да отгатна – каза Ли Као. – За една седмица ли те разори?

Скъперника Шен гордо се изпъчи.

– Не, разбира се, велики Буда! Богатството ми бе толкова голямо, че на клетото момиче му бе необходим почти месец, за да ме докара до просияшка тояга. Е, разбира се, и късметът си каза своето. След като Лотосовия облак пропиля безбройните ми сандъци, пълни с жълтици, успях да получа съвсем добра цена за осемте си дюкяна, за шестте си къщи, за каляската си, за носилката си, за коня си, за трите си крави, за десетте си прасета, за двадесетте си кокошки, за осемте си свирепи кучета-пазачи, за седемте си полугладни слуги, за... Мило мое момче, спомняш ли си моята млада и красива наложница?

– Много образно – отговорих.

– Е, извадих късмет с нея, тъй като успях да си купя още три дни от благоволенieto на Лотосовия облак като продадох Хубавата Пин на един бързо напредващ в кариерата млад съдържател на публичен дом. И Хубавата Пин извади късмет, защото един от клиентите ѝ се влюбил в нея и я взел за своя трета жена. Сега непрестанно я обсипва с подаръци и обич, нещо, което така и не получи от мен. Клетото момиче, отнасях се така ужасно с нея! – въздъхна Скъперника Шен. – Тогавя не бях човешко същество, в същинския смисъл на думата, защото все още не бях срещнал Лотосовия облак.

– Всичко това е крайно интересно – каза Господаря Ли. – А какво направи, след като продаде всичко?

– Как така какво? Заех се с разбойничество, разбира се. Особено се гордея с успеха си по време на Фестивала на драконовите лодки. Сетих се, че фестивалът, зародил се в памет на духа на Чу Юан, който се удавил в знак на протест срещу корумпираното управление, не след дълго се изродил в обикновено професионално състезание по гребане, на което се залагаха големи суми. Видях къде е корабът, на който се бяха качили висшите сановници и най-големите комарджии, и се запътих право

към него, вървейки по повърхността на водата. Естествено, бях стъпил на кокили, при това облечен в точно копие на древен церемониален костюм от времената на Чу Юан, Бях си залепил дълга черна брада, а в ръката си държах жезъл.

– Нечестиви кучета! – изревах. – Осмелили сте се да превърнете деня на достойната ми смърт в спортно събитие, така ли? Сега ще намерите гибелта си сред огън, тайфуни и земетресения! – Гледката навярно ще да е била много впечатляваща. Аз преди това си бях намазал главата със защитен мехлем, а брадата ми беше просмукана със смола. След като произнесох тези думи, запалих брадата. Тогава пътниците от комарджийския кораб, виждайки как към тях приближава по водата самия Чу Юан с огнено сияние около лицето вкупом наскочаха във водата. Аз пък прерязах въжето на котвата, качих се на палубата и отплавах с всичките пари. Похарчих ги до стотинка за купуването на бисери и нефрит, но стражата ме залови, преди да успее да ги подаря на Лотосовия облак. Затова сега съм и тук, при вас.

Ли Као се обърна и ме погледна.

– Какво излиза? Че този щастлив и жизнен човек, отгоре на всичко и талантлив разбойник, е Скъперника Шен, така ли? Воле, започвам да мисля, че това преображение се дължи на някакво вълшебство.

След това се обърна към Скъперника Шен и любезно се поклони.

– Нека си спестим титлите – каза той. – Фамилното ми име е Ли, а собственото – Као, Имам лек недостатък на характера. А това е моят уважаван клиент. Вол Номер Десет. Захванали сме се за една важна работа, така че ще трябва да избягаме от тази кула колкото може по-скоро. Ще ни сториш чест, ако имаш любезността да ни придружиш.

Скъперника Шен се просълзи.

– За последен път съм получавал покана да придружа някого преди четиридесет години – изхълца той. – За съжаление, да се избяга от тази кула е невъзможно.

– Все ще възникне някаква възможност за това – отвърна уверено Господаря Ли.

Оказа се прав, макар че когато тази възможност се появи, той бе изненадан не по-малко от мен. Чу се глъчка пред портите на двореца, в двора му нахълта тълпа и поиска да види губернатора. Губернаторът излезе в компанията на любителя на бодливи прасета, след което от тълпата се отделиха един разгневен селянин, една крава и двама господа от ниско потекло. Глъчката достигна до нас, така че успяхме да разберем какво се е случило.

Селянинът чул някакъв шум откъм ливадата и когато отишъл да провери какво става, видял плешив господин, коленичил до една от най-хубавите му крави и обгърнал почтително един от предните и крака. Един дебел господин, носещ малко погребално ковчеже, плачел, та се късал. След това се извърнал към селянина и поплакал малко на рамото му. Сетне се посъзвел и му разказал една удивителна история.

Майката на плешивия господин била починала не много отдавна и синът ѝ изпълнил малко необичайното ѝ предсмъртно желание да кремира тялото ѝ. Една нощ призракът ѝ му се явил на сън и пожелал урната с пепелта да бъде поставена сред лоханите от Лун Мен. По тази причина той и скъпият му приятел се отправили с урната на поклонение в светото място, но междувреме разбрали, че призракът е имал нещо друго предвид. Пътят за Лун Мен минавал покрай ливадата на селянина, където ги чакала кравата. Плешивият господин веднага разпознал топлиите кафяви очи на майка си.

– Това е майка ми! – извикал той. – Скъпата ми майка се е преродила в крава!

Срещата била толкова вълнуваща, че и самият селянин се трогнал. Просълзил се от умиление, като видял как очите на кравата се изпълват със сълзи, когато ближела любовно главата на плешивия си син. „Мамо! Колко се радвам да те видя отново!“ плачел от радост синът, прегръщайки косматите крака на кравата.

Какво можел да направи селянинът? Изпълнил се с удовлетворението на човек, сторил добро дело, когато наблюдавал как кравата му се отдалечава в компанията на двамата господа, нежно прегърнали я през шията. Бидейки неук човек, доста се изненадал, когато добри хора после му обяснили, че очите на кравите винаги сълзят, когато ближат сол.

– Включително и солта, посипана върху един плешив череп! – кресеше сега селянинът.

– Как смееш да ни обвиняваш в лъжа? – извика Лихваря Фан.

– Ще те съдим за клевета! – изпищя Мърлявия Ма. Когато селянинът се втурнал да открие мошениците, бил придружен от доста свои съседи, също пострадали от измамите на Ма и Фан. Сега всичките вкупом настояваха пред губернатора да обеси двамата разбойници на най-високото дърво.

– До един сте лъжци! – пишеше Лихваря Фан.

– Ще ви съдим за клевета! – кресеше Мърлявия Ма.

– Воле, ти познаваш тези две създания доста добре – каза Господаря Ли. – Какво ще предприемат сега?

– Ще преминат в контранастъпление – отвърнах уверено. – Не знам как, но винаги излизат сухи от водата.

– Прекрасно. Господа, време е да тръгваме.

На върха на кулата се вееше огромно копринено знаме с тигровата емблема на княза. Войниците на пост на кулата бяха твърде заинтригувани от развитието на спора между Май Фан, и готовата да ги линчува тълпа, така че не забелязаха как откачих и прибрах знамето. От остатъците на един търкалящ се наблизко стар кафез за гълъби стъкмихме здрав кош. С възето, на което се вееше знамето, прикрепихме коша към него.

– Принципът е същият, както при падащия лист – поясни Господаря Ли. – Той пада плавно, защото въздухът го тика отдолу нагоре почти със същата сила, с която той пада към земята. Това знаме ми се вижда достатъчно голямо, макар че нямаше да е зле кулата да е със сто стъпки по-висока.

Тихо се прокраднахме до другата страна на кулата, за да видим какво става с Ма и Фан. Привлечен от бръмченето на пчели. Мърлявия Ма погледна с удивление струйката мед на кулата. Присегна към меда и се огледа. Любителят на бодливи прасета бе извадил кутия с бонбони и ги пъхаше автоматично в зиналата си уста, докато слушаше разправиите и взаимните обвинения. Мърлявия Ма умело посипа пепелта в погребалната урна с мед и сетне я пъхна под дебелите пръсти на търговеца. Ръката му неуморно продължи да запълва ненаситната уста.

– Чудовище! – изкрещя ужасено Ма. – Фан, погледни какво правят тези изверги! Първо се опитаха да откраднат превъплъщението на мила та ти майчица, а сега изяждат останките ѝ!

– Човекоядци! – изкрещя Лихваря Фан. Разтвори челюстите на търговеца и надникна в зиналото му гърло. – Мамо, кажи нещо! – извика той.

Последва суматоха и войниците се втурнаха към крещящата тълпа. Ние преместихме коша и знамето в задната част на покрива. Влязохме в коша и аз се залових за възетата.

– Реших да помоля Царете на Яма да ми позволят да се преродя като трипръст ленивец, а Вола иска да се прероди като облак. Ти имаш ли някакви предпочитания? – обърна се Ли Као към Скъперника Шен.

– Искам да се преродя в дърво – отвърна бързо Скъперника Шен. – В досегашния си живот се занимавах само с осребряването на полици. Бих искал да осигурявам безплатна сянка на уморените, безплатни места за гнездене на птиците, безплатни плодове за гладните и безплатен дървен материал за дървосекачите, когато стана стар и непотребен.

Селяните дават собствени имена на любимите си дървета и заради това най-скъпото възделение на Скъперника Шен е да бъде кръстен „Старата Щедрост“.

– Ще увисна с опашката си на един от клоните ти – каза Господаря Ли.

– Ще премина над теб и ще напоя корените ти с дъжд – добавих аз.

– Трогнат съм – изхлипа Скъперника Шен.

– Сбогом, дърво.

– Сбогом, облако.

– Сбогом, ленивецо.

Отблъснах се от стената и тримата полетяхме към земята като буболечки, впил се в камък. Помолих Небесата да се смилят над душата ми и знамето внезапно се изду. Спряхме във въздуха така внезапно, че ръцете ми почти се измъкнаха от ставите си.

– Ще трябва наистина да се отбием някъде я да посъберем малко перли за Лотосовия облак – каза Скъперника Шен.

– И нефрит – добавих.

Вятърът пое знамето и ние започнахме бавно да планираме надалеч, над дърветата, към една потънала в зеленина долина, където проблясваше река. Кулата се смали зад гърба ни и след малко съвсем меко се приземихме. Още в първото село закупахме малка лодка и голямо количество вино.

Княз Чин, подобно на предшествениците си, продължи данъчния си набег в посока на ужасната Солена пустиня, докато ние се спуснахме по течението на реката. На шестия ден Ли Као най-сетне откри местността, която търсеше. Ориентира се по малка пътечка, водеща от брега към нисък хълм. Лодката бе лека, така че я взех и я нахлувих на главата си, докато отново достигнахме вода. Този път се оказахме във водите на малък бърз поток. След няколко дни започна да става все по-широк и поплитък. От горещия въздух се изпотихме. На четвъртия ден ручейт направи завои и внезапно осъзнах, че започва да изчезва, че водите му се губят в пукнатините на спечената глинеста земя. На хоризонта се виждаше ослепителен бял блясък. Лодката застърга дъното на ручей, Излязохме на брега и Ли Као посочи с пръст мястото, откъдето се виждаше блясъкът.

– Това е Солената пустиня – каза. – Селяните се кълнат, че когато по време на походите на княза армията му достигне това място, след това изчезва и се губи цели дни.

Потърсих с поглед още нещо и след малко посочи едва видима права

линия, която почти не се забелязваше под пласта сол.

– Твърде нрава е, за да е от естествен произход. Вихрушките винаги могат да покрият следите от копита и колела, но платното на пътя ще се запази, ако се ползва всяка година.

– Смяташ ли, че този път води към някаква друга съкровищница? – попитах.

– Това е идея, а дори една лоша идея е за предпочитане и ред каква – каза Господаря Ли. – До истината се стига чрез грешки, докато чрез празноглавие се стига единствено до ново празноглавие или до успешна политическа кариера. Скъпернико Шен, настъпи мигът, в който благоразумните хора се отказват от начинанието си. Ако продължим да вървим подир княза, можем и да достигнем Лотосовия облак. Знайно е обаче, че Солената пустиня е поглъщала цели кервани и че смъртта в нея не е приятна.

– Какво може да представлява животът без Лотосовия облак? – попита Скъперника Шен, според мен, съвсем уместно. – Освен това, след като живях недостойно, бих могъл да постигна достойнство поне в смъртта си.

Бях наистина изумен от това, че под тази грозна външност се криеше прекрасен човек. В същата вечер научих много нови неща за Скъперника Шен. Изпразнихме стомните си от вино и ги напълнихме с вода. След това, придържайки се към избледнялата следа, се отправихме в пустинята. Бях взел със себе си платното на лодката и непосредствено преди зазоряване направихме от него палатка, в която се скрихме от изгарящите лъчи на слънцето. Скъперника Шен се бе побоял, че някой от нас може да си помисли нещо лошо за Лотосовия облак заради това, че е приела любовта на стар и грозен човек като него, и ни помоли да изслушаме неговия разказ.

– Преди много години бях щастлив човек – започна той свенливо. – Бях селянин, беден наистина, но имах малко стопанство, съпруга, която ме обичаше и най-милата малка дъщеричка, която можете да си представите. Почти винаги имаше какво да ядем и нищо повече не ми трябваше. Веднъж за селото ни настъпиха трудни времена. Или нямаше дъжд, или валежите бяха в такива количества, че разрушаваха дигите ни и отнасяха реколтата. Добитъкът ни се поболя и малко след това последваха и набези на разбойници, които ни отнеха ориза. Тогава научихме, че княз Чин, бащата на днешния княз, бил удвоил данъците. Новите данъци бяха непосилни за нас. Теглихме жребий и на мен се падна злостастната участ да отида при княза и да го моля за милост.

Там се бяха събрали много други селяни, дошли да молят да им намалят данъците, така че ми останаха цели няколко часа да репетирам думите см. Когато дойде моят ред, паднах на колене пред трона и разказах на княза за всичките нещастия, стоварили се на главата на селото ни. Останах с чувството, че съм изложил молбата си убедително. След като приключих, вдигнах очи и видях ужасяващата тигрова маска. Металическият глас на княза ме уплаши, но думите му изпълниха с радост сърцето ми.

– Чен Шун Лин – каза князът. – днес се наслушах на много лъжи от хора, решили да ме измамат. Ти обаче говориш истината. Вярвам, че не сте в състояние да ми платите данъка, и заради това ще сторя на селото ви едно много голямо добро. Прибери се у дома и кажи на своите роднини и приятели, че от селото на Чен Шун Лин никога повече няма да бъде поискано да плаща данъци на князете Чин докато небето е изпълнено със звезди, а морето – с риба.

Целунах земята, поклоних се още веднъж на княза и на краката ми сякаш израснаха криле. Не успях да достигна обаче скоростта на неговите конници, така че когато се озовах на последния хълм преди селото и погледнах надолу, видях само горящи развалини. Князът бе обещал, че никога повече няма да плащаме данъци и бе унищожил селото за назиждане на другите. Бяха оцелели единствено хората, оказали се извън селото, сред тях и жена ми, отишла да лови риба на близкото езеро. Прегърнахме се и се разплакахме. Нали си спомняте обаче, че ви бях споменал малката си дъщеричка? Казваше се А Чен и бе най-скъпото ми същество. Тя бе останала в селото и я бяха убили заедно с останалите. Полудях от мъка. Лицето на малката ми дъщеричка бе непрестанно пред очите ми. Нощем ми се струваше, че чувам плача ѝ откъм гората, излизах и я виках. – А Чен, татко ти е тук! – виках с все сила. Казаха ми, че ще се почувствам по-добре, ако ѝ изпратя една молитва. Тъй като не умеех да чета и пиша, отидох при един свещеник. Той написа молитвата и я изгори, като по този начин тя отиде направо в Ада, при моето малко момиченце. Не се почувствах по-добре. Веднъж един странник ми каза, че високо в планината живеел един велик вълшебник. Казвал се Стареца от планината и обитавал една пещера високо в планините Омей, до които се стигало по мечешката пътека. – Той е най-мъдрият човек в света и сигурно му е по силите да съживи твоето момиченце – каза ми странникът, но трябва да му занесеш пари. Трябва да му занесеш много нари, защото Стареца от планината не продава тайните си евтино.

Нямах никакви нари и реших да се сдобия с тях. Както всички хора,

заели се с трупането на много пари, лъгах, мамих и ограбих дори и приятелите си. Нищо друго обаче не ме интересуваше освен събирането на пари в количество, достатъчно, за да съживя малката А Чен. – Трябва да забравиш дъщеря ни, любезни съпруге – каза жена ми. – Продължаваш ли с това занимание, ще се побъркаш. Сетне жена ми се разболя, но не ми остана време да се грижа за нея, тъй като бях зает с трупането на пари. Тя умря и аз плаках, но не прекъснах заниманието си. Интересувах се само парите и нищо друго. Не харчех и стотинка от тях, защото ми бяха необходими за Стареца от планината. Не се побърках, но с минаването на дните започнах да забравям за какво трупам тези пари. От време на време се сещах, но след това веднага си казвах, че ще трябва да натрупам поне още толкова, за да мога да платя хонорара на най-мъдрият човек на земята и той да съживи дъщеря ми. Започнах да крия златото си в сандъци и да ги заравям в земята и не спирах да трупам пари. Така постепенно се превърнах в Скъперника Шен, най-алчния и най-противен човек на земята. Такъв и щях да си остана, ако Лотосовият облак не ме бе вразумила, като ме разори.

Благородни господа, има жени, които могат да надникнат право в сърцето на мъжа. Искам да знаете, че Лот осовият облак никога не прие любовта на Скъперника Шен. Прие любовта на един беден селянин, побъркал се от мъка по дъщеричката си.

18.

Ръката на ада

Пътувахме нощно време, а денят прекарвахме в палатката, където се криехме от жегата. Когато надничаме навън, виждахме образа на слънцето многократно отразен в блестящата бяла сол, обграден от въртящи се оранжеви и виолетови вихрушки, от които ни се повдигаше. Вятърът виеше зловещо. Дори и през нощта чудовищната горещина не ни изпускаше от огнените си обятия и нерядко луната и звездите се закриваха от облаци летяща сол. Контурите на това, което се надявахме да е път, продължаваха да се губят в хоризонта. Почувствахме облекчение, когато започнаха да се появяват миражи, тъй като дотогава нямаше нищо, което да развлича погледите ни.

Привидяваше ми се например замък със сребърен купол в средата на изумрудено езеро.

– Не е замък – казваше Скъперника Шен. – а голяма скала в средата

на река. Покрита е с гнезда на чайки, струва ми се, макар че нямам представа какво ще правят чайки в тая пустиня.

Тогава се намесваше Господаря Ли:

– Глупости. Аз пък виждам огромна ладия в средата на езеро. На бреговете му има ярки зелени дървета.

Сетне миражът изчезваше и пред взора ни отново се появяваше безкрайната солена пустиня.

Видяхме градове, гробища и армии, строени в боен ред. Много често ни се привиждаха вода и зелени оазиси. Наложих ни се да пестим водата и започна да ни мъчи жажда. Един ден Скъперника Шен посочи нещо пред нас.

– Погледнете този отвратителен мираж – възкликна.

– Мираж ли? – попитах. – Шен, това прилича на кошмара на полудяла маймуна.

Ли Као огледа нещото пред нас внимателно.

– Кажете ми какво виждате – попита ни той.

– Виждам обичайния зелен оазис, но този път той е сред купчина каменни развалини – каза Скъперника Шен. – От недрата на земята съскат гейзери от пара и усещам отвратителната миризма на сярата.

– Целият мираж е обграден от широк пояс, наподобяващ крепостен ров, изпълнен с гъста противна течност, която бълбука странно – казах.

– Драги мои приятели, съжалявам, но ще трябва да ви кажа, че аз виждам абсолютно същото – рече мрачно Господаря Ли. – Това не е мираж, а пътят, който следваме, води направо там.

След малко разбрахме, че наблюдаваме развалините на някога величествен град, поразен от страшно бедствие. Градските стени се бяха превърнали в разваляни. Остатъкът от огромен мост все още се издигаше над ров, в който някога ще да е имало синя вода, бели лебеди и златни рибки, но сега бе изпълнен със зловеща червеночерна лава. От другата страна на моста се виждаха огромни бронзови порти, разтворени и целите разкривени, сякаш смачкани с гигантски клещи. Изпълнени с напрежение, преминахме над рова и прекосихме портата. Пред очите ни се разкри ужасяваща гледка. От отвори в земята излизаше съскаща пара, наподобяваща дъха на сърдити Дракони. Малки езерца от кипяща лава страховито бълбукаха. Сухият жесток вятър, виещ из развалините, ни напомняше за смъртта. От двете страни на един централен булевард започваха множество улици, макар и да се назоваха така без съмнение, тъй като не се виждаше дори една оцеляла сграда. В далечината съзряхме огромна купчина камъни, навярно остатъците от царски дворец.

Решихме да се изкачим на върха и, за да потърсим с поглед зеления оазис, който бяхме зърнали отдалеч.

Развалината съвсем определено беше някогашен дворец. Като стъпвахме върху парчета от прекрасни статуи и фризове, накрая достигнахме върха и се огледахме. Пред нас се намираше стена, висока тридесет стъпки и може би пет пъти по-дълга. И тримата си помислихме изведнъж едно и също нещо.

– Тази стена не може да е надживяла бедствието! – извиках. – Била е построена след него, като са използвани камъните от развалините.

– Не бих искал да се срещна със съществото, което е пробило този отвор в нея – каза замислено Господаря Ли.

Съгласих се с него. Някаква невероятна сила бе разхвърляла част от каменните блокове от стената и те се търкаляха наоколо, подобно на дребни песъчинки. Отворът, който се бе образувал, приличаше на широко разтворена крещяща уста. Като се оглеждахме внимателно, преминахме през него. Пред очите ни се появиха огромни купчини човешки кости. Скъперника Шен побледня.

– Кълна се, че тези клетници са били съвкани! – възкликна.

Беше прав. Човешките кости можеха да бъдат смлени така единствено от някакви чудовищни остри зъби. А и не само костите бяха смлени, същата участ беше сполетяла и бронята. Скъперника Шен и аз въздъгнахме с голямо облекчение, след като Господаря Ли огледа остатъците от доспехи и се произнесе.

– Тези доспехи са най-малко на петстотин години. Може би дори и на хиляда. Каквото и да е било това създание, още преди векове се е превърнало в прах.

Наведе се още веднъж над съвкваните скелети.

– Знаете ли, виждал съм чудовище, способно да се справи по този начин с войници, облечени в доспехи – каза замислено той. – Бяха го открили в един ледник в Монголия. Съществото бе наполовина бозайник, наполовина гущер, дълго сто стъпки от главата до опашката, а зъбите му бяха като огромни стоманени шипове. Книжниците искахме да го запазим за нуждите на науката, но по онова време па престола имаше един император идиот. Тъжно ми е да ви разказвам това, но тъпото величество нареди животното да бъде нарязано на части, сварено и поднесено на един банкет в двореца. Това, че то вонеше повече от хиляда непроветрени стаи и имаше вкуса на пикочния мехур на болен кит, ни най-малко не смути Сина на Небесата. По този случай се самонагради с особен медал – „Героичния Унищожител на Несъедобни Чудовища“ –

които после носеше на всички държавни приеми.

Междувременно бях насочил погледа си към голяма паднала плоча.

– Господарю Ли, тук пише нещо, но йероглифите са толкова древни, че нищо не мога да разбера – казах.

Той огледа плочата с интерес и я почисти с ръка от слоя сол, натрупал се върху нея. Времето и вятърът бяха унищожили голяма част от знаците, но и от това, което Господаря Ли успя да прочете, косата ми настръхна.

– Започва с молитва към боговете – обясни Господаря Ли. – Сетне няколко думи се губят и продължава текст; ... „наказани за нашите грехове, земята се разтвори със страховит тътен и пламъците ни погълнаха. Черните скали се разтопиха и пръснаха като вода и цели осем дни земята се надигаше и трепереше. На деветия ден земята изблъва от самите глъбини на Ада Невидимата ръка.“

– Какво? – понита Скъперника Шен.

– Невидимата ръка. Не ме питай обаче какво може да означава това – каза Господаря Ли. – След това се губят още думи и отново следва текст: ... „шестият ден от началото на нашата гибел. Все още се трудим неуморно на стената, но вече изгубихме надежда. Продължаваме да се молим и да принасяме жертвоприношения, но боговете са безмилостни. Царицата и придворните и дами избраха пол-лесната смърт и скочиха в езерото от разтопена лава. Не се опитахме да ги спрем. Ръката ни приближава. Копията ни са насочени към нищото и отскачат от нищото. Стената започва да се разклаща. Ръката...“

– Това е всичко – приключи Ли Као и се изправи.

– Уф! – въздъхна Скъперника Шен. – Не ме интересува колко отдавна е станало всичко това. Ще ми се да се махаме оттук.

И на мен ми се щеше същото. Изкачих се до горната част на стената и се огледах.

– Виждам оазиса! – извиках. – Зад двореца има езеро от лава, така че ще трябва да се опитаме да стигнем до оазиса през страничните улици.

Изпълнението на тази задача обаче не се оказа лесно. Няколко пъти пред нас се изправяха прегради от обгаряща пара или от бълбукаща лава, така че ни се наложи доста да заобикаляме. Не бяхме единствените, сблъскали се с такива премеждия, Почти всички странични улици бяха осяяни със скелети, съдвкани заедно с безполезната броня.

Проверявахме улица след улица без всякакъв успех и накрая се окахме в непосредствена близост до мястото, откъдето бяхме тръгнали.

Ли Као погледна огромните бронзови порти и остатъците от моста и сви рамене.

– Може би ще е по-добре да излезем оттук и да видим дали няма някакъв мост откъм страната на оазиса – кача тон.

Направихме крачка напред и изведнъж застинахме вцепенени. Тези порти тежаха тонове. Нищо не ги докосваше, но бяха започнали да се затварят! Накрая се захлопнаха с отвратителен метален звън и върху обсипаната със сол повърхност до тях се появи следа. На мозъка ми му бяха потребни няколко секунди, за да повярва в това, което виждаха очите ми. Гледах отпечатъка на огромен пръст, следван от четири други, подир които имаше следа от нещо влачещо се. Към нас се прокрадваше огромна невидима ръка, образувана от ужасните пръсти!

Скъперника Шен и аз бяхме вцепенени от ужас. Господаря Ли обаче бързо се обърна и огледа отново плетеницата от улици.

– Воле, вдигни ни! – рече бързо.

Хванах Господаря Ли с едната ръка, а Скъперника Шен с другата, и ги повдигнах. Господаря Ли веднага взе в ръка драконово украшение, висящо на верижката на врата ми. Пръстите му лесно откриха мястото, където Драконът бе спрял, след като ни показва спасителния път в съкровищницата.

– Трябваше веднага да съобразя, че това място е един втори лабиринт – каза мрачно. – Завий във втората улица отлясно. При това бих те посъветвал да побързаш.

Макар и да носех на плещите си двама души се понесох с такава скорост, че и тибетски снежен леопард трудно щеше да ме настигне. Невидимата ръка обаче почти успя да го стори. От начина, по който нейната приплъзваща се длан оставяше следи върху солното покритие стана ясно, че огромните и невидими пръсти бяха само на двадесет или тридесет стъпки от нас.

– Първата вляво! – изкрещя Господаря Ли. – Втората вляво!... Четвъртата вдясно!... Третата вляво!... Първата вдясно!...

Задъхах се, докато прескачах локвите от разтопена лава и заобикалях обгарящите гейзери, но най-накрая видях върховете на зелени дървета. Драконът ни бе отвел до оазиса. Наложих ми се обаче внезапно да спра.

– Дано Буда се смиле над душите ни! – изкрещя Скъперника Шен.

Пред нас, точно пред лицата ни, наистина се намираще прекрасният зелен оазис. Бе обграден обаче от ров, изпълнен с бълбукаща лава. Над него се издигаше тесен каменен мост, по който можеше да стигнем до

оазиса. Невидимата ръка обаче ни бе пресекла пътя. Мостът бе твърде тесен, за да може чудовището да премине през него, но точи факт щеше да ни бъде от полза единствено в случай, че бяхме от другата му страна. Наблюдавах с ужас движението на солта на земята пред моста. Солта се разхвърча и след това Ръката на Ада бързо се устреми към нас, затваряйки ни пътя към оазиса.

На края на рова се виждаше единствената оцеляла сграда, която бяхме видели в града, вероятно наблюдателна кула, висока и тясна, леко наклонена и напукана. Безцеремонно пузнах Ли Као и Скърперника Шен на земята, бързо отидох до кулата и я натиснах с цялата си тежест. Кулата се наклони. След това натиснах с още по-голяма сила, от тази, която притежавах, и изведнъж чух силен трясък. Реших, че гръбначният ми стълб се е счупил на две, но всъщност бях строшил една от носещите греди на кулата. Високото съоръжение се превърна в купчина камъни, които бавно се срутиха в рова.

Лавата бе почти толкова гъста, колкото и камъните, така че те започнаха да потъват много бавно. Сграбчих отново Ли Као и Скърперника Шен, след това се засилих по края на рова и скочих. Краката ми докоснаха първия камък, от който се прехвърлих на следващия. Сандалите ми започнаха да димят, а белите ми дробове се разраниха от димящата сяра, докато скачах от камък на камък. Последният вече почти бе потънал. Отправих молитва към Великия господар на нефрита и след това скочих. Сетне последваха нови молитви и нови скокове. Великият господар очевидно чу молитвите ми, защото най-сетне се приземих с лице в зелената трева.

Спомням си, че в един момент Господаря Ли и Скърперника Шен крещяха нещо в ушите ми и ме тупаха по гърба, докато светът се въртеше пред очите ми. Стори ми се, че пропадам в бездънна дупка. След това усетих хладина и покой и ме обгърна мрак.

19.

Бамбуковото волно конче

Дойдох в съзнание и видях, че Ли Као ми се усмихва. Скърперника Шен поднася кратунка с вкусна изворна вода към устните ми. Тя веднага ме съживи. След малко се изправих и огледах малкия оазис, който очевидно някога е бил използван като парк за отдих.

Разнообразието на дърветата и храстите, докарани от всички

краища на империята, бе изумително. Някога в този парк по клоните на дърветата са били закачани сребърни звънчета, книжни фенери са светели в нощта като светулки, а по алеите са се разхождали влюбени, уловени за ръка. Сетне бяха последвали ужасното изригване и Невидимата ръка. Зачудих се какво ли голямо престъпление бе извършил този град, че да заслужи такава участ, но съобразих, че всъщност не ми се иска да узная това. Извърнах се и изтръпнах, когато видях как от другата страна на моста невидими пръсти сърдито ровят из солта. Ръката ме очакваше.

През полянката, обрасла с диви цветя, добре оформена пътека водеше към пагода, чийто бронзов покрив се виждаше отдалеч, проблясвайки на лъчите на залязващото слънце. Когато я наближихме разбрахме, че е избягнала разрушението, защото бе построена почти изцяло от камък. Единствено дървените врати бяха изгнили. Слънцето потъна отвъд хоризонта, но луната вече бе изгряла. Лъчите и прекосиха отвора, където някога бе имало врата, и докоснаха нещо, което замъждука. По бузите на Скъперника Шен започнаха да се стичат сълзи като видя купчината съкровища, по-голяма от тази в замъка на лабиринта.

– Вече съм излекуван! – нададе радостен вик. – Когато гледам цялата тази плячка усещам, че пръстите ме сърбят единствено за перли и нефрит, и то защото бич искал да ги даря на Лотосовия облак.

Ли Као се обърна към мен и погледите ни се срещнаха. Кимнахме си с разбиране. Дватама инстинктивно бяхме погледнали върха на купчината в търсене на сянката на призрак, и тя вече се беше появила. Бях набрал опит и този път с лекота дръпнах призрачното одеяло над главата си.

Гледах същия призрак! Всъщност не същото момиче, а друго, обаче облечено в същите древни одежди и с петно от кръв на същото място, където острието на нож бе проболо сърцето и. Отново разбрах, че явяването и пред нас й струва огромни усилия и повторно ме обля вълна от страдание.

– Проявете милост към невярната прислужница – прошепна. – Нима хиляда години не са достатъчни за моето наказание? – призрачни сълзи се стекоха по бузите му. – Кълна се, че не си давах сметка какво върша! – изплака. – Смилете се над мен и разменете това срещу перото. Птиците трябва да полетят.

След тези думи изчезна.

Скъперника Шен не бе видял нищо и заради това погледна с изумление удивените изражения на лицата ни. Изкачих се до върха на купчината и след малко се върнах оттам с нефритово ковчеже, еднакво с

предишното. Отворих капака и извиках от отчаяние.

Вътре се намираше не Сърцето на силата, което трябваше да притежава най-голяма лечебна мощ, а две малки коренчета. Предполагаше се, че това са ръцете на Великия корен. Щом краката му не се бяха справили с отровата, какво можеше да очакваме от ръцете. От силното ухание на женшена очите ми се насълзиха и обърнах кутията с дъното нагоре. От нея изпадна още нещо.

Ли Као коленичи и огледа с интерес малка кристална топка, с размери като тези на флейтата.

– Скъпернико Шен, бих те посъветвал да приседнеш и да се подготвиш за наблюдението на едно доста необичайно явление – каза той мрачно. След това напљончи ръката си, присегна към топката и внимателно я разтри.

В недрата на топката се появи странно сияние. Тя започна да расте, докато придоби диаметър от няколко стъпки. След това сиянието започна да се засилва и след малко и тримата извикахме от почуда, когато видяхме в топката да се появява образ. Последва го и звук.

Наблюдавахме вътрешността на спретната малка къщичка, където стара дама подремваше върху един стол. Чувахме тихото ѝ похъркване, шумът от кокошки и прасета, и ромоленето на поток. Чуваха се още птичи песни, ленивото бръмчене на пчели и шумоленето на листата на дърво, което вятърът потриваше в прозореца.

По пода премина мравка, помъкнала троха хляб. Една хлебарка я забеляза и тръгна подпре ѝ. От една дупка подаде главата си плъх и хукна подир хлебарката. След това към плъха се втурна котка, преследвана от куче. Цялата процесия се струпа под стола на старата дама и го катурна. Тя приседна и разтри очи, а след това от устата ѝ се разля поток от селски ругатни. След това взе метла и започна да преследва кучето, което преследваше котката, която преследваше плъха, който преследваше хлебарката, която преследваше мравката с трошицата хляб.

Трудно е да се опише с думи изключителния комизъм на сцената. Всички участници в нея започнаха да кръжат из стаята, сетне излязоха през вратата, сетне се вмъкнаха през прозореца и разбиха паянтовите стени, сетне влязоха отново в стаята през отвор в покрива и разбиха всички мебели на пух и прах. Вариациите изглеждаха безкрайни и при това издаваха такова голямо въображение, че със Скъперника Шен се хванахме за хълбоците, докато се заливахме от смях. В едни момент метлата на старата госпожа запокити всички грънци във въздуха и те се разбиха на парчета. Паднаха на пода, струпвайки се на купчина, която

заприлича на статуята на Свещения и почитаем мъдрей на спокойствието. Лудешката процесия излезе извън дома и попадна в едно езеро. Когато се върна обратно в къщата през друга разбита стена върху главата на старата госпожа се бе настанила огромна жаба, която крякате възмутено.

Заедно със Скъперника Шен навярно щяхме да продължим да се смеем безспирно, ако Ли Као не се бе присегнал към топката и не я бе докоснал с ръка. Сиянието изчезна заедно с образа и картината и гонката се смали до предишния си размер.

– Шен, виждал ли си някога такова нещо? – попита Господаря Ли след като Шен възвърна способността си да говори.

Скъперника Шен се почеса по главата.

– Не съм сигурен. Естествено, не съм виждал нищо подобно на тази невероятна сцена, но сега се сещам, че видях такава малка кристална топка, изобразена на една древна картина. Това бе в Пещерата на звънците. Един стар куц вехтошар с гръб към Зрителя наблюдаваше три млади дами в старинно облекло. В една от ръцете си държеше три пера.

– Пера? – попита удивено Господаря Ли. – А момичетата са били облечени в древни одежди, така ли?

– Да – потвърди Скъперника Шен. – В другата си ръка вехтошарят държеше топка, подобна на тази, малко звънче и миниатюрна флейта.

Ли Као доволно изръмжа и отвори една от фалшивите мидени черупки на пояса си.

– Като тачи ли?

– Точно като тази – отвърна Скъперника Шен, след като разгледа малката флейта. – Не мога да си спомня много други неща за картината освен, че я смятаха за много загадъчна, и че старият куп вехтошар бил светец. В негова чест Пещерата била обявена за светилище, което сега се обслужва от малоброен монашески орден.

Ли Као прибра флейтата в черупката, а след това скъта и кристалната топка и ръцете на Великия корен на силата в колана си.

– Нека сега поспим сутринта ще решим как да се измъкнем от този остров, а след това ще се отправим към Пещерата на звънците – предложи той.

Когато на другия ден обиколихме оазиса, разбрахме, че той наистина е остров, обграден изцяло от смъртоносната лава, който можеше да бъде напуснат единствено по тесния мост. Там невидимите пръсти продължаваха нетърпеливо да разпръсват солта и сърцето ми се сви, след като си дадох сметка, че никога няма да успеем да се върнем при децата

на Ку Фу. Не можах да удържа сълзите си и като видях това. Скъперника Шен бързо извърна поглед.

– Вол Номер Десет, това всъщност не е лошо място, където човек да изкара остатъка от дните си – кача тихо Ли Као. – Бихме могли да си живеем тук като царе, като се храним с плодове и ягоди и прием чиста изворна вода, докато останалата част от света се радва на воини, глад и болести.

И на смърт, помислих си. Главата ми се изпълни с плачове и подрънкането на траурни звънчета, когато ЕИ представих как върволица от малки ковчези потъва в земята.

– Разбира се, останалата част от света ще се радва и на Лотосовия облак – каза замислено Скъперника Шен.

Прав си – отвърнах ТЪЖНО аз. Бяхме седнали върху тревата, облегли се върху ствола на огромна палма. Ли Као се изправи и видях, че в очите му са се появили пламъчета.

– Господа, какво ви е известно за великия Чан Хен? – понита той.

Смътно си спомних нещо от училищните си години.

– Тон не беше ли изобретил сеизмографа преди около петстотин години?

– Също и огнената течност – каза Скъперника Шен.

– Така е, но делата му съвсем не свършват с това – кача Господаря Ли. – Великият Чан Хен е бил превъзходен поет, добър художник, ненадминат инженер и най-големият специалист по четене в света. Той усъвършенствал науката за географските ширини и дължини, изчислил числото пи, направил революция във военното дело и конструирал хвърчила, които можели да издигат хора във въздуха на големи разстояния. Един ден си седял така, както седим ние, облегал на едно дърво, когато нещо го докоснало по лицето.

Ли Као повдигна дясната си ръка и я разтвори, показвайки ни нещо малко.

– Това кленово семе ли е? – попита Скъперника Шен.

– Точно така – отвърна Господаря Ли. – Чан Хен бил виждал хиляди от тях, но никога преди това не бил съобразил да огледа едно отблизо. Колкото по-внимателно го оглеждал, толкова повече укрепвало в него убеждението, че наблюдава едно от чудесата на природата.

Заедно със Скъперника Шен се втренчихме в семето.

Представляваше малка ос, обградена от кръг листенца с ветрилообразна форма.

– А сега наблюдавайте – рече Господаря Ли. Сетне духна нежно н

дланта си. Ветрилообразните листенца се завъртяха все по-бързо и по-бързо, след което семенцето се повдигна във въздуха. Подхвана го вятърът и го отнесе. То се отдалечи от нас, издигна се над върховете на дърветата, превърна се в малка точица и изчезна в далечината.

– Чан Хен си дал сметка, че наблюдава един от най-съвършените летателни апарати в света и веднага се заел е конструирането на кленово семе, способно да носи човек – продължи Господаря Ли. – Императорът великодушно му предоставил пилоти от средите на престъпниците, осъдени на смърт и не след дълго вайкащите се клетници били вързани за летателните апарати на Чан Хен и хвърляни от върховете на високи скали. Един от тях попаднал на силно вертикално въздушно течение и успял да прелети няколкостотин стъпки, но крайният резултат винаги бил неуспешен. Перките не успявали да постигнат скорост, способна да преодолее тежестта, и пилотите загивали. Известно ли ви е какво направил тогава Чан Хен.

– Нежежи сме като ябълки – отговори Скъперника Шен от името на двамата.

– Великият Чан Хен смесил сярата, селитрата и дървени въглища и по този начин изобретил Огнения прах – отвърна Господаря Ли. – Ние днес го използваме главно за фойерверки, но тогава възлагал други надежди на него. Като му добавил смола получил вещество, което изгаряло равномерно, вместо да избухва, и запълнил с него дълги кухи бамбукови пръчки. Конструирал голяма плетена кошница и прикрепил към нея въртящ се прът. На горния край на пръта прикрепил перки с формата на ветрила, а под тях поставил колело, и което закрепил бамбуковите тръби със сместа. Императорът и всички висши сановници се събрали да наблюдават зрелище, което възприели като оригинална екзекуция. Плачещият престъпник бил завързан за седлото, след което Чан Хен запалил фитилите. Избухнал пламък, последвали го други и след това голям облак черен дим закрил цялата гледка. Когато димът се разпръснал смаяните зрители видели, че устройството се било издигнало във въздуха, като перките му яростно се въртели. Зад апарата, насочил се към една от дворцовите кули, се стелела опашка от огън и дим. Письъкът на пилота едва се чул преди апаратът да се удари в кулата и взриви с гръмотевичен шум. Императорът и сановниците ръкопляскали. После се говорело, че парченца от пилота валяли цяла седмица, но допускам, че в тези думи се съдържа леко преувеличение. Великият Чан Хен се заключил в работилницата си и след месец чертежите на най-забележителното му изобретение – бамбуковото водно конче, били готови.

На лицето на Ли Као се появи щастлива усмивка: – Разгледах тези чертежи в Академията на културата в Хинлин.

Настъпи тишина.

– Да не би да искаш да кажеш, че... – прошепна Скъперника Шен.

– Точно над нас има палмови клони, които са леки, здрави и с ветрилообразна форма – каза Господаря Ли.

– Едва ли възнамеряваш да... – понечих да възразя.

– Наоколо ни има бамбук И смола в неограничени количества. Лавата е пълна със сярата. Цял Китай е пълен със залежи от естествена селитра и вероятно ще се намери и на този остров. Ако пък един бивш селянин като Скъперника Шен не може да приготви малко дървени въглища, това наистина би ме удивило.

– Но това би било самоубийство! – възкликнах.

– Би било лудост! – извика Скъперника Шен.

– Не е задължително да се надяваме да оцелеем – съгласи се Господаря Ли. – Воле, ти ще имаш грижата за палмовите клони, смолата и бамбука. Дървените въглища са в ресора на Скъперника Шен, а аз ще се заема с търсенето на селитра и извличането на сярата от лавата. Предлагам да побързаем, защото на моята възраст всеки миг мога да издъхна от старост.

Цяла седмица след това малкият остров бе разтърсван от поредици от взривове, следвани от гневните ругатни на Ли Као. Брадата му бе проскубана и почерняла, а веждите, опърлени. Дрехите му бяха така пострадали от пламъците, че имаше вида на човек, нападнат от милион изгладнели молци. Най-сетне обаче успя да налучка правилните пропорции и да осигури равномерно горене на огнената смес в бамбуковите тръби. Ние със Скъперника Шен също се гордеехме с труда си. Кошът, който бяхме оплели от клонки, бе съвсем удобен за седене, а перките се въртяха много красиво върху бамбуковия прът. Бамбуковото колело, на което бяха прикрепени тръбите, бе добре балансирано. Макар и да не разполагахме със спирачно устройство, надяхахме се да успеем да контролираме полета като изменяме центъра на тежестта на кота.

– Това, разбира се, е лудост – казах, влизайки в него.

– Идиотизъм – съгласи се Скъперника Шен и ме последва.

– Изгубили сме ум и разум – рече, Ли Као и запали фитилите.

Скочи в кошницата, а аз покрих очите си с ръце и зачаках смъртта. Тръбите започнаха да бълват огън и кошът се разтрепери. Колелото започна да се върти и перките засъскаха. През образувалия се облак от гъст черен дим успях да забележа, че тревата под нас се бе слегнала от

вятъра.

– Издигаме се! – изкрещях.

– Падаме! – извика Скъперника Шен.

И двамата бяхме прави. Внезапно се бяхме издигнали, а след това започнахме да падаме. За нещастие междуременно се бяхме отклонили петдесет стъпки наляво и бяхме започнали да се спускаме точно върху кипящата лава.

– Наведете се назад! – изкрещя Господаря Ли. Преместихме тежестта си в необходимата посока и бамбуковото водно конче неочаквано изправи курса на полета си. Тъкмо започнахме да преодоляваме разстоянието към другия бряг, издигайки се над нажежената повърхност, когато видяхме с ужас как нечии огромни невидими пръсти започнаха нетърпеливо да разпръскват солта, с която бе посипана земята.

Невидимата ръка почти ни докопа. Невидим пръст откъсна една от палмовите перки. За наше щастие обаче, тъй като се оказа, че бяхме поставили прекалено много перки. След като се освободихме от нея летателният апарат се извиси рязко и започна да лети както трябва. За съжаление, въртеше се в кръг. Под нас виждахме развалините на града и следите от гневни невидими пръсти, които образуваха облаци от сол.

– Това ужасно създание се катери по развалините на двореца! – изкрещя Скъперника Шен. – Ако застане в най-високата му част и продължаваме да се въртим така, ще се сблъскаме с него.

Беше напълно прав, но водното конче упорито отказваше да измени курса на полета си. Продължаваше да бълва пламъци и облаци черен дим, но след още един кръг щяхме да се окажем право в Ръката на Ада.

– Свалете си наметалата! – изкрещя Господаря Ли. – Опитайте се да ги използвате като кормила!

Така и постъпихме, и този ни маньовър по чудо сработи. Тъкмо завихме наляво, преди да достигнем стената, когато Ръката направи опит да ни улови, защото камъните на върха на стената внезапно се размърдаха. Сетне стената се срути, в езерото от лава се посипаха останките и, а след малко се чу и страхотен плясък, който запрати пръски от разтопена скала на петдесет стъпки височина.

Чудовището бавно се издигна на повърхността. Невидимо допреди малко, сега бе покрито с черна лава и ние с ужас огледахме огромната космата ръка, дълга може би шестдесет стъпки. Тя се изправи и пръстите ѝ внезапно конвулсивно се разтвориха. Оказа се, че бяха не пръсти, а краката на гигантски паяк, а предполагаемата длан бе неговото туловище. Една редица от зли очи ни погледна, а под тях се отвори

отвратителна кръгла уста, изпълнена с гигантски остри зъби. След това устата погълна лава и Невидимата ръка потъна завинаги под огнената повърхност на езерото.

Бамбуковото водно конче продължи уверено полета си и нещастният разрушен град остана зад нас. Най-сетне Ли Као се изкашля.

– Предполагам, че това беше просто един по-едричък родственик на обикновения домашен маяк – рече той замислено. – Невидим, понеже преди изригването е живял под земята, където зрението не е било необходимо. В природата съществува изключително голяма адаптивност и има морски животни, които са толкова прозрачни, че стават почти невидими. Същото може да се каже и за някои насекоми.

Извърна отново поглед към града, вече превърнал се в точица наред бялата солена пустиня.

– Жалко, че не можахме да запазим тялото му. Щеше да е любопитно да се разбере с какво сее хранило през столетията, след като е изляло жителите на града, а и как после е развило зрение. Наистина забележителен екземпляр. При все това – добави Господаря Ли, – едва ли имаме основания да съжаляваме за гибелта му.

20.

Пещерата на камбаните

Изминаха часове. Палмовото витло продължаваше да се върти над главите ни сред пламъци и дим. Невероятното бамбуково водно конче прекосяваше бързо солената пустиня. Използвахме наметалата си като кормило и заобикаляхме вихрушките. Горещината, излъчвана от пустинята, с огнени пръсти ни издигна високо в небето. На светлината на залязващото слънце Скъперника Шен забеляза дългата тъмна линия на хоризонта.

– Това са дървета! – възкликна тон. – Излизаме от Солената пустиня!

Най-доброто доказателство за истинността на думите му бяха тъмните облаци, натрупали се на хоризонта. В далечината проблясваха светкавици. Съмнявах се дали в пустинята беше валило през последните хиляда години.

– Господа, за нас би било много неприятно, ако кошът се изпълни с вода – каза Ли Као.

Веднага измъкнахме три бамбукови пръчки от основата на коша, с

което осигурихме не само отвор за оттичане на водата, но и дръжки за чадъри. С пръчки от стените на коша направихме рамки за тях, които покрихме със собствените си панталони. Успяхме да свършим тъкмо навреме. Застигнаха ни блясъкът на мълнии, трясъкът на гръмотевици и пороен дъжд, леещ се сякаш из ведро, но благодарение на чадърите си продължихме пътуването си несмущавани от бурята.

– Открай време съм мечтал да прекося буреносен облак! – извика доволно Господаря Ли.

– Прекрасно е! – отвърнахме едновременно Скъперника Шен и аз.

Гледката бе наистина великолепна, така че изпитахме известно разочарование, след като бурята отмина и на небето се появиха отново луната и звездите. Вятърът свиреше покрай ушите ни, а далеч под нас се появи сребърният блясък на река. Бамбуковото водно конче продължаваше уверено полета си, блъвайки пламъци и дим, докато ние прекосявахме тъмночервеното небе на Китай подобно на малка искрица, чийто блясък се смесваше със сиянието на милион милиарда трилиона звезди. Скъперника Шен реши да подремне, а Господаря Ли го последва. Останах да наблюдавам сам звездите над нас и сиянието на осветената от лунните лъчи земна повърхност. Усещането за летене бе съвсем различно от това, което бях изпитвал по време на сънищата си. Ако трябва да бъда искрен, ще призная, че предпочитам полетите си насън. Тогава се чувствам като птица, носеща се по течението на вятъра и радваща се на пълна свобода. Сега бях просто обикновен пътник, наместил се в кош под няколко въртящи се перки. Мълчаливо се укорих, че съвсем по детински не съумявам да оценя както трябва едно изживяване, близо до чудото. Господаря Ли също се упрекваше за нещо, но очевидно по някаква друга причина. Говореше си насън.

– Глупак! – дочух го да измърмори. – Сляп като незрящ прилеп! Мързи те да си разчоплиш мозъка! – После се извърна и се почеса по носа. – Защо не на самия остров, а дебне на края на моста? Глупости! Безсмислена работа!

Отново замълча и аз реших, че ако сънуваше Невидимата ръка, имаше основания да бъде озадачен. Ако приемехме, че Ръката бе пазач на съкровищницата на княза, сиреч, че изпълняваше функцията на лабиринта, нямаше ли наистина да е по-логично чудовището-пазач тихо и невидимо да причаква пришълците от другия край на моста? Който и да се доближеше до съкровищата в такъв случай, щеше неизбежно да нахрани един голям и гладен паяк.

– Деца – продължаваше да мърмори Господаря Ли насън. – Игри.

Глупави игри или детски игри? А малкото момче?

Въздъхна, дишането му се успокои и след малко чух единствено равномерно хъркане. Скъперника Шен също сънуваше и покрай кривия му нос се стече сълза. Бълнуваше съвсем тихо, така че се наложи да се доближа до него, за да го чуя.

– А Чен – шепнеше тон – Татко ти е тук.

Не каза нищо повече. След малко и аз заспах. Когато се събудих от-крих, че летим през розови и оранжеви облаци, носещи се из тюркоазеното небе. Утринното слънце осветяваше планинските върхове около нас. Ли Као и Скъперника Шен направляваха полета на бамбуковото водно конче с помощта на наметалата си. Минавахме през тесен проход, където единични вълшебни дървета простираха клоните си, опитвайки се да закачат с тях парченца от облаци, за да ги въткат в пелената на мечтите, също като в картините на Мей Фей. Прозинах се и също прострях наметалото си. Минахме в такава близост до един остър планински връх, че не се удържах, присегнах и взех шепа сняг, чудесен на вкус. След като излязохме оттам се оказахме над прекрасна зелена равнина. От местата, където селяните изгаряха плевелите, се виеха кълба дим. Въздухът бе изпълнен о уханието на влажна пръст, дървета, цветя и трева.

По-късно през същата сутрин тръбите с огнената смес започнаха да горят по-слабо и неравномерно. Витлото намали скоростта си се снижихме в посока към малко селце на брега на широка река. Бяхме сигурни, че селяните от цялата околност се бяха събрали, за да наблюдават плавното приземяване на огнедишашката небесна птица. Бяхме тъкмо над селския площад, когато тръбите с огнената смес пуснаха за последен път няколко кълбета огън и дим, след което кацнахме без сътресения. Тълпата с широко разтворени очи зяпна тримата китайски господа, изящно облечени в набедреници и пояси, които важно слязоха от апарата с чадъри в ръце.

– Фамилното ми име е Ли, а собственото – Као, и имам лек недостатък на характера – каза Господаря Ли и учтиво се поклони. – Това е моят многоуважаван клиент, Вол Номер Десет, а този господин е Старата Щедрост, известен по-рано под името Скъперника Шен. Имаме удоволствието да подарим невероятното бамбуково водно конче на вашето многоуважаемо село. Оградете го с ограда и искайте пари за вход. Уверявам ви, че ще направите състояние. А сега имайте добрината да ни насочите към най-близката кръчма, защото имаме намерение да не изтрезняваме поне седмица.

Скъперника Шен навярно щеше да пожелае да направи именно това, но плановете ни бяха нарушени. По странна прищявка на съдбата летателният апарат се бе приземил в непосредствена близост до Пещерата на камбаните. Тъй като се намирала съвсем надолу по реката, закупихме лодка и се спуснахме по течението. След два дни Скъперника Шен ни даде знак.

– Това е Планината на каменната камбана – посочи той. – В Пещерата на камбаните се влиза откъм реката, така че ще можем да влезем в нея направо с лодката.

Ли Као ме стисна за ръката.

– Воле, чух че князът при събирането на данъци винаги минава покрай тази планина. Ако картината в Пещерата на камбаните е точно такава, каквато ни я описа Скъперника Шен, интересът на княз Чин към тази местност едва ли ще е случаен.

Сетих се за по-раншните му предупреждения и се огледах боязливо, търсейки с поглед крилати змии, дълги двеста стъпки. Междувременно малката ни лодка премина през тъмния отвор на пещерата и извиках от удоволствие. Бяхме се оказали внезапно сякаш в един от красивите подводни дворци, описвани в будистките приказки. От допира със слънчевите лъчи, проникващи откъм входа, изумрудената вода в пещерата сияеше като зелен огън. Други лъчи се отразяваха в повърхността ѝ и осветяваха каменните стени, обсипани с кристали, светещи с всички цветове на дъгата. Беше свят, обвит в сиянието на небесни дъги. От водата стърчаха и от тавана висяха най-странните скали, които бях виждал в живота си. Приличаха на копия, обаче извърнати по такъв начин, че широката им част бе разположена откъм върха. Ли Као никога не бе посещавал тази пещера, но бе чел много за нея.

– Това са звънтящите камъни – поясни, – По време на прилив водата причинява трептения, от които камъните на дъното звънят като камбани. Предизвикват у камъните, висящи от тавана, ответни вибрации, и те за зазвучават със собствен глас. По-навътре в пещерата има други камъни, образувани от мека скална порода и изпълнени с много отвори. Когато водата преминава през тях предизвиква други звуци, които се сливат с тези на камбаните. Су Тун По е написал интересен труд по въпроса. Стигнахме до дървен кей и вързахме лодката за един кол. Изкачихме се по каменни стъпала и стигнахме до основното помещение в пещерата, използвано за светилище. Очевидно, бяхме единствените посетители. От четиримата монаси, които видяхме, трима бяха в черни одеяния, а четвъртият – в пурпурни. Именно той дойде да ни посрещне.

Бе дребен мъж с висок писклив глас.

– Нека Буда да ви е на помощ – поздрави той и направи дълбок поклон. – Аз съм хранителят на Храма на вехтошаря, а тези трима братя са от друг орден, разположен в съседство с нас. Ако влезете в прохода откъм лявата ви страна ще видите свещената картина, на която е изобразено божеството на Пещерата на камбаните. Картината е много древна и тайнствена, и нито аз, нито моите предшественици можем да кажем, че сме я разбрали напълно. Безспорно обаче е от божествен произход, така че живея с надеждата, че някои леи някой посетител ще успее да ми обясни изобразеното на нея. Кой знае, може би пък именно вие ще се окажете тези посетители – добави той и направи повторно дълбок поклон. – А сега ще ви помоля да ме извините, че няма да мога да ви придружа. С братята сме потънали до уши в работа. Правим проверка на счетоводните книги.

След тези думи дребният монах се присъедини към останалите, а ние влязохме в прохода, конто ни бе посочил. В дъното му съзряхме блясъка на факли, осветяващи нещо. Скъперника Шен ни го посочи с пръст.

– Това е картината, за която ви разказах – рече, а ние с Ли Као се загледахме в призраците.

По това не можеше да има две мнения. На картината бе изобразен стар вехтошар с гръб към нас и с лице към убитата девойка, с чийто призрак се бяхме срещнали в замъка на лабиринта. От лявата ѝ страна бе другата убита девойка, призракът на която ни се бе явил на острова. От дясната и страна бе застанала трета девойка, която можеше да мине за сестра на първите две.

Ли Као извади един от факлите от постаментата му и започна внимателно да разглежда картината. Дрехата на вехтошаря бе покрита с цветни перли и лотосови цветя. Подпираше се на патерица, поставена под лявата му мишница. Ръцете му бяха протегнати към девойките. В лявата ръка държеше три малки бели пера, а в дясната, миниатюрни флейта и кристална топка, също като тези, които в момента се намираха в пояса на Ли Као, както и малка бронзова камбанка. Бе очевидно, че картината е много древна. Какво обаче изобразяваше.

– Емблемите върху дрехата на куция вехтошар обикновено означават Небесата. Ако е така, автор на тази картина би могъл да бъде Ти Куай Ли. Четвъртият безсмъртен – рече замислено Господаря Ли. – Две неща обаче не се връзват с това тълкувание. Първо, на гърба си вехтошарят би трябвало да е провесил голяма катуна. Второ, не би трябвало да

се е облегал на дървена патерица. В края на краищата, името му означава „Ли с Желязната Патерица“.

Започна отново да оглежда картината съвсем отблизо, почти допирайки нос в нея.

– От друга страна, тези емблеми могат да означават и нещо свръхестествено, включително и нечестиви свръхестествени явления – промърмори той. – Известно ни е, че две от тези три момичета са били убити, а и съм готов да се обзаложа, че и третото едва ли е умряло тихо и кротко в леглото си. Това, което ме въбесява, е че не мога да открия никакви следи от нещо, което непременно би трябвало да присъства в картината.

Погледнах го въпросително.

– Имам предвид женшена – поясни Господаря Ли. – Воле, поради някакви странни причини съществува някаква тайнствена връзка между усилията ни да открием Великия корен, призраците на трите прислужници, детската игра, село Ку Фу. Възглавницата на Дракона, безсмислените на пръв поглед стихове, перата, птиците, които трябва да полетят, княз Чин, а може би и всичките князе Чин, а и само Буда знае какво още.

Изправи се и присви рамене.

– Ако въобще успеем някога да разкрием тази връзка, тя ще легне в основата на едно чудесно повествование – въздъхна той. – Хайде да отидем сега при тези монаси и да си изясним дали бихме могли да научим нещо полезно от тях.

Тримата монаси в черни одеяния вече ги нямаше, но затова пък дребният монах в пурпурното расо се оказа крайно любезен.

– Не, никога не сме съумявали ла се досетим какво е точното значение на дрънкулките и перата – каза ни той. – Озадачават ни най-много перата, защото навътре в пещерата има друга картина, на която са изобразени пера. Толкова е стара, че боята почти навсякъде се е олющила, но могат съвсем ясно да се различат перата и символът на съзвездието Орион. И за нея нямаме представа какво означава.

Очите на Ли Као заискриха.

– Воле, в древността йероглифът за съзвездието Орион се е означавал чрез знака за покрив, три лъча и числото три. Същият Йероглиф се е използвал и за означаването на женшена, особено когато към трите лъча се е добавял знакът за сърце. Тогава йероглифът се е четял и като „Сърцето на Великия корен на силата“.

Започнах да се заразявам от обхваналата го възбуда. Охотно

последвахме дребния монах към отвора на друг тунел. Той свали два факела от поставките им и ни ги подаде.

– Картината ще откриете в дъното, а пък междуременно ще узнаете защо сме сигурни, че вехтошарят е бил божество – каза. – За щастие, пристигнахте тук в дъждовния сезон, когато водата в Пещерата на вехтошаря започва да повишава равнището си. Не след дълго тя ще накара каменните камбани да запеят и веднага ще разберете, че единствено Небесата са в състояние да създадат такава музика. Камъните са разположени дълбоко под тунела, обаче има странични проходи, през които ще чуете музиката съвсем ясно.

Скъперника Шен бе посещавал пещерата в сухия сезон и бе доста скептично настроен относно предполагаемите достойнства на музиката. Докато напредвахме но тесния и нисък тунел, към шума от стъпките ни се добави ромоленето на вода, блъскаща се в скали, разположени нейде вляво и под нас. Сетне водата достигна необходимото равнище и ние разбрахме, че монахът не ни бе излъгал. Музиката действително бе вълшебна.

Първо се чу звукът на една камбана. Тъкмо когато ехото му заглъхна, бе последвано от звука на друга – тих, мек и леко притъпен, сякаш се просмукваше през пчелен мед. Отговори му друга камбана, с висок и ясен звук, непълно хармониращ с предишния. Сетне безброй камбани се включиха една след друга в концерта: големи, малки, шумни, тихи, с ясен звук, с приглушен звук. Слушахме ги в захлас, докато удължените ни сенки се плъзгаха по каменните стени. Не МИ е по силите да опиша красотата на мелодията. Малко след това водата достигна меките скали и започна да тече през множеството им малки отвори. Песента на камбаните се сля със звуците, издавани от хиляда сребърни флейти, съпроводени от жуженето на милион пчели. Съчетанието от звуци бе родило толкова възвишена музика, че нашите души насмалко не се отделиха от телата ни. Пред нас се оказа страничен тунел, достатъчно голям, за да може да се влезе в него, и божествената музика се раздаваше именно оттам. Завихме по него, за да ѝ се насладим по-пълно. По бузите на Скъперника Шен се стичаха сълзи. Той започна да тича с разперени ръце, сякаш искаше да прегърне музиката, а ние бягахме съвсем плътно до него, докато сенките ни подскачаха по стените. Внезапно един камък под крака на Скъперника Шен поддаде и чух изсвистяването на метал във въздуха.

Скъперника Шен подскочи и залитна към мен. Задържах го и се загледах глупаво в железния връх на стрелата на арбалет, стърчаща от

гърдите му.

21.

Молитва към А Чен

Притиснахме се плътно към пода, но нови изстрели не последваха. Притиснах ухо към гърдите на Скъперника Шен. Все още се усещаше туптенето на сърцето му, макар и съвсем слабо.

– Древната картина, за която ни говориха, бе примамка в капан – прошепна съвсем тихо на ухото ми Господаря Ли. – Акустиката на тунела позволява на монасите да подслушват всичко, което се говори в него. Когато са разбрали, че разпознахме момичетата от картината и ги свързахме с княз Чин, монасите в черно са отишли да заредят арбалета.

Внимателно повдигна факела си и го размаха и най-сетне забелязахме арбалета. Бе един-единствен арбалет, закрепен на отсрещната стена и насочен право към центъра на тунела.

– Защо само един? – промърмори Господаря Ли. Внимателно опипа камъка, който Скъперника Шен бе настъпил. Забеляза, че под повърхността на пода е поставен дълъг метален прът.

– Воле, виждаш ли онзи голям плосък бял камък? – прошепна Господаря Ли. – Леко е надигнат и съм склонен да си помисля, че от нас се очаква да стъпим на него, когато хукнем да спасяваме кожата си.

Хванах Скъперника Шен и по пътя си към основния тунел предпазливо заобиколихме белия камък. Ли Као взе няколко камъка и започна да се цели в него. При третото хвърляне го улучи. С ужасяващ шум поне петдесет фута от тавана на тунела се сринаха и тунелът се изпълни с остроръбести скали. Ако някой се беше оказал под тях, щеше да бъде смачкан по-сигурно, отколкото от слонски крак.

– Не трябва да забравяме акустическия ефект – прошепна съвсем тихо на ухото ми Ли Као. – Ако се върнем, откъдето тръгнахме, по всяка вероятност ще са ни устроили засада. По-добре ще е да продължим напред по тунела и да разчитаме на късмета си.

Тръгна напред, държейки в едната ръка факел, а в другата – нож. Наклонът на тунела се измени и прекрасната песен на звънциите започна да заглъхва. Чуваха се все по-отчетливо шляпането на сандалите и съскането на факела, а по едно време Скъперника Шен изстена. Отвори очи, но погледът му бе трескав и не пролича да ни е познал. Спряхме, внимателно го положих па земята с гръб, подпрян на тунела, и той

отвори уста.

– Ти ли си свещеникът? – обърна се с дрезгав глас към Ли Као. – Малката ми дъщеричка бе убита от княз Чин и ми казаха, че ще се почувствам по-добре, ако изгоря една молитва. Не умея обаче да пиша.

Скъперника Шен се бе върнал четиридесет години назад във времето, когато бе започнал да полудява вследствие смъртта на дъщеря си.

– Аз съм свещеникът – отвърна му съвсем тихо Ли Као. – Аз ще напиша молитвата вместо теб.

Устните на Скъперника Шен безмълвно се раздвижиха и аз разбрах, че той повтаря молитвата си. Най-сетне, когато реши, че вече е готов, с огромно усилие на волята се съсредоточи върху думите, които искаше да достигнат до дъщеря му.

– Огромна е мъката ми. Името ти е А Чен н когато ти се роди това не ми достави особено удоволствие. Селянин съм, а селянинът се нуждае от яки синове, които да му помагат в работата, но не измина и година и ти открадна сърцето ми. Поникнаха ти зъбки, с всеки изминат ден поумняваше и когато ни каза „мамо“ и „татко“, произношението ти бе съвършено. Когато стана на три години обичаше да си играеш, като чукаше на вратата и сетне питаше „кои е?“. Когато бе на четири години ни дойде на гости чичо ти и ти поиска да играеш ролята на стопанка на дома. Вдигна чаша и каза „наздраве“. Всички се засмяхме, а ти поруменя от срам и закри лицето си с ръце. Знам, че винаги се смяташе за много умна. Сега ми казват, че трябва да се опитам да те забравя, но това не ми е по силите.

Ти носеше със себе си кошница с играчки. Сядаше на малко столче, когато ядеше супа. Повтаряше Голямото поучение и се кланяше на Буда. Обичаше да се занимаваш с гатанки и непрестанно шареше из дома. Беше много смела и когато падна и си удари коляното, не се разплака, макар и да се нарани, защото смяташе, че не е редно. Когато си взимаше плодове или ориз, винаги първо поглеждаше лицата на хората, преди да го погълнеш, за да се увериш, че постъпваш правилно. Никога не си си късала дрехите.

Помниш ли, А Чен, когато наводнението разруши дигите ни, а морът тръшна прасетата? Тогава княз Чин удвои данъците ни, а мен ме изпратиха при него, за да му обясня, че новите данъци са непосилни. Князете намират, че селяните, които не могат да плащат данъци, са безполезни, така че князът изпрати войниците си да унищожат селото ни. Именно глупостта на баща ти причини твоята смърт. Сега ти си вече в Ада, където ще оценяват делата ти. Сигурно си много уплашена, но не

трябва да плачеш или да вдигаш шум, защото там не бива да се държиш както в семейството си.

А Чен, помниш ли леля Ян, акушерката. Нея също я убиха, а тя много те обичаше. Тя си нямаше свои дечица, така че ще е добре да се опиташ да я откриеш, да я уловиш за ръката и да я помолиш да се погрижи за теб. Когато се явиш пред Царете на Яма трябва да притиснеш длани и да им кажеш: Аз съм малка и невинна. Родих се в бедно семейство и се задоволявах с оскъдна храна. Винаги съм пазила дрехите и обувките си и никога не съм похабила дори и зрънце ориз. Защитете ме, ако ме нападнат зли духове – изрази се точно така и съм сигурен, че Царете на Яма ще те вземат под своята закрила.

А Чен, приготвил съм супа за теб. Ще изгоря книжни пари, за да имаш какво да харчиш, а сега един свещеник пише молитва, която ще ти изпратя. Ако молитвата ми стигне до теб, ще бъдеш ли така добра да се явиш в моите сънища? Ако съдбата пожелае да водиш още земен живот, ще се моля да се завърнеш отново в майчината си утроба. А дотогава ще викам; „А Чен, татко ти е тук!“ По силите ми е само да плача и да произнасям името ти...

Скъперника Шен затихна. Реших, че е умрял, но след миг той отново отвори очи.

– Правилно ли го казах? – прошепна той. – Много пъти съм си повтарял тези думи на ум, за да се изразя точно както трябва, но сега мислите ми са объркани и се боя да не би да сгреша в нещо.

– Каза го точно, както трябва – отвърна му тихо Господаря Ли.

Скъперника Шен сякаш почувства облекчение. Очите му се затвориха и дишането му отслабна. След това се изкашля и от устата му потече кръв, а душата му напусна червения земен прах.

Коленичихме до Скъперника Шен и стиснахме ръце за молитва. Пред очите ми лицето на А Чен се смесваше с лицата на децата от село Ку Фу, така че не можах да кажа нищо, само плачех. Гласът на Ли Као обаче бе твърд и ясен.

– Голяма е радостта ти, Скъпернико Шен – говореше той. – Душата тя напусна клетката на твоето тяло и се съедини с душата на А Чен. Убеден съм, че Царете на Яма ще ти позволят да се преродиш като дърво и че в цялата околност бедните селяни ще те знаят като „Старата Щедрост“.

Най-сетне и аз се свързах.

– Скъпернико Шен, ако съдбата пожелае да се срещна отново с Лотосовия облак, ще и разкажа твоята история. Тя ще се разплаче и никога

няма да те забрави. Докато аз съм жив, и ти ще живееш в сърцето на Вол Номер Десет.

Изрекохме няколко молитви и направихме символично жертвоприношение. Нямахме обаче как да погребем тялото в твърдата скала, така че се помолихме на духа му да ни извини, защото не сме довели ритуала докрай. След това се изправихме, поклонихме се, а Ли Као взе факела.

– Господарю Ли, ако се качиш на гърба ми, ще можем да се придвижим по-бързо, дори и ще тичам – предложих аз.

Той се покатери на гърба ми и продължих напред по тунела. Наклонът му продължаваше да е възходящ и след час песента на камбаните затихна напълно. Ако някой от читателите ми някой ден посети тази местност, нека непременно посети Пещерата на камбаните. Музиката ѝ наистина идва от самите Небеса, независимо от тона, че известно време я използваха користоно зли хора, които вече не са сред нас. Прекрасната музика току-що бе заглъхнала, когато след един завой факелът на Ли Као освети една позната фигура. Пред нас бе застанал дребният монах в пурпурни одеяния и се хилеше.

– Спри, глупако! С нищо ли не се поучи от смъртта на Скъперника Шен? – изкрещя Господаря Ли, докато аз направих скок напред.

Понечих да спра, но вече бе късно. Протегнал ръце, за да удуша монаха, се бях наклонил напред, направих неволно още една крачка и стъпих върху тръстикова рогозка, умело боядисана по такъв начин, че да наподобява скала. Пропаднах в нея сякаш през вода с главата надолу и се приземих с такава сила, че изгубих дъх. Факелът падна заедно с нас и когато се съвзех достатъчно, за да се огледам, забелязах, че се бяхме оказали в кладенец, широк около осем стъпки и дълбок около петнадесет, чийто стени бяха направени от плътно прилепнали едни до друг каменни блокове. Чух стърженето на метал и погледнах нагоре. Сърцето ми изстина от ужас.

Малкият монах теглеше с все сила една тежка верига и върху отвора на кладенеца започна бавно да се приплъзва железен капак.

Ръката на Ли Као се бе окачала зад дясното му ухо.

– Ето ти подарък от Скъперника Шен! – изкрещя той и на светлина на факела проблесна острието на нож. Монахът изпусна веригата и се хвана с две ръце за гърлото си, където ножът бе потънал до ръкохватката. Зърнахме бялото на очите му, след това шурна силна струя кръв, чу се откатително блъбукане и монахът падна в кладенеца.

Повдигнах ръце, за да го улова, обаче тялото му така и не успя да достигне дъното. Краката му се бяха оплели във веригата и той увисна

във въздуха. Възкликнах удивено след като видях, че тежестта на тялото му продължаваше да придърпва металния капак върху отвора на кладенеца. Капакът шумно изщрака. Само за миг се залових за веригата и се покатерих над люлеещия се монах. Натиснах капакът с все сила, но напънът ми се оказа безплоден. Железният капак бе легнал плътно на мястото си, а нямаше къде да стъпя, за да се изтласкам.

– Господарю Ли, не мога дори да го помръдна! – Спуснах се на пода, който също бе каменен. Факелът ни все още гореше с жълта светлина, която обаче след малко щеше да стане оранжева, сетне синя, а накрая щеше напълно да изчезне. Последното, което щяхме да видим, преди да се задушим, щеше да бъде мракът на този гроб.

Изпитвам ужас от затворени пространства. Започнах да се моля с дрезгав глас. „Сапара, Тарата, Мита, Пращна, Пара...“

– Прекрати веднага тези глупости и се залавяй за работа – рече властно Господаря Ли. – Нямам нито против будизма, но можеше да изразиш брътвежите си на някакъв цивилизован език. Или пък да научиш малко по-добре този, който сега осакатяваш.

Взе два камъка и ми подаде единия. След това започна внимателно да почуква е него стените на кладенеца в кръг, покатерен на гърба ми. Аз се заизкачвах по веригата и той повтори операцията на друга височина. При втората ни обиколка при едно почукване се чу глухо кънтене. Ли Као се взря внимателно в каменната плоча и забеляза, че тя не бе издялана както трябва, като мястото, където трябваше да се съедини с другите, бе запълнено с тънка ивица хоросан.

Скочих на пода, а Ли Као се извърна към люлеещия се труп и учтиво му се поклони.

– Много ви благодаря, че бяхте така любезен да ми върнете ножа – рече той, и изтръгна ножа си от гърлото на монаха. От това подът на кладенеца не стана по-чист.

След половин час хоросанът бе махнат, а плочата се поклащаше. Как обаче щяхме да я измъкнем от мястото и? Несръчните ми пръсти бяха прекалено големи, за да се мушнат в тесния процеп. Дори и пръстите на Ли Као се оказаха твърде дебели за тази цел. Когато се опита да разшири процепа с ножа, острието му се счупи.

Положението ни не бе станало по-леко, а отгоре на всичко люлеещият се монах ни се хилеше. Вбесен, шамаросах го по глупавото лице. Тялото се залюля още по-силно, а дрънченето на веригата ни заприлича на подигравателен смях.

Ли Као присви очи, докато наблюдаваше монаха. – Воле, я го

шамаросай още веднъж.

– Вече ми е ясно какво трябва да сторим – каза Господаря Ли. – Този скъп наш приятел се опитваше да ми каже нещо, докато се люлееше над главите ни освен ако не допускам много голяма грешка, искаше да ни съобщи, че смисълът на живота му е бил да измъква каменни плочи от стени.

Придърпах към себе си дребния монах и установих, че малките му пръстчета с лекота влизат в процепа. Натиках ги колкото се може по-навътре в него и ги притиснах с все сила. Сега не мога да кажа колко време съм стискал ръцете на изстиващия труп, но изминаха поне няколко вечности, преди тялото да се вцепени както трябва. Това бе последната ни възможност да се спасим. Пламъкът на факела вече бе придобил синкав цвят, когато нежно придърпах монаха към себе си. Пръстите му се бяха впили в плочата в смъртна хватка, а тя с лекота, без каквито и да е усилия, се изхлузи и се разби на пода.

Нямахме обаче причини да ликуваме. През отвора не нахълта свеж въздух. Господаря Ли промуши през него факела и не видяхме нищо друго освен нов тунел с разклонения в двете посоки.

– Това е нов лабиринт, но не мога да знам колко време ще издържат този път старите ми дробове – изпъшка Ли Као. Повярвах му, защото лицето му бе придобило синия цвят на пламъка. – Воле, завържи ме за гърба си със шнура от расото на монаха. Ще се наложи да загасим факела, така че ще трябва да следваш посоката на Дракона чрез опипване.

Вързах го на гърба си и след това с усилие се промъкнах през отвора на стената. Когато Ли Као загаси факела гърлото ми се сви от ужас и едва не се задуших. Мракът ме беше притиснал от всички страни като менгеме, докато пълзях, а малкото въздух в тунела беше застоял и отвратителен. Опипвах извивките на зеления нефритов дракон с едната ръка, а с другата налущквах разклоненията на тунела. Третия вляво... Първия вляво... Четвъртия вдясно... Ли Као почти бе изгубил съзнание и шепнеше безсмислени неща в ухото ми.

– Не е тигър, Воле, а малко момче... Игри... Правилата на играта...

След това въздъхна и тежко се отпусна на гърба ми. Стори ми се, че престанах да долавам туптенето на сърнето му. Не ми оставаше нищо друго, освен да пълзя напред. Собственото ми съзнание започна да гасне с постъпването на всяка глътка въздух в разранените ми дробове. Смъртта започна да ми шепне, че е време да отида при родителите си в Жълтите подземни извори. Вторият вляво... Вторият вляво...

– Господарю Ли, Драконът не ще повече да ни сочи пътя! –

изпъшках.

Не последва никакъв отговор. Старият книжник бе изстинал, а и да не бе мъртъв, сега всичко зависеше от ленивия мозък на Вол Номер Де-сет. Какво можех да сторя? Последната извивка на Дракона ме бе довела пред каменна стена. Драконът бе изминал целия си път. Какво можеше да направя? Да се върна по обратния път щеше да бъде самоубийствено. Започнах трескаво да опипвам повърхностите около себе си. Не успях да усетя нищо друго освен гладка равна скала. Всъщност, на пода открих малка пукнатина, през която би могла да се промуши само мишка. И нищо друго. Никъде нямаше следи от зидария или хоросан. Нямаше процепи. Нямаше лостове. Нямаше нищо. Отпуснах се и заплаках.

След малко обаче в главата ми се върнаха странните думи, които Господаря Ли бе промърморил в ухото ми. Сетих се и за това, което бе изрекъл насън по време на полета ни с бамбуковото водно конче. „Защо не на самия остров, а дебне на края на моста? Игри... малко момче...“ Какво искаше да каже с това? Че князът не е Тигърът на Чин, а малко дете? Че Невидимата ръка е причаквала жертвите си на другия край на моста, защото в противен случай те не биха имали никаква възможност за спасение и това би нарушило правилата на играта?

Главата ми бе сякаш изпълнена с вълна, а в ушите ми къртяха камбани. Пред очите ми се яви лицето на умиращия Шен, който разговаряше с дъщеричката си. „Ти обичаше да се занимаваш с гатанки... с гатанки... с гатанки...“

Как трябваше да се назове играта, която играехме с княз Чин? Следвай Дракона, не виждам как иначе можеше да се назове. А какво трябва да прави едно дете, когато участва в продължителна игра? Трябва да се придържа към правилата. Да ги следва и никога да не се отказва от тях. Трябва да продължава да го прави, без да отслабва старанието си. Драконът сега бе спрял, но дали пък не можеше да отиде някъде другаде, където бих могъл да го последвам?

Отново застъргах с пръсти по пода, за да открия малкия процеп, и успях повторно да го напипам. Бе дълъг около два инча и с неравна овална форма. От недостига на въздух бях започнал да мисля като малко момче и също като малко момче се изкикотих, когато свалих от шията си украшението от червен корал. И то бе дълго около два инча, и то имаше неравна овална форма, а отгоре на всичко пасна съвсем точно в процепа.

– Следвай Дракона! – изкисках се аз и пузнах украшението.

Драконът падна. Изчаках да чуя звука от падането му и след една

вечност наистина го чух. Драконът бе тупнал някъде долу, далеч под мен. Чух щракане, сякаш ключ се бе наместил в брава, а след малко още едно щракане, сякаш бравата се превъртвва.

Каменният под под мен се наклони и аз се прилепих до една от стениите. След малко подът се наклони още повече и се появи отвор. Последвах Дракона с Господаря Ли, вързан на гърба ми, и след малко се оказах облян от светлината на звездите и от лунни лъчи. Оказах се при въздуха. Дробовете ми започнаха да парят, докато го вдишвах на големи глътки, а Господаря Ли изстена и усетих, че също възобновява дишането си. Бяхме се плъзнали по склона на стръмен хълм и се приземихме върху нещо, което блещукаше.

Лунните лъчи огряха малка поляна, намираща се в самото сърце на Планината на каменните камбани, както и огромно количество скъпоценности. Погледът ми инстинктивно се насочи към върха на най-високата купчина и забелязах сянка там, където не и бе мястото. И третото момиче от картината ме погледна умолително, докато наблюдавах кръвавото петно на мястото, където острието на нож бе пронизало сърцето му.

– Проявете милост към невярната прислужница – прошепна то, докато призрачни сълзи се стекоха по бузите и. – Нима хиляда години не са достатъчни за моето наказание? – изплака. – Кълна се, че не си давах сметка какво върша. Смилете се над мен и разменете това срещу перото. Птиците трябва да полетят.

След това изчезна.

Изкачих се по малък хълм от диаманти и отворих капака на малкото нефритово ковчеже, което призрактът бе държал в ръцете си. Уханието на женшен ме замая. Това обаче не бе сърцето на Великия корен на силата. Бе само неговата глава, а до нея имаше малка бронзова камбанка.

Затворих очи, смазан от умора, и заспах като младенец. Не сънувах нищо.

Трета част Принцесата на птиците

22.

Сънят от бялата стая

Нощ е и над село Ку Фу вали дъжд. Капките проблясват на лунните лъчи, промъкнали се през облаците, и тихото им почукване върху перваза се смесва с шумоленето на четчицата, с която пиша. Старая се да бъда точен, но все не успявам да изразя това, което почувствах, след като Ръцете и Главата на Корена на силата върнаха децата от прага на смъртта, но не ги излекуваха докрай.

Отново се пробудиха и отново се оказаха в странния свят на играта на криеница. Отново се усмигнаха, после се засмяха и изпяха песента от Възглавницата на Дракона. След това отново се прозинаха, затвориха очи и се отпуснаха върху леглата си. Отново потънаха в глъбините на своето безсъзнание.

Хората, които вече няма за какво да се заловят, се обръщат към суеверията на своите прадеди. Бабите и дядовците започнаха да привързват огледала на челата на внучетата си, та когато демоните на болестта видят отраженията на собствените си отвратителни муцуни, в ужас да избягат. Бащите произнасяха гръмко имената на децата си, държейки любимите им играчки привързани на дълги прътове, за да примамят бродещите им души. Майките, напрегнати, бяха застанали до леглата с въжета в ръце, за да завържат бързо душите към телата, когато се появят. Отидох в кабинета на абата и затворих вратата.

Децата от моето село можеха да бъдат спасени единствено от сърцето на Великия корен на силата. Уплашен, погледнах цитата от Книгата на древните, поставен в рамка на стената.

Всички неща имат основа и връх
Всички събития имат начало и край
Който успее да разбере правилно
Кое отбелязва началото и какво го следва
Се доближава до Тао.

Никак не се бях доближил до Тао. Главата ми бе изпълнена с

детски игри, безсмислени стихове, женшенови корени, птици, пера, флейти, звънчета, гонки, страдащи призраци, отвратителни чудовища и княз Чин. Всичко това обаче бе образувало водовъртеж в очите ми и не успях да открия никакъв смисъл във видяното.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Ли Као. Изпи три чаши вино една след друга, седна срещу мен, извади от пояса си малкото бронзово звънче и внимателно го разклати.

Чухме биенето на барабан, а след това изящният глас на млада жена започна последователно да разказва и пее историята за застаряващата придворна дама, унижена от това, че я заставили да се омъжи за търговец. След повторно позвъняване изслушахме веселата и доста пикантна история на Златния лотос. Ли Као разклати звънчето за трети път и чухме саркастичната ядовита жалба за Пи Кан, осъден на смърт, понеже някакъв император идиот поискал да се увери, че сърцата на учените хора имали седем отвора.

Разполагахме с флейта, разказваща детски приказки. С топка, показваща весели сценки. Със звънче, изпълняващо песните на Цветния Барабан. От нас се очакваше да ги разменим за пера.

Ли Као въздъхна. Пъхна звънчето в пояса си и си наля още една чаша вино.

– Тази работа ще я доведе до успешен краен, ако ще и да ми се наложи да изтръгна от корен свещените планини, да побия корабна мачта на върха на Тай Шан и да прокарам света през Великата звездна река към Портите на нищото – рече той мрачно – Воле, дребният недостатък на характера ми се оказа дар Божи. Когато се сблъскам с нещо действително мерзко, по силите ми е да му се противопоставя с пялата мерзост, която се крие в дъното на душата ми. Затова именно мога да влизам в места като Пещерата на камбаните и да излизам оттам с песен на уста. Ти, за разлика от мен, страдах от неизлечима нравствена чистота.

Направи пауза, преди да продължи, но го изпреварих.

– Господарю Ли, биха били необходими най-малко двадесет тона от огнена смес, за да ме отклонят от тази работа – казах аз, влагайки в гласа си колко твърдост ми бе по силите, сиреч не дотам нищо – Освен това, трябва да стигнем до Ключовия заек, а чрез него до Лотосовия облак. Бих се, преборил и с тигър, за да получа отново четна да скоча в леглото и.

За мое учудване установих, че говоря самата истина. Изненадах се, когато разбрах как мога да се мобилизирам от самата мисъл за Лотосовия облак. Погледнах ръцете си и забелязах, че бяха престанали да

треперят.

– В състояние съм да надвия цял полк от тигри казах решително.

Ли Као ме изгледа с любопитство. Настъпи тишина, докато отвън се дочу шумът, предизвикан от две биещи се котки, които малко след това Леля Хуа подгони с метлата. Ли Као присегна, докосна челото ми с пръст и цитира Лао Цзъ.

– „Блажени са малоумните, защото са най-щастливите хора в света.“ Е, добре, и двамата с теб ще извършим самоубийство. Днес обаче е Чин Мин и е редно да отдадеш почит на близките си покойници ще отпътуваме утре сутрин.

Поклоних му се и го оставих насаме с неговите мисли. Взех малко храна и вино от кухнята на монасите и излязох навън, на слънце. Помолих градинарите да ми услужат с гребло, лопата и метла. Бе прекрасен пролетен ден, сякаш нарочно поръчан за Празника на Гробовете. Отпратих се към гробовете на майка си и баща си, почистих ги от бурени и старателно ги пометох. След като мястото на вечния им покой придоби безупречен вид, поднесох приношение от храна и вино. Бях запазил токите и украшенията от хубавата шапка, която бях ползвал за посещението си при Прародителката, а също и позлатения пояс с нефритови инкрустации и везаното ветрило. Поставих всичко това в съда за специални приношения и след това коленичих, и започнах да се моля. Помолих майка си и баща си да ме дарят с храброст, за да не посрамя паметта на прадедите си и се почувствах много по-добре. След това станах и се затичах към източните хълмове.

Преди векове великият род Лю бе владял цялата долина. Родовото им имение все още бе разположено на върха на най-високия хълм, макар и сега стопаните рядко да го посещаваха. Градинарите обаче продължаваха да поддържат знаменития парк, описан от писатели като Цао Сун Чин и Као Нго. Познавах го по-добре от дланта си. Промуших се през известен ми таен проход във високата стена и се оказах в един рай за любителите на паркове. Целият парк бе обсипан с жълти хризантеми, а по хълмовете имаше гъсти насаждения от сребристи тополи и гъвкави трепетлики. По склона на един хълм течеше ручей, конто сетне се превръщаше в малък водопад и образуваше езерце с бистри сини води. По бреговете му цъфтяха праскови и изящни дървета с виолетови цветове, растящи направо от стволите и клоните им. Зад тях се намираще сенчеста бамбукова горичка, следвана от крушови насаждения. По-нататък можеха да се видят хиляда кайсиеви дръвчета, по които бяха разцъфна-ли милиони красиви цветове.

Продължих да вървя по алеята, виеща се покрай лунните тераси, и след това завих по едва забележима пътека, водеща надолу, към долчинки, изпълнени с пълзящи растения и със сиви скали, обрасли със зелен мъх. Пътеката свършваше в падинка, обрасла със сенчести кипариси, където тих поток ромолеше покрай Пясъчния пристан на цъфтящата чистота. Скрих се зад едни ниски храсталаци и отвързах от кея малка лодка. Влязох в нея, изгласках се от брега и оставих течението да ме понесе. Руслото на потока се виеше като змия. Върбите почти докосваха повърхността на водата с клоните си, а кичури плодове с цвета на червен корал се подаваха сред синкавите храсталаци.

Привързах лодката към едно дърво и излязох отново на една пътека. Тя вече водеше нагоре, към открити местности, където блестящи поточета се виеха сред зелените ливади. Непрестанно се срещаха хълмове или зъбери, които закриваха гледката, но когато човек ги задминеше се радваше още по-силно на красотата им. Пътеката ставаше все по-стръмна и камениста, докато ме отведе до огромна прекрасна скала, достигаща небесата. Следваше я друга долчинка, върху която бе прехвърлен тесен дървен мост. Сетне пътеката отново ставаше стръмна и водеше към малка поляна, където растяха орхидеи, пееха славеи и свиреха шурци, радващи се на слънчевите лъчи. Далече под мен бе моето село, приличащо ми от тази височина на картинка от книга.

В края на полянката имаше малка върбова горичка. Навлязох в нея и там, обграден от диви цветя, имаше един единствен гроб.

Там бе погребана дъщерята на главния градинар. Името ѝ бе Ухайната огърлица, но тъй като бе мълчаливо и свитичко момиче, стеснително пред непознати хора, всички ѝ викаха Мишката. Имаше най-красивите очи, които бях виждал през живота си, и никога не се стесняваше от мен, когато играехме на криеница. Мишката почти винаги побеждаваше и не прояви свенливост когато реши, че някой ден ще бъдем мъж и жена. На тринадесетгодишна възраст се разболя. Родителите ѝ ми бяха позволили да я държа за ръката, когато тя бе на смъртно легло. Тогава именно тя ми пошепна последните думи от Мей Фей: „Дойдох от Страната на благоуханието и в нея ще се завърна“.

Коленичих до гроба ѝ. „Мишке, аз съм Вол Номер Десет и ти донесох нещо.“

Поставих везаното сечуанско ветрило в съда за приношения и се помолих. Сетне седнах на тревата и под златните слънчеви лъчи, проправящи си път през клоните и листата, ѝ разказах моята история. Не знам защо, но по някакъв начин вече бях разбрал, че Мишката няма да

ми се разсърди заради това, че съм влюбен в Лотосовия облак. Излях мъките от сърцето си и почувствах облекчение. Когато приключих, слънцето вече залязваше. По това време винаги започваше да вее вятър и останах да наблюдавам как той разклаща клоните на върбите.

Клетият баща на Мишката бе използвал цялото си умение, за да отдаде почит на дъщеря си. От полъха на вятъра дърветата зашумоляха, като че ли от тях се изтръгваха въздишки. Клоните на върбите се наклониха и един след друг започнаха да милват гроба на девойката.

Тази нощ сънувах странен сън. В качалото бе плетеница от образи: плачещият Окълван Хо с Сребърен гребен в ръка: Сияйната звезда, танцуваща по пътеката; Скъперника Шен, диктуваш молитва за дъщеря си: Ръката на Ада и Пещерата на камбаните Многократно побягвах от една огромна Златна тигрова маска, преминавах през някаква врата и се окачвах в свят, изпълнен с белоти, свят спокоен и сияен, където намирах покой и се чувствах в безопасност. В ослепителната белота започна да се ражда един образ. Усмехнах се, изпълнен, е щастие, защото Мишката бе дошла да ме види. В ръката си държеше сечуанското ветрило и прекрасните и девически очи ме погледнаха с топлота.

– Много съм щастлива – изрече тя тихо. – знаех, че някой ден ще се влюбиш в Лотосовия облак още от деня, когато се държахме за ръцете и пеехме Песента на сирачетата.

– Мишке, но аз обичам и теб – отговорих и.

– Трябва да се довериш на порива на сърцето си – каза ми тя сериозно. Воле, станал си много силен. Трябва да използваш цялата си сила, за да докоснеш царичката преди да са преброили, до четиридесет и девет. Не трябва да стигнат до четиридесет и девет, защото това може да те отведе до края на вечността – образът на Мишката започна постепенно да избледнява. – Нима хиляда години не са достатъчно? – попита тихо, сякаш много отдалеч – Птиците трябва да полетят... да полетят... да полетят...

Мишката изчезна и реших, че на всяка цена трябва да разбера причините за бялото сияние около мен. Внезапно осъзнах, че светът ми се белееше, защото се бях озовал във вътрешността на гигантски бисер. Събудих се, приседнах и примигах на утринната светлина.

23. Доктор Смърт

Изключителното въздействие на разклоненията на Великия корен сочи към един единствен извод, а именно, че Сърцето на силата е намощното лечебно средство в целия свят – каза Господаря Ли. Княз Чин никога не би скрил такова нещо в съкровищница, заради която би трябвало да прекоси половин Китай. Уверен съм, че го носи със себе си, че го държи в непосредствена близост до гнусната си кожа. Ще се наложи заедно с теб да убием този негодник, за да измъкнем корена от трупа му.

Преминавахме още веднъж под сянката на Възглавницата на Дракона. Множество гарги, накацали в близост до нас, грачеха неодобрително.

– Господарю Ли, как ще се справим с човек, който се присмива на брадвите, попитах аз.

– Ще се опитаме да направим това, скъпо мое момче. Първата ни работа трябва да бъде да открием някои умопобъркан алхимик, което не би трябвало да представлява трудност. Китай е пълен със смахнати алхимици – отвърна Господаря Ли.

В град Пин Ту той огледа лицата на уличните продавачи, докато най-сетне откри една стара дама, на която й личеше, че е клюкарка.

– Моля за хиляди извинения, скъпа дъще, но скромният ти слуга търси един изтъкнат учен, конто вероятно живее наблизко – започна той. – Предан таоист е, с изпит вид и блуждаещ поглед и ми се струва, че докато му беше разположен някъде между гробищата и кланицата.

Да не би да търсите Доктор Смърт? – възкликна уплашено старата дама и стрелна с боязлив поглед една съборетина, извисяваща се на върха на близкия хълм. – Единствено човек, изгубил разума си, би се осмелил да се изкачи по пътеката към неговия Дом на ужасите и малко хора са се завърнали оттам.

Ли Као и благодари за предупреждението и с бърза крачка тръгна по пътеката.

– По всяка вероятност това е долна клевета – рече той спокойно. – Воле, таоистите се придържат към смесица от доста странни мистични възгледи. От една страна, превъзнасят мъдречи като Чуан Цзъ, според когото смъртта и животът, краят и началото, не са по-загадъчни от редуването на нощта с деня. От друга, полагат трескави усилия да постигнат лично безсмъртие. Когато някой гений на науката попадне в плен на

мистичните им глупости обикновено се превръща в маниак, забравил всичко друго освен търсенето на вечен живот. Такива хора обаче не бика сторили зло и на муха. Освен това, денят е много подходящ за посещение на един Дом на ужасите – добави той.

Не можех да не се съглася с него. Под напора на вятъра дърветата в гробищата се извиваха и стенеха като оплаквани. Черните облаци над планините нашепваха зли прокоби, мълнии със зловещия цвят на сяра разсипаха небето, а съборетината на върха на хълма пукаше и прашеше под натиска на стихииите. Отгоре на всичко заваля ситен дъжд и откъм кланицата едно куче започна да вие жаловито. Влязохме през отворената врата и се оказахме в стая, изпълнена с трупове. Дребен старец с окървавена брада се опитваше да присади свинско сърце на човешки труп. Най-различни стъкленици и съдове изпускаха зеленикави и жълти изпарения. Доктор Смърт поръси сърцето с лилав прах и направи мистични движения с ръцете си.

– Започни да туптиш! – нареди той на сърцето, но въпреки заклинаанията, нищо не се получи. – Тупти! Тупти! Тупти! – Поръси го със син прах. – Десет хиляди проклетия! Защо не щеш да туптиш? – изкрещя старецът, след което се обърна към нас. – Вие пък кои сте?

– Фамилното ми име е Ли, а собственото – Као, и имам лек недостатък на характера. А това е моят почитаем клиент Вол Номер Десет – отвърна Господаря Ли и учтиво се поклони.

– Моето фамилно име е Ло, а собственото – Чан, и започвам да се сърдя люто на този труп, който упорито отказва да бъде възкресен! – изкрещя Доктор Смърт. – Ако не ми е по силите да възкреся един загинал труп, как тогава ще мога да възкреся скъпата си жена? – добави тихо той.

Посочи ни ковчег, украсен като олтар, и по очите му се стекоха сълзи.

– Не бе надарена с хубост, но затова пък беше най-добрата жена на света – прошепна той. – Казваше се Чан Чао. Бяхме много бедни, но тя винаги съумяваше да приготви най-вкусни ястия от обикновен ориз и от билките, които събираше в гората. Пееше чудни песни, за да ми повдига настроението, когато бях потиснат, и шиеше дрехи на богати дами, за да ми помогне да заплатя разходите за обучението си. Бяхме много щастливи И съм сигурен, че някой ден отново ще бъдем щастливи. Не се тревожи, мила. Не след дълго ще те измъкна от този ковчег.

Сетне отново ни обърна внимание.

– Цялата работа опира до чистотата на съставките каза. – Вече

разполагам с една съвършена формула.

Взимат се десет фунта мъх от праскови...

– И десет фунта косми от костенурка – добави Господаря Ли.

– Десет фунта обелки от сливи...

– Десет фунта заешки рога...

– Десет фунта ципи от живи пилета...

– Голяма лъжица живак...

– Голяма лъжица олеандров сок...

– Две големи лъжици арсенов окис...

– Защото отровата ражда противоотрова...

– А в смъртта има живот, както в живота има смърт.

– Значи сте колега! – възкликна щастливо Доктор Смърт и прегърна Ли Као с кървавите си ръце. – Кажете ми, уважаеми, дали ви е известен някой по-добър метод? И с този рано или късно ще стигна до някакви резултати, но вече измина много време и се боя, че на скъпата ми съпруга този ковчег започва да ѝ омръзва.

– Уви! И аз знам само класическата формула – въздъхна Господаря Ли. – Самият аз съм се специализирал в Еликсира на живота, но се боя, че неразумно напуснах дома си, без да съм се запасил с достатъчно количество от него. Затова и дойдох при вас.

– Имате късмет. Току-що приготвих нова смес – Доктор Смърт бръкна в едно чекмедже и извади от там малка стъкленица, изпълнена е гъста тъмночервена течност. – Достатъчни са но една лъжица след ядене и по на две преди лягане, за да живеете вечно. Едва ли е необходимо да обяснявам на колега, че еликсирът на живота понякога има неприятни странични ефекти и че поради това е по-добре да се ни гробна първо върху някой плъх.

– Или върху котка – каза Господаря Ли.

– Или върху гарга.

– Или крава.

– Ако пък разполагате с някакъв хипопотам, който в момента не ви е нужен...

– Всъщност, бях решил да го изпробвам първо върху слон – каза Господаря Ли.

– Правилно сте решил – рече одобрително Доктор Смърт.

– Позволете ми да ви направя малък дар рече Господаря Ли и подреди няколко жълтици на масата, точно между нечии лимфни жлези и бели дробове. – Ще ми позволите ли да ви посъветвам да използваш професионални гробокопачи. Изравянето на трупове е много трудоемка

работа.

Изражението на лицето на Доктор Смърт се изменя когато видя златото, започна да говори толкова тихо, че едва го чувах.

– Преди време един беден учен бе изпитал нужда от пари, за да си купи книги – прошепна той. – Продаде всичките си вещи, за да купи малко парченце злато, което скри в кухнята дръжка на един черпак. След това посети дома на един богаташ и успя да го измами, че е направил успешни опити да превърне оловото в злато. Богаташът му даде пари, за да започне да прави това в големи мащаби, и щастливият учен хукна към града, за да си закупи необходимите му книги. Когато се завърна в дома си установи, че го бяха навестили крадци. Чули, че той се бил научил да произвежда злато, и започнали да изтезават жена му, за да им открие къде го е скрил.

Заварил я полумъртва, взел я в обятията си и се разплакал, но тя не могла да го познае. „Господа – прошепнала. – нали не смятате да ме убивате? Мъжът ми е блестящ учен и много мил и любезен човек, но някои трябва непрестанно да се грижи за него. Какво ще прави без мен?“. След това умряла.

Доктор Смърт се извърна към ковчега.

– Не се тревожи, мила! Сега мога да си позволя да купя по-хубави трупове... – изведнъж закри устата си с ръка. – Боже мой! – възкликна той и отиде при трупа на масата.

– Не исках да ви обидя – поклони му се той. – Убеден съм, че и вие чудесно ще свършите работа и вярвам, че ще разберете колко важно е всичко това за мен. Видите ли, жена ми не беше красива, но бе най-добрата съпруга на света. Качваше се Чан Чао. Бяхме бедни, но тя умееше да приготвя най-вкусни ястия само от шепа ориз...

Домакинът вече бе забравил за нашето съществуване, така че тихичко напуснахме дома му и излязохме отново под дъжда. Ли Као не се беше шегувал, когато каза, че ще изпита Еликсира на живота върху слон. В подножието на хълма видяхме нещастен стар слон, използван от стопанина му, за да пренася трупи в дъскорезницата. Личеше си, че не се бяха отнасяли добре с него. На раменете му имаше дълбоки рани и освен това бе измършавял от глад. Прескочихме оградата и Ли Као взе съвсем малка капчица от еликсира с върха на острието на ножа си.

– Имаш ли нещо против? – попита той тихо. Скръбните очи на слона бяха по-красноречиви от всякакви думи. В името на Буда – казваха те, – избави ме от страданията, за да мога да се върна по-бързо при Великото колело на преображенията.

– Тъй да бъде – отвърна Господаря Ли.

Леко натисна острието върху една от кървящите рани. Слоният за миг го изгледа учудено. След това изхълца, скочи високо във въздуха и падна на гърба си посиня и безмълвно издъхна.

Погледнахме с уважение Дома на ужасите.

– Гениален е – изрекохме едновременно. Дъждът продължаваше да вали. Откъм прозореца се чу дрезгав старчески глас, които се смеси с воя на вятъра.

Пред нашия прозорец
 Са банановите дръвчета, които засадохме
 Зелените им сенки покриват целия двор
 Зелените им сенки покриват целия двор
 Листата им се разгъват сякаш
 Искат да разкрият чувствата си

Скръбно облегнал глава на възглавницата
 В средата на нощта слушам дъжда
 Който капе върху листата
 Който капе върху листата
 Тя вече не може да чуе този звук
 И сърцето ми се изпълва с болка.

Реших, че океаните са се образували от сълзи. Сетих се за сълзите, проляти заради алчността на княз Чин, и ми стана драго, че в умовете си носехме неговата гибел.

Настигнахме княза в Цин Гао. Бе отседнал в двореца на една изключително богата жена, чийто най-голям син бе губернатор на местната провинция. С помощта на щедър подкуп Ли Као уреди да се промъкнем покрай часовите. Бях се задъхал, когато се залових за пълзящите лози и започнах да се катеря. Вятърът обаче междувременно смени посоката си и ноздрите ми доловиха ухание, което нямаше как да сбъркам с никое друго. Целият изтръпнах.

– Това е Лотосовия облак! – казах запъхтяно. – Господарю Ли, ще умра, ако не я видя!

При тези обстоятелства на Ли Као не му остана нищо друго освен да ме наругае и да ме удари с юмрук по ухото, докато продължих да се катеря по лозата с главоломна скорост. Когато подадох глава през прозореца видях, че Лотосовия облак бе сама. Радостта ми обаче не продължи дълго.

– Какво ти е? – прошепна Господаря Ли.

– Забравих да взема нефрита и перлите – отвърнах.

Ли Као въздъхна и започна да се рови из джобовете си. В началото откри само диаманти и изумруди, от които Лотосовия облак въобще не се интересуваше, но най-сетне успя да издири една перла, която бе запазил заради необичайния и вид – катраненочерна с малка бяла рисунка с формата на звезда. Щях да се зарадвам повече на един тон перли, но в края на краищата бе важен жестът. Присегнах се през прозореца и хвърлих перлата към нозете на възлюбената си. Реших, че скоро ще я забележи. Че след малко ще ме види, ще извика „Сладурко!“ и всичките ми грижи ще изчезнат.

Тя вдигна очи, но не в посока към мен.

– Не се бой, моя гугутке! – изкътня нечий просташки глас. – Любият ти Пухчо иде при теб и носи още сто фунта перли и нефрит.

Вратата шумно се отвори и в стаята нахълта губернаторът на провинцията, натоварен с плячка, която захвърли върху моята черна перла. Въздъхнах и започнах да се спускам по лозата.

– Значи, този път е Пухчо – каза Господаря Ли. – Пухчо. Воле, това може би не е моя работа, но бих те посъветвал да не хлътваш по жени, които се обръщат към любовниците си с имена като Сладурко, Дебеланко и Пухчо.

– Може би обича домашните животни – опитах се да обясня.

– Това вече го забелязах – отвърна Ли Као. – Слава Богу, че не ви държи всичките в един и същи кучкарник. В часа за хранене шумът щеше да е оглушителен. А сега, ако нямаш възражения, предлагам да се заемем отново с работата, която ни предстои да свършим. Да очистим княза и да приберем женшеновия корен.

Бързо се изкатерих до прозореца на княза и внимателно надникнах иззад перваза. Княз Чин бе сам, седнал зад едно бюро. Свещниците осветяваха огромната му златна тигрова маска и сребристите наметало от пера, но този път бе свалил златотъканите си ръкавици.

Ръцете му изглеждаха удивително малки и обезкосмени, докато изчисляваше със сметало парите, които бе натрупал при този си данъчен поход. Очите на Ли Као заблестяха, когато видя незащитените пръсти на княза.

– Живее единствено заради парите, така че ще може и да умре заради тях – прошепна той.

Бръкна в джоба си и извади оттам най-ценния си диамант. Луната светеше ярко. Сред пълзящите по стената растения имаше и диви рози,

които аз бях избегнал, пазейки се от тръните им. Ли Као откри една трънеста клонка непосредствено до перваза. Намести я в средата му, постави до нея диаманта и внимателно намаза всичките и тръни с Еликсира на живота.

Сетне намести диаманта в такова положение, че да съсредоточи в себе си всички лунни лъчи. Той избухна като кълбо от синьобяло сияние.

Отместих се встрани и се затаихме сред клоните на лозата. Ли Као започна да дращи каменната стена с камата си, предизвиквайки с това неприятен стържещ звук. Известно време продължавахме да чуваме единствено тракането на мънистата, плъзгащи се по пръчките на сметалото. След това се чу как някой се надига от стола си и с тежки стъпки се отправя към прозореца. Затаих дъх.

От прозореца се подаде ужасяващата тигрова маска и надникна надолу, където диамантът светеше като леден огън. Пръстите на княза се сгърчиха подобно на ноктите на граблива птица, когато хвана скъпоценния, камък. Успях съвсем ясно да видя множеството точки, където тръните пробиха кожата му. По моя скромна преценка княз Чин бе поел достатъчно Еликсир на живота, колкото да изпотръшка цял Китай и половин Корея и Япония. С нетърпение реших да наблюдавам мига, когато той щеше да посинее и безжизнено да се свлече. Това обаче не се случи. Князът доближи камъка до очните процепи на маската и огледа придобивката си. Металният глас, който се процеди през процепа за устата, издаваше удоволствие.

– Студено! – прошепна княз Чин. – Студено... Студено...

Така бях смаян от видяното, че забравих за необходимостта да се държа за лозата. Устремихме се надолу и паднахме близо четиридесет стъпки, преди да успее да се заловя повторно за лозата и да прекъсна полета ни. За нещастие, оказахме се само на десетина стъпки над главите на няколко войника, които се бяха подпрели на стената и си разменяха лъжи за военските си подвизи.

– Почакай да се появи облак – прошепна Господаря Ли.

Стори ми се, че ще го чакаме цяла вечност. Все пак той се появи, тъмен и огромен, и закри луната. Отместих се встрани, до най-близкия прозорец, и след това влязох през него в стая, изпълнена с лепкав мрак. Въздухът трептеше от нечии силни хъркания. Ли Као тихо слезе от гърба ми, безшумно прекоси стаята и отвори вратата. Бързо я затвори.

– В коридора има стража – прошепна ми той. Насочихме се обратно към прозореца и застинахме на място. Проклетият облак бе решил

тъкмо в този миг да се отмести от луната и двамата бяхме заляти от ярките и жълти лъчи. Хъркането веднага се прекрати, от леглото се надигна гротескна фигура и заканително насочи към нас гангрениясал пръст.

– Къде дяхахте женшенския ми корен? – изрева Прародителката.

24.

По великия път на Тао няма нещастни случаи

Войниците ме повлякоха по пода към трона на княз Чин и извиха лицето ми така, не то почти опря ДО отвратителната маска. От процепа за устата се раздаде съскане, лигавият мозък на княза запълзя върху моя и след това златният тигър внезапно отскочи назад.

Великият и всемогъщ княз Чин се бе разтреперал от ужас. От процепа потече слюнка. Ръцете със златовезани ръкавици започнаха да се тресат. Ноздрите ми усетиха киселата миризма на страха.

– Виждам трите прислужници! – прошепна металният глас. – Виждам топката, звънчето и флейтата! Виждам Краката, Ръцете и Главата на силата!

Князът бе толкова изплашен, че наметалото му от пера настръхна, сякаш се канеше да полети. Намери обаче сили да се наведе още веднъж към мен. Служестият му разум отново боязливо запълзя върху моя и разбрах, че князът започва да изпитва облекчение и радост.

– Не виждам обаче птиците, перата и въобще нищо съществено – каза учудено. – Виждам само отново глупавите деца и усилията да се направи нещо, което не си струва труда. Ти и твоят другар, дъртакът, минахте по пътеки, но които е невъзможно да се мине. Победихте пазачи, които бяха непобедими. Избягахте от места, откъдето всякакво бягство бе невъзможно. Сторихте всичко това без да имате и най-малката представа какво всъщност вършите, накъде отивате и защо въобще сте се заели с тази работа.

В металният глас редом с жестокостта се промъкнаха и нотки на наслаждение.

– Успяхте обаче да ме раздразните и след малко ще разберете какво означава да дразниш княз Чин – маската се обърна към стражите. – Отведете стареца и момчето в камерата за изтезания. Нека умрат бавно, педя по педя, в прегръдките на Железните ризи.

Единствено князът бе способен да избере такъв начин на изпълнение на смъртна присъда. Навсякъде другаде в Китай Железни ризи

можеха да се открият само в музеите, разкриващи отвратителната извратеност на средновековието. Освен това ризите не бяха направени от обикновено желязо, и всъщност представляваха стоманени вериги, които можеха да се омотаят равномерно около човешкото тяло и след това да се пристегнат чрез примка около шията или чрез винт, поставен зад гърба. Веригите се затягат около голото тяло на жертвата дотогава, докато измежду тях започне да изпъква плътта. Сетне палачът взема някакъв твърд и грапав предмет, най-често камък, и бавно започва да стърже с него подаващата се измежду веригите плът, докато тя престане да изпъква. Кръвотечението грижливо се спира, а па следващия ден веригите леко се отместват и процедурата се повтаря. И на по-следващия. И на още последващия. Един опитен палач може да измъчва по този начин жертвата си цели месеци, като единствената и надежда остава да изгуби разума си някъде още в началото на изтезанието.

С Ли Као бяхме омотани в толкова много вериги, че не можехме да помръднем и пръст, а войниците стенеха под тежестта ни, докато ни мъкнеха към подземие. Стълбището надолу ми се видя безкрайно. Успях обаче да преброя единадесет етажа, като на всеки следващ числеността на стражата нарастваше. Въздухът ставаше все по-гъст и задушен, а от черните каменни стени започна да се стича слюзеста зеленикава вода. Най-сетне стигнахме до най-ниско разположените килии. Разтвориха се обковани с бронз скърцащи порти и запъхтяните войници ни вкараха в камера за изтезания, украсена с кръв и човешки вътрешности. Палачът ни посрещна недружелюбно. Бе дебел мъж с плешив сив череп, яркочервен нос и четири жълти зъба. Имаше проблеми.

– Тая работа край няма! – изръмжа той недоволно. Докато започна да измерва телата ни с шивашки метър. – Давате ли си сметка, че всяка желязна риза трябва да се направи по мярката на жертвата? Че ти трябва най-малкото два дни да я докараш поне прилична? Давате ли си сметка, че князът нареди да приготвя вашите ризи за не повече от два часа. Чак след това ще мога да ви поостържа, а за едно свястно стържене са потребни поне още два часа.

Направи крачка назад и размаха възмутено пръст.

– Ами тез синджири? – изсъска тон. – Давате ли си сметка, че ще ми е нужен поне още един час да ги отключа, да ги размотая, после отново да ги намотая и пак да ги заключа? И че отгоре на всичко Прародителката ми нареди да разкъсам на парчета още един затворник? И тази работа, ако искаш да свършиш като хората, ще ти отнеме поне още два часа. А кога ще си почивам? Няма ли милост за мен? Няма ли кой да се

замисли върху жалката участ на трудовете кора?

Той не бе единственият недоволен сред присъстващите.

– Ами нас питаш ли ни? – завайкаха се войниците. – Трябва да стоим на пост в тази дупка, докато затворниците умрат. И най-неук да си в занаята си, това ще отнеме месеци! Отгоре на всичко онзи идиот, сержантът, отказа да ни даде тампони за уши, и за по-малко от седмица ще оглушеем от писъци. Ами я виж тези хлебарки! Я виж тези пиявици! Я виж тази зеленикава вода! Няма начин тук долу да не хванем някаква треска, а даже и случайно да оживеем, каква ще ни е ползата, ако извадим късмет да се върнем при жените си? Князът ни нареди да омотаем тези нещастници в толкова много вериги, че да не могат да шавнат, та се наложи да ги мъкнем на ръце цели единадесет етажа! Сто на сто ще хванем някоя херния и ще се превърнем в евнуси!

Май всички бяха решили да се оплакват.

– Тежко ми! – изписка някой, който слизаше по стълбите. – Тежко ми! Тежко ми! – проплака Ключовия заек, докато влизаше в камерата за мъчения. – Князът ми нареди да присъствам на изтезанието на най-скъпия ми приятел и на най-великодушния покровител, на когото някога се е радвала жена ми, и отгоре на всичко да му представя подробен доклад за страданията им. Добър вечер. Господарю Ли от Као! Добър вечер, Господарю Лю от Ю! Винаги ми е приятно да ви видя, но бива ли князът да ме задължава да присъствам на такива неща?

Малкото човече зае театрална поза. С едната си ръка прикри очи, а другата протегна напред.

– Винаги ми прилошава, вляза ли в касапница! – изплака то. – Припадам, ако случайно си порежа пръста. Червенината на залеза ме кара да се крия под леглото си. Видя ли хрътка, започвам да пиция. Веднъж неволно повърнах върху един изтъкнат благородник, конто ме представи на кръвния си брат. На една официална вечеря станах за срам, след като ми казаха, че ще ни поднасят кървавица. А сега ми се налага да стана свидетел на най-кървавата екзекуция, измислена от човека. Тежко ми! Тежко ми! Тежко ми!

– Върви по дяволите и ме остави да работя! – кресна му сърдито палачът.

Започна гневно да удря с чука късовете стоманена тел, а през това време пшккащите и стенещи войници ни довякоха до една близка килия и ни хвърлиха върху пода. След това излязоха, държейки се за херниите, и хлопнаха вратата. Погледнахме човека, комуто предстоеше да бъде разкъсан на парчета. Окован бе към стената с верига, прикрепена

за крака му. Ядеше ориз от едно канче.

– Какво правиш тук? – понита го Господаря Ли.

– В момента дояждам последната си вечеря – отвърна Окълвания Хо. – Добър вечер, Ли Као. Добър вечер, Вол Номер Десет. За мен е удоволствие да ви видя, макар и да съжалявам, че това става при такива обстоятелства. Желаете ли малко ориз? Оставиха ми даже и каничка с вино. Нали това е много мило от тяхна страна?

– Почни с виното, за Бога – отвърна Ли Као. Веригата на крака на Окълвания Хо бе достатъчно дълга, така че той успя да стигне до нас и да налее по малко вино в гърлата ни. Наистина се бяха отнесли мило с него, тъй като виното бе много скъпо. Бе марка Ву Фан, тъмночервено на цвят и толкова сладко, че имаше вкуса на меласа, подправена с киселина за обработка на метали.

– Наистина ли трябва да те разкъсат на парчета призори? – попитах.

– Ох, това е една много тъжна история – въздъхна той. – Спомнете ли си, че преди шестнадесет години се бях опитвал да разчета текста върху парчетата от глинени плочки?

– Да. Това май беше някаква много стара приказка за женшена – отвърна Господаря Ли.

– Точно така. А нали си спомняте, че осквернителите на гробницата бяха откопали една много голяма глинена плочка? Е, тя се оказа ключа към всичко. В началото дори не можах да повярвам, че всичко съвпада така добре. Текстът бе толкова интересен, че просто изгарях от нетърпение да го прочета в цялостен вид. Когато на другия ден отидох в работилницата, открих, че всички парчета от плочките бяха изчезнали. Започнах да се шляя из коридорите, плачейки и скубейки косите си, докато не се появи любезната ми съпруга и не ми каза да престана да се правя на глупак, Прародителката била рекла, че не подобавало на възрастен човек като мен да си играе с глинени плочки, така че любезната ми съпруга наредила на прислугата да ги изхвърли в реката. От допира с водата, разбира се, се бяха превърнали в парчета кал.

– На твое място щях да прережа нечестивото й гърло – изръмжа Господаря Ли.

– Уверен съм, че наистина щеше да го направиш. Всъщност, аз в онзи момент се сетих за теб. Ако си спомняш, бе ме посъветвал да използвам брадва. Накратко, откраднах една брадва и подгоних любезната си съпруга.

– Успя ли да я настигнеш? – попитах.

– Накълцах я на парчета, а сетне накълцах на парчета и седемте й

дебели сестри. Бе страшно приятно изживяване – отвърна Окълвания Хо. – Сетне се отправих към Прародителката, за да сторя същото и с нея, обаче стражите и ме заловиха. Е, щастието не може никога да бъде пълно.

– Чудесно си се справил, Хо! – похвали го Господаря Ли.

– Нали? Някои хора биха могли да окачествят действията ми като просташки – рече Хо с известно съмнение в гласа. – Бях вбесен, защото никога няма да науча завършека на разказа. В него се разправяше за две симпатични божества, за които дотогава не знаех нищо, макар и да ми е познат целият небесен пантеон.

Ли Као замислено съвдка кичур от проскубаната си брада. Всъщност, не бе в състояние да направи каквото и да е друго движение.

– Хо, ще ти задам един въпрос от академичен интерес. Срещал ли си някъде божество, наречено Вехтошаря? Облечен е в дреха, на която са изобразени небесни и свръхестествени символи, подпира се на патерица и носи флейта, топка и звънче.

– Сред шестстотинте именувани божества няма такава, което да се нарича Вехтошаря – отвърна замислено Хо. – Не трябва да забравяме обаче, че познанията ни за пантеона са непълни. Още първият княз Чин разрушил храмовете и избил жреците и поклонниците на всички божества, които поради една или друга причина не му допаднали. Нищо чудно и Вехтошаря да е бил сред множеството младши божества, паметта за които е изгубена. Уверен съм, че и двете симпатични божества, за които се разказваше в текста върху плочката, също не ще да са били харесани от княза. Селяните много обичат приказките, свързани с женшена, и никога не биха се разделили по своя воля с разказа за най-красивия бог на Небесата, най-хубавото момиче в света, короната, трите пера и...

– Какво каза? – извика Господаря Ли.

– Ами... Споменах короната и трите пера.

– А имаше ли в разказа и три неверни прислужници?

– Дали са били неверни не знам, но наистина бяха споменати съвсем накратко три прислужници. Имената им са...

– Хо, нека да караме поред – рече Господаря Ли. – Уверен съм, че невероятната ти памет е съхранила всички думи от разказа. Не мога да си представя по-удачен начин за прекарване на времето, преди да ме изтезават до смърт, от изслушването на една приказка.

– Наистина ли искаш да я чуеш? Много се радвам. И на мен ми се щеше да я споделя с някого. Може би от дългогодишния ми труд все пак ще има някаква полза. Приказката е много приятна, макар и да не е

пълна.

Един от най-отчетливите спомени в живота ми е как лежах на пода на килията, обвит във вериги от главата до петите, и слушах напевния глас на Окълвания Хо, докато палачът в съседната стая ковеше ризниците за мъчения.

Приказката, както бе обещал Окълвания Хо, бе наистина много приятна.

„Преди много години в едно малко селце живяло едно малко момиченце заедно с любящите го родители. Името му било Нефритовата перла. Един ден селцето било нападнато от разбойници и Нефритовата перла била отвлечена от един от тях, който решил, че може да успее да я продаде. След няколко дни стигнали до прекрасен град, там обаче разбойниците били разпознати и се разпръснали, а в суматохата Нефритовата перла успяла да избяга.

Малкото момиченце се озовало в парк с прекрасни цветя, седнало до най-красивото растение и започнало да плаче. Всичко това станало много отдавна, още преди хората да са се научили да разпознават женшена, а красивото растение било не какво да е, а именно Царицата на женшена. Чула плача на уплашеното дете, трогнала се, и когато след малко Нефритовата перла отворила очи, за голяма своя почуда видяла, че до нея била застанала висока жена с приветливо кафяво лице и топло ѝ се усмихвала с добрите си очи.

– Да не би да си се изгубило, малко момиченце? – попитала Царицата.

Нефритовата перла разказала на добрата жена патилата си, а Царицата на женшена я уловила за ръката и ѝ казала да не се тревожи, защото щяла да я отведе у дома. След много дни стигнали до малкото селце и изпълнените с радост родители се втурнали към детето си. Когато обаче Нефритовата перла поискала да ги запознае със спасителката си. Царицата вече била изчезнала. Завърнала се при другите растения от парка в прекрасния град. Не след дълго обаче усетила, че била обикнала малкото момиченце и и се приискало да го види отново.

Един ден Нефритовата перла чула някой да се обръща към нея по име откъм една бамбукова горичка, влязла там и видяла отново добрата дама с топлия поглед. Царицата станала кръстница на момичето и често го навещавала. Именно поради контакта си с женшена Нефритовата перла израснала много здрава и напета. Когато навършила осемнадесет години, вече била най-красивото момиче на света, макар и да не го

знаела. Не след дълго я навестил друг вълшебен посетител.

По време на дъждовния сезон Великата звездна река в Небесата е изпълнена с бурни води. Младият бог на име Звездния пастир през това време трябва денонощно да се труди и да отвежда звездите на безопасни места с помощта на овчарската си гега. През сухия сезон обаче му е позволено да ходи където иска. И така, през един ден от сухия сезон, Звездния пастир решил да посети земята, спуснал се надолу и се приземил до малко селце. Започнал да се разхожда, радвайки се на гледката, докато стигнал до прелестна бамбукова горичка. Забелязал, че има пътека и тръгнал по нея. В центъра на горичката имало поляна с диви цветя, а в центъра на поляната имало малко езерце, в което плавали пъстроцветни рибки. В центъра на езерцето пък се къпело едно селско момиче. Кожата му имала цвета на слонова кост, полирана с пчелен мед, очите му наподобявали черни бадеми, опръскани със злато, косите му били като пухкав облак, а устните му били сочни и излъчвали отдалеч сладост като сливи. В селската девойка имало и други неща, представляващи интерес, и Звездния пастир не пропуснал нито едно от тях.

– Ах! – възкликнала Нефритовата перла, когато видяла как във водата се отразява едно лице. Повдигнала очи и но този начин най-красивото момиче на света и най-красивият бог на Небесата се срещнали.

Както обикновено става, едно нещо води до друго.

Един ден стар придворен, комуто било дадено правото да лови риба във Великата звездна река, пристигнал задъхан в двореца на Небесния император и поискал да бъде приет от Великия господар на нефрита.

– Ваше Небесно Величество! – завяйкал се придворният, – Дъждовният сезон започна, обаче Звездния пастир не се е завърнал от земята. Бурните води на Великата река започнаха да блъскат ужасените звезди в големите черни камъни. Много звезди се повредиха, а някои даже потънаха!

Великият господар на нефрита в началото не могъл да повярва, че любимият му племенник се отнесъл така безотговорно към задълженията си. Решил обаче да провери лично как стоят нещата, втурнал се навън и видял, че старият придворен казва самата истина. Надал гневен вик, понесъл се към земята и се приземил с гръм и трясък в самия център на поляната в бамбуковата горичка. Уловил Звездния пастир за косата, завъртял го като играчка, завързана на конец, и го запокитил направо към съзвездието Орел.

– Заемай се веднага с работата си, нагло пале! – изревал Небесния господар. – Кълна се в името на своя прародител. Небесния господар от

първоизточника, че няма да ти позволя никога повече да посещаваш земята!

– След това се обърнал към Нефритовата перла: – На колене, уличнице! Пригответи се да понесеш гнева на Небесата!

Нефритовата перла паднала на колене и притиснала ръце като за молитва.

– Ваше, Небесно Величество, не е необходимо да наказвате клетата Нефритова перла – проплакала тя.

– Сърцето ми принадлежи на Звездния пастир и не го ли видя повече, ще умра.

Великият господар на нефрита погледнал Нефритовата перла и се сетил, че и той някога бил млад. Погледнал я втори път и си спомнил собствените си думи, изречени неотдавна, че Звездния пастир има в кутрето си повече разум, отколкото останалите му племенници в целите си тела. Погледнал я трети път и го налегнали мрачни мисли за собствената му любима съпруга, Майката-владетелка Ван, за това как използва повече пудра и грим от всички познати му жени и при това с най-малко успех сред тях. Погледнал Нефритовата перла четвърти път и изрекъл: «Десет хиляди проклетия».

Въздъхнал и седнал до брега на езерото. След малко ударил с длан по тревата до себе си.

– Ела, дете мое, седни до мен – казал.

И така, селското момиче седнало до Небесния господар. Той си събул сандалите и двамата си потопили краката във водата. Императорът наблюдавал известно време как малки златни и виолетови рибки плуват около пръстите му, подобно на оцветени снежинки, и сетне нарушил мълчанието.

– Нефритова перло, преди малко се заклев в свещеното име на Небесния господар от първоизточника, че Звездния пастир никога повече няма да стъпи на земята. От тази клетва не мога да се отметна.

Нефритовата перла почнала горчиво да плаче.

– Ами да беше видяла само какви поразии нанесе това момче на Великата звездна река – продължил сърдито императорът. – Поне шест месеца всички болници в Небесата ще бъдат пълни с натъртени звезди. Имаш ли представа колко е трудно да се бинтова ранена звезда?

Нефритовата перла продължила да плаче и императорът се трогнал от скръбния ѝ вид.

– Сега ще направя нещо, за което знам, че сетне ще съжалявам. Уверен съм в това – промърморил. Сетне бръкнал в левия ръкав на

дрехата си и извадил оттам малка златна коронка.

– Ето що, селска девойко. Звездния пастир няма да може да те посети на земята, но затова пък ще ти позволя да му гостуваш на Небесата.

– Ваше Величество ми оказва чест, каквато не заслужавам! – извикала Нефритовата перла.

– Това е вярно и никак не ми се ще отсега да започна да мисля какво ще стане, когато за това научи любезната ми съпруга. Майката-владетелка Ван – промърморил Небесния император мрачно. – Както и да е, време е Небесата малко да се поосвежат, а освен това ти затвърди убеждението ми, че Звездния пастир е най-свестният сред моите племенници. А и жена ми ми е длъжница след онези нещастни истории с проклетите й Праскови на безсмъртието, с Чан Го и с отвратителния Бял Заек, които винаги ми се хили, когато прелитам покрай луната. Послушай съвета ми, млада госпожице, избягвай всякакво вземане-даване със зайци!

След това Великия господар на нефрита бръкнал в десния ръкав на дрехата си и извадил оттам три малки бели перна, които внимателно поставил върху короната.

– Кой ден е днес? – попитал той.

– Ваше Величество, днес е седмият ден от седмата луна – отвърнала Нефритовата перла.

– Много добре – казал императорът. – Тези три перца принадлежат на Царете на птиците. Докато са поставени върху короната ти ще бъдеш Принцеса на птиците и всички птици в Китай ще бъдат твои верни поданици. Давам ти правото на седмия ден от седмата луна да наредиш на птиците да ти изградят мост, по който да се изкачиш до Небесата при Звездния пастир. Тъй като обаче не е разрешено на тези, които не са преминали през пълния цикъл на Великото колело на преображенията, да прекарат на Небесата цяла година, на първия ден от първата луна ще трябва да наредиш на птиците отново да изградят моста, за да можеш да слезеш на земята. След това на седмия ден от седмата луна ще ти се позволи да се изкачиш отново до Небесата и този цикъл ще продължи вечно, тъй като ако Звездния пастир не ти подари Праскова на безсмъртието ще е по-голям глупак, отколкото съм предполагал.

Великия господар на нефрита размахал назидателно пръст пред лицето на селското момиче, за да подчертае важността на думите си.

– Не забравяй. Нефритова перло! Седмият ден от седмата луна! Това условие ще бъде вписано в Императорската книга на етикета, от която не мога да се отклоня. Ако не се върнеш при Звездния пастир в този ден, ще бъдеш лишена от закрилата на Небесата. Императорската книга

на етикета не позволява никакви отклонения от правилата – казал със сериозен глас императорът. – На боговете ще бъде забранено да ти помагат, и ще можеш да се завърнеш на Небесата единствено с помощта на смъртен. Шансът да се намери такъв смъртен е едно на десет хиляди милиарда трилиона. Разбра ли ме добре?

– Слушам и се подчинявам – прошепнала Нефритовата перла.

Сетне селската девойка коленичила пред Господаря на Небесата и той поставил малката златна корона върху главата ѝ.

– Изправи се. Принцесо на птиците! – наредил ѝ той, и когато Нефритовата перла се подчинила забелязала, че цялото ѝ тяло излъчва божествено сияние. – А сега призови поданиците си! – заповядал императорът.

Нефритовата перла изпълнила и тази заповед и въздухът се изпълнил с весели птичи песни. Всички птици на Китай се стекли при принцесата си с клечки и клонки в чоквите и клюновете си. С тях изградили мост, стигащ до звездите. Нефритовата перла се изкачила по този небесен мост, Звездния пастир се оженил за Принцесата на птиците и ѝ дарил Прасковата на безсмъртието, а сетне, когато настъпил първият ден от първата луна, се разделили с много сълзи и Принцесата на птиците се спуснала на земята по прекрасния Мост на птиците.

Небесата се погрижили малкото селце на Нефритовата перла да не бъде лишено от нищо, за да може принцесата да прекарва цялото си време сред песента, като плете венци от маргаритки. Взела за прислужници три момичета от собственото си село – Снежната Гъска, Малката Пин и Есенната Луна. Взела си и коза, котка и малко кученце, които да я развличат. При все това, сторило ѝ се, че до настъпването на седмия ден от седмата луна изминала цяла вечност. Тогава Нефритовата перла целунала прислужниците си, поклонила се на родителите си и призовала птиците. Селяните от цял Китай наблюдавали с почуда и радост как Мостът на птиците достига звездите. Принцесата на птиците се изкачила по него и се втурнала в обятията на Звездния пастир и живели...“

Тук Окълвания Хо въздъхна и сви рамене.

– А дали са живели дълго и щастливо? – продължи той. – Така и не успях да разбера това, след като любезната ми съпруга разруши плочките. И да са живели дълго и щастливо, не ми стана ясно дали е било така. Не ми дадох възможност да разчета края на приказката. Сигурен съм обаче, че той непременно е имал някакво отношение към женшена. Ти какво мислиш, Ли Као?

– Хо, според мен не са живели дълго и щастливо и освен това имам силното подозрение, че на твоите плочки е било изписано нещо по-различно от детска приказка отвърна мрачно Господаря Ли. – Видиш ли, когато историята се превърне в прах, някои нейни събития се съхраняват в паметта на хората под формата на митове и басни. Знаеш ли, склонен съм да помисля, че ако заедно с Вола успеем да разгадаем още едно-две неща, ще можем да открием ключа към една удивителна загадка.

Ли Као отново задъвка замислено брадата си и продължи.

– Хо, заедно с Вола сме омотани в толкова много вериги, че не можем да шавнем. Ти пък си прикован към стената. Тази тъмница е издълбана в плътна скала, стаята за изтезания е препълнена с войници, намираме се на единадесет етажа под земята и на всяка стълбищна площадка има стража. В двореца е настанена армията на Прародителката, а пък войската на княз Чин е на бивак извън стените му. Заедно с Вола трябва незабавно да се измъкнем оттук. Освен ако не предпочиташ да бъдеш нарязан на парчета, предлагам да ни придружиш.

– Идеята ти е великолепна отвърна Окълвания Хо.

25.

Победата на Окълвания Хо

Тези от вас, които познават света не по-зле от Вол Номер Десет, вече навярно сте открили поне шест или седем различни начина на бягство от двореца. За да си изясните дали някой от тях съответства на избрания от Ли Као, ще трябва поне за миг да се вживеете в ролята на стражите на княз Чин.

Представете си, че сте войници, изпратени пряко волята си да стоят на пост в една отвратителна стая за изтезания дълбоко в недрата на земята, В помещение, по чиито черни стени се стича воняща и слузеста зеленикава вода, през локви от съсирваща се кръв пълзят хлебарки с гнусен беззвучен цвят, отвратителната миризма на подземие се смесва със сладникавата воня на гниещи човешки вътрешности и очи, и отгоре на всичко се разнася ужасяващ писък. Оказва се, че Ключовия заек е припаднал. След това тръгваш подир палача в една прилежаща килия и пред изпъкналите ти от ужас очи се разкрива страшна гледка.

Един възрастен господин с осанката на книжник влачи с крак веригата, с която е прикован за стената, върти се като обезумял в кръг и с треперещи ръце се държи за гърлото. Ръцете и лицето му са покрити с

гнузни черни петна, изплезеният му език също е почернял, а от краищата на напуканите му устни се стичат черни лиги. Вижда се само бялото на очите му, след което прави акробатически скок и пада на гръб. Пръстите му трескаво стържат по пода. Гърчи се, трепери, от устата му се стичат още лиги и накрая след една последна конвулсия застива.

Друг един господин С още по-древен вид, омотан в толкова много вериги, че не може да помръдне, наблюдава гледката с широко разтворени ужасени очи и крещи. „Хлебарките! В името на Буда, погледнете хлебарките!“

Черното вино Ву Фан е невидимо, когато е нанесено върху черен каменен под. Няма как да забележиш, че току-що умрелият книжник е изписал е него огромни невидими йероглифи върху черната каменна стена. Виждаш само десет хиляди белезникави отвратителни хлебарки, които се катерят по стената, следвайки невидимите захаросани пътеки, и с телата си изрисуват следното послание:

СПАСЯВАЙТЕ СЕ! ПРИСТИГА ЧУМАТА, КОЯТО ПРЕВРЪЩА ВСИЧКО В ГИИЛОЧ И ВОНЯ!

Искрено се съмнявам при това положение да останете спокойно на мястото си и да започнете да коментирате краснописа на насекомите.

Беше време Окълвания Хо да продължи. Палачът се извърна и побягна. Хо обаче вече бе опънал веригата на крака си, палачът се спъна в нея, падна и бе стъпкан от бягащите войници. Едни от тях се втурнаха в стаята за изтезания, сграбчиха Ключовия заек, който междуременно се бе свързел и изправил, и го понесоха нагоре по стълбите.

– Спасявайте се! – разкрещяха се. – Нападна ни чумата, която превръща всичко в гнилоч и воня!

Окълвания Хо изчака тропотът и крясъците да позагълхнат и взе ключовете от сплесканото тяло на палача. Изглеждаше неудовлетворен от себе си, когато отключваше последователно своите и нашите окови.

– Не попрекалих ли с лигавенето? – попита унило.

– Действията ти бяха свършени – отвърнах му.

– Наистина ли мислиш така? Бях се побоял да не би да съм преиграл и показал лош вкус.

– И следващия път го направи по абсолютно същия начин – отсече категорично Господаря Ли.

Смъкнах и последната верига от тялото си и с удоволствие се протегнах. Влязохме в стаята за изтезания, за да се въоръжим. Ли Као

натъпка пояса си с ками, а аз си взех меч и копие. Окълвания Хо бе харесал най-много чудовищната брадва, с която се обезглавяваха жертвите. Тъй като обаче тежестта ѝ се оказа непосилна за него, наложи му се да се задоволи с една по-малка, но затова пък с двойно острие. Ли Као лениво се отправи към стълбището.

– Няма за къде да бързаме – поясни. – Войниците от стаята за изтезания ще повлекат със себе си и войниците на пост по стълбищните площадки. Когато стигнат до двореца вече ще са се превърнали в голяма подивяла тълпа. Тези, които не бъдат стъпкани в суматохата, ще излязат на двора и ще заразят с паниката си най-малко две дивизии от армията на Прародителката. Съмнявам се от крепостната стена да остане и камък върху камък, когато достигнат до нея. Там истерията им ще се предаде и на войнството на княз Чин и не вярвам сетне в града да остане нещо здраво и читаво. Напълно е възможно да не срещнем жива душа чак до Ханчжоу.

Логиката му обаче този път не се оказа безупречна. При изкачването си по стълбите наистина не видяхме нито друго освен няколко стъпкани тела. Когато обаче влязохме в тронната зала съзряхме същество, което нямаше никак да се изненада дори ако Южнокитайското море се превърнеше в соев сос. Една чудовищна фигура с корона на главата ни заплаши с пръст, подобен на луканка.

– Чума, която превръща всичко в гнилоч и воня, не съществува – каза презрително Прародителката. – Войници! Нарезете тези кучета на парчета!

Стражите ѝ ни обградиха от всички страни и навярно щяхме да бъдем убити веднага, ако не беше Окълвания Хо. С радостен вик се затича направо към трона. Бравата се въртеше с такава скорост в ръцете му, че ако можеше да бълва и малко дим и пламък, щеше да заприлича досущ на Бамбуковото водно конче.

– Клъц, клъц! – възкликна щастливо. – Клъц, клъц, клъц, клъц!

Разбира се, той се наниза направо на копията на войниците. Решихме, че е мъртъв, и се възползвахме от кратката суматоха, за да си проправим път. Ли Као изпълни въздуха с летящи ками и четири войника се строполиха на пода.

– Побързай, Господарю Ли, качи се на гърба ми! – извиках му. Той така и стори и аз се засилих към трона. Подпрях тъпия край на копието си на земята, прелетях над главата на Прародителката и си плюх на петите.

Положението ни изглеждаше безнадеждно. Войниците познаваха

двореца, а ние не, така че рано или късно щяхме да се окажем в капан. Понесох се нагоре по едно стълбище, а през това време Ли Као сграбчваше вазите, оказали се по пътя ни, и ги хвърляше върху главите на войниците. Войниците обаче бяха твърде много. Озовах се в дълъг коридор, завършващ с масивна двойна бронзова порта. Оказа се заключена. Извърнах се и видях, че половината коридор рече се бе изпълнил с войници. Две редици от стражи се придвижиха към нас покрай стените, а трета, двойна, бе запълнила средата на коридора. Водеше я капитанът на телохранителите. Огледахме още веднъж стената от блестящи копия и поверих скромната си душа на Великия господар на нефрита.

Изведнъж в коридора нахълта слон и сплеска капитана. След малко си дадох сметка, че това не е слон, а Прародителката, и станах свидетел на нещо изключително.

– Клъц, клъц! – викаше радостно Окълвания Хо. – Клъц, клъц, клъц, клъц!

Нямаше право да бъде жив, тъй като кръвта му изтичаше поне от двадесет рани при всяка негова стъпка, но той продължаваше да върви.

– Спасете ме! – изрева Прародителката и сетне с огромното си туловище премаза още трима войници. Всичко приключи след няколко минути.

Прародителката бягаше в кръг и премазваше всичко по пътя си. Окълвания Хо въртеше неуморно бравдата и избиваше всичко наоколо си. Ли Као се включи в касапницата и започна да прерязва гърла, а и аз завъртях меча си. Към края на заниманията си бяхме доста затруднени от това, че започнахме все по-често да се подхлъзваме и препъваме върху парчетата от Прародителката. Броят им никак не беше малък. Изоставихме трупа на последния убит войник и коленичихме до Окълвания Хо.

Лежеше на гръб, все още стиснал бравдата. Животът му изтичаше на червени струйки, а лицето му бе станало пепеляво. Опита се да фокусира погледа си върху нас.

– Успях ли да и видя сметката? – прошепна.

– Хо, ти накълца това чудовище на сто парчета – похвали го Господаря Ли.

– Толкова много се радвам – прошепна свенливият книжник. – Сега прадедите ми няма да се срамуват от мен, когато ме посрещнат в Ада.

– Там ще те чака и Сияйната звезда – казах му.

– О, не – отвърна ми той със сериозен глас. – това би било твърде много. От Царете на Яма ще поискам единствено да се преродя като

прекрасно цвете, за да може някоя танцьорка да ме откъсне и втъкне в косите си.

Просълзих се и Окълвания Хо ме потупа но ръката.

– Не плачи за мен. Вол Номер Десет. Отдавна съм се наситил на живота и от дълги години копнея да се върна при Великото колело на преобразованията – гласът му бе съвсем утихнал, така че ми се наложи да се наведе, за да мога да чуя последните му думи. – Безсмъртието е само за боговете – прошепна. – Чудя се как не им омръзна.

Очите му се затвориха, брадвата падна на пода и душата на Окълвания Хо се отдели от тялото му.

Отнесохме го в градината. Времето бе студено и мрачно и докато копаехме не престана да ръми сребърен дъждец. Внимателно положихме тялото в гроба, покрихме го с пръст и след това коленичихме и заключихме ръце за молитва.

– Велика е твоята радост, Окълвани Хо – каза Господаря Ли. – Душата ти се освободи от оковите на тялото ти и сега в Ада те посрещат с големи почести. Ти отърва света от една жена, която отвращаваше еднакво хората и боговете. Не виждам причини Царете на Яма да не ти позволят да видиш отново Сияйната звезда. Когато настъпи часът да се преродиш желанието ти ще бъде изпълнено и ще се превърнеш в прекрасно цвете, което някоя танцьорка ще втъче в косите си.

– Окълвания Хо – изхълцах през сълзи, – ще ми липсваш, но знам, че ще се срещнем отново. Господаря Ли ще се превърне в трипръст ленивец. Скъперника Шен, в дърво, ти ще станеш цвете, а аз – облак. Някои ден ще се съберем заедно в една прекрасна градина. Вероятно ще е много скоро – добавих.

Произнесохме молитвите си и направихме жертвоприношение. След това Господаря Ли се изправи и уморено се протегна.

– Безсмъртието е само за боговете. Чудя се как не им омръзва – повтори замислено. – Воле, нищо чудно последните думи на Окълвания Хо да могат да се изтъкуват по повече от един начин.

Господаря Ли се замисли. Сетне продължи.

– Ако се опитам да изброя на пръсти невероятните съвпадения но време на нашето начинание ще свърша с десет изкълчени пръста. Твърде стар съм, за да вярвам в съвпадения. Някои ни насочва към нещо. Имам и силното подозрение, че Окълвания Хо ни съобщи въпрос, който трябва да зададем, преди да продължим търсенията си. Единствено най-мъдрият човек на света би могъл да ни отговори. Случайност ли е това, че ние знаем къде да го намерим?

Погледнах го тъпо.

– Имам предвид казаното от Скъперника Шен – поясни. – Воле, никак не бе случайно това, което чухме от него. Това, че когато се опитал да върне малкото си момиченце към живота научил, че най-мъдрият човек на света живее в пещера на края на мечата пътека високо в планините Омеи.

– Сега в планините Омеи ли ще ходим? – попитах.

– Точно там. Първо обаче ще поограбим този дворен. Знаеш, че Стареца от планината не продава тайните си евтино – добави Господаря Ли.

Все още продължаваше да вали, но единият край на небето бе започнал да се разведрява. Реших да отдам последна почит на Окълвания Хо, натоварих най-големите парчета от Прародителката на ръчна количка, отидох в кучкарника и нахраних с тях кучетата. Неиде в далечината се появи небесна дъга.

26.

Три вида мъдрост

Решиш ли да стигнеш до края на мечата пътека високо в планините Омеи, ще се окажеш на малка площадка до голяма скала. Пред зеещия черен вход на пещера ще видиш каменен стълб. На него са закачени меден гонг и железен чук. На самия стълб е издълбан надпис.

ТУК ЖИВЕЕ СТАРЕЦА ОТ ПЛАНИНАТА
ПОЧУКАЙ И КАЖИ ЗА КАКВО СИ ДОШЪЛ
НЕГОВИТЕ ТАЙНИ НЕ СЕ ПРОДАВАТ ЕВТИНО
ДА ПИЛЕЕШ ВРЕМЕТО МУ Е ОПАСНО

Надявам се, че ще обърнете внимание на последното изречение. Най-големият мъдрец на света не обича да го занимават с дреболии дори и такива почитаеми люде като моите читатели. Самият аз не възнамерявам втори път да отивам до края на мечата пътека. Самият аз съм просто Вол Номер Десет и нямам никаква работа там. Говори се обаче, че великите водачи на хората са изминавали този път три хиляди години и ще го изминават поне още три хиляди.

Запъхтяните мулета, които бяхме впрегнали в каруцата, натоварена със скъпоценности, насмалко щяха да паднат от изтощение в мига,

когато достигнахме входа на пещерата. Ли Као прочете надписа на стълба, надигна кози мех и отпи глътка вино.

– Похвална лаконичност – каза той. – Няма нито една излишна дума. – След това взе чука, удари по гонга и когато звънът му стихна, си пое дъх и силно извика. – Старче от планината! Яви се при нас! Дошъл съм да купя от теб тайната на безсмъртието.

Ехото повтори три пъти думата „безсмъртието“ и след това заглъхна. Дълго време тишината бе нарушавана единствено от звуците, издавани от дребни животинки, и от шума на вятъра. Някъде иззрачи орел. Малко след това чухме звука, издаван от тътрещи се крака, обути в сандали. Откъм тъмния отвор на пещерата се разнесе глас, наподобяваш дрънченето на чакъл, изсипван върху желязна плоча.

– Защо всички искат безсмъртие? Та аз имам много други тайни за продан. Прекрасни тайни, страшни тайни, щастливи тайни, ужасни тайни, приятни тайни, налудничави тайни, весели тайни, гнусни тайни...

Човекът, който излезе от пещерата и примига на слънчевата светлина, приличаше на най-старата и грозна маймуна на света. В сплъстената му коса сгърчеше мръсна слама, а по брадата и дрехата му се виждаха изсъхнали остатъци от храна. Сбръчканото му и сякаш оцавено лице изглеждаше по-старческо дори и от това на Ли Као. Очите му обаче, черни като въглени, имаха такъв пронизателен поглед, че дъхът ми секна и неволно направих крачка назад. Старецът веднага ме отписа като незначителен и неинтересен и погледна с любопитство Ли Као.

– Мъдрец, както виждам, при това е лек недостатък на характера – тихо се изкикоти. – Нима един истински мъдрец не би могъл да купи от Стареца от планината някоя по-интересна тайна? Бих могъл да те науча как да превръщаш приятелите си в цветя, а враговете си в хлебарки. Мога също така да те науча как да превърнеш себе си или всичко друго в каквото пожелаеш, как да крадеш душите на мъртвите и да ги превръщаш в свои роби, и как да властваш над създанията, таящи се в тъмните недра на земята. Мога да те науча дори как да лекуваш пришки и разширени вени, а ти идваш при мен, за да ти разкрия тайната на безсмъртието. Тайна, толкова проста, че всъщност въобще не е тайна.

– Ще ти дам всичко, което имам, само за тази тайна – каза Господаря Ли и отмести с ръка сламената рогозка, с която беше покрита плячката. Старецът от планината потопи ръцете си в съкровищата.

– Студено! – възкликна той с удоволствие, – От много години не бях докосвал толкова студено съкровище. Всъщност, това съкровище е толкова студено, че ще ти разкрия тайната веднага. Без да те мотая

преди това, каквато привичка имам.

Ли Као се поклони и му предложи меха с вино. Стареца от планината отпи глътка и сетне избърса устните си с брадата си.

– Нали знаеш как изглеждат одеждите на боговете? Нефритовите пояси и златните корони? Всяко едно от тези неща ще ти свърши работа. Просто изчакай да настъпи Нова година, когато боговете слизат на земята на инспекция и откраднат някоя от техните одежди или корони. Докато я притежаваш, никога няма да остарееш. Бих те посъветвал обаче да побързаш. Още преди двеста години откраднах от тях нефритов пояс, но и до ден днешен дори и Стареца от планината все още не е научил тайната на възвръщането на младостта.

Господаря Ли отметна глава и се засмя.

– Ти за слабоумен ли ме взимаш? Та каква ти е ползата никога да не остаряваш, когато всеки миг можеш да умреш от ухапването на комар или от подхлъзване по стълбите? Безсмъртието е безсмислено, ако не е придружено от неуязвимост. Старче от планината, започвам да подозирам, че май си мошеник.

Стареца от планината му смигна и му върна меха с вино.

– Какво става, стари приятелю с малък недостатък на характера? Искаш да ме подлъжеш да ти кажа повече, отколкото искам, така ли? Значи, според теб, досега не съм разбрал, че в джоба си имаш фирмен знак, на който е изобразено полуотворено око? И не съм си дал сметка защо една стара лисица се разхожда в компанията на малко пиленце? – извърна се тон към мен и ми даде знак с пръст. – Я ти, момче, ела насам.

Погледът на катранените му очи прогори дупка в сърцето ми и ме лиши от собствена воля. Усетих, че съм тръгнал към него със скованите движения на механична кукла, докато той надничаше в разума ми. Това, което бе сторил княз Чин, бе само бледо подражание на направеното от стареца.

– Да ме превърне Бог в каменна маймуна! – възкликна от удивление. – Виждам трите прислужници, флейтата, топката и звънчето. Виждам и перата, и короната, макар и по-смътно. Значи, надяваш се да успееш да откраднеш Големия корен на силата, така ли? Момче, та ти си вече жив труп!

Изхихика и освободи разума ми от плен. Олюлях се и насмалко не паднах.

– Нека пиленцето да продължи да действа, щом е решило, че трябва да го убият – каза тихо на Ли Као. – То не би могло да различи ряпа от фъшкия, но ти ми се виждаш човек със здрав разум. Иди и открадни

нещо от някой бог и сетне ела отново тук с десет пъти повече съкровища от тези. Тогава ще ти разкрия тайната на неуязвимостта, която, както правилно отбеляза, придава смисъл на безсмъртието.

Ли Као отново отпи от виното и повторно предаде меха на стареца.

– А дали съществува въобще такава тайна? – изрази той съмнение. – Всяко живо същество, притежавашо сърце, може да бъде убито. Вярно е, че има стотици народни приказки за хора без сърца. Винаги обаче съм ги приемал като алегии и басни. Понякога много убедителни, наистина, но все пак описващи по-скоро черта на характера, нежели анатомическо състояние.

– Нито една от тези приказки не казва истината. Когато обаче чуеш нещо, речено ти от най-мъдрият човек в света, можеш да му повярваш. Аз открих тази тайна – каза Стареца от планината. – Май много не ми вярваш, мой увредени приятелю? Намери все пак сили да се удивиш на постигнатото от човека, изравнил се с боговете!

Разтвори дрехата си и насмалко не припаднах. На мястото, където трябваше да се намира сърцето му, зееше дупка. През нея можах да видя каменния стълб, огрян от слънчевите лъчи, гонга и чука и черния отвор на пещерата.

– Фантастично! – рече Господаря Ли с възхищение.

– Ти си наистина най-мъдрият човек на света и един тъпак като мен не може да не се поклони пред твоя гений.

Стареца от планината доволно се усмихна и подаде меха на Ли Као. Той се поклони и жадно отпи глътка.

– Според мен сърцето ти все още тупти, макар и някъде другаде – каза замислено Господаря Ли. – Ще бъде ли безопасно, ако то се превърне в пещчинка или снежинка? Сърце, превърнато в нещо друго, вече престава да бъде сърце. Логиката ми може и да ти се стори опростенческа, но интуицията ми подсказва, че напипвам истината.

– Почти я напипваш – рече одобрително Стареца от планината. – Едно сърце не може да бъде превърнато в снежинка без да загине, освен ако неговият притежател също не бъде превърнат в снежинка. Разбира се, сърцето може да бъде скрито някъде. Много е важно да знаеш как да го скриеш и просто не можеш да си представиш какви глупости допускаха някои мои ученици в това отношение. Един от тези глупаци се оказа толкова тъп, че скри сърцето си в тялото на гущер, поставен в клетка. Тя пък бе поставена върху главата на змия, увила се на върха на дърво, пазено от лъвове, тигри и скорпиони. Друг един идиот, и нека Буда ме накаже, ако лъжа, скри сърцето си в яйце, намиращо се в патица,

лежаща в кошница, поставена на остров в средата на океан, неотбелязан върху географските карти. Излишно е да добавям, че и двамата тези малоумници бяха убити от първите тъповати юнаци, които решиха да им видят сметката.

Пое меха, отпи голяма глътка и го върна на Ли Као.

– От теб, разбира се, не очаквам да проявиш такава глупост – продължи той. – Опитай се да откриеш нови съкровища, студени като тези. Човекът без сърце обича студените неща, а няма нищо по-студено от съкровищата. Когато се върнеш, ще извадя сърцето ти и ще те науча как да го скриеш добре. Докато то тупти, никой няма да може да те убие. А знай, че по-лошо нещо от смъртта няма.

Внезапно си дадох сметка, че Ли Као успява да се самоконтролира с цената на огромни усилия. През цялото време стискаше юмруци и накрая не съумя да се удържи от нотка на погнуса в гласа си.

– Има неща, далеч но-лоши и от смъртта – каза Господаря Ли.

Стареца от планината се вцепени от тези думи. Забелязах, че очите му се изпълниха със студен огън и неволно направих крачки назад.

– Моите тайни не се продават евтино проговори.

Тропна с крак но земята и в нея се разтвори бездна, в която с ужасен рев потънаха клетите ни мулета, натоварени със съкровища. Махна С ръка и бездната се затвори, сякаш въобще не беше я имало.

– Да се пилее времето ми е опасно – прошепна. Най-мъдрият човек на света доближи пръст до устните си и духна. Светлината угасна, погълната от черен облак. Появи се страховит вятър, които ни откъсна от земята и ни понесе във въздуха. Внезапно се оказахме в центъра на вихрушка, изпълнена с летяща пръст, откършени клони и дребни пиращи животни. Ураганът се придвижи надолу по склона па планината и се опитах да прикрия крехкото тяло на Ли Као с моето от болезнените удари на клоните. Воят на вятъра бе оглушителен. Продължавахме да падаме и най-сетне се приземихме със силен удар, от който изпаднах в безсъзнание.

Когато дойдох на себе си видях, че се бяхме приземили върху храс-талаци, но че ако вятърът ни бе отнесъл десет фута по-нататък, щяхме да паднем в дълбока пропаст. На светлината па залязващото слънце видях някъде далеч под нас река, момче, застанало неподвижно до брега и село, наполовина скрито от дърветата. В студения въздух, спускаш се от заснежените върхове, летяха птици. Нейде отдалеч се разнасяше провлечената тъжна песен на дървосекач.

Ли Као междуременно бе бинтовал раната на главата ми. Бе

седнал със скръстени крака на ръба на пропастта и отпиваше от меха с вино. Когато погледнах нагоре, към далечните планински върхове, стори ми се, че чух смях, наподобяващ дрънченето на чакъл върху метална плоча.

– Господарю Ли, моля те да извиниш дързостта ми, но ако търсенето на мъдростта води непременно до среща със Стареца от планината, може би за хората ще е по-добре да си останат глупави.

– Има различни видове мъдрост – отвърна Господаря Ли. – Има мъдрост за взимане, има и мъдрост за даване. А съществува и небесна мъдрост, неразгадаема за човека – той отпи още веднъж от меха. – В този конкретен случай обаче Небесата станаха разгадаеми – довърши мисълта си, когато се изправяше.

За мое учудване Господаря Ли бе щастлив като хлапе, на което току-що са подарили кученце.

– Окълвания Хо ни даде една трета от отговора, а Стареца от планината – другата третинка – каза Ли Као удовлетворено. Посочи ми речния бряг, където към момчето се бяха присъединили другарчетата му. – Какво правят тези дена?

Проследих погледа му и свих рамене.

– Занимават се с разни игри.

– С детски игри – съгласи се доволен Господаря Ли. – С гатанки и с безсмислени стихчета. – След това за мое учудване Ли Као отправи предизвикателен поглед към Небесата и размаха винения мех. – Велики господарю на нефрита! Държиш се като първокласен мошеник!

Разтревожен, изчаках да го поразии гръм. Нищо обаче не се случи.

– Хайде, Воле, да вървим към селото ти, че е време вече да се сдобием и с последната третинка от отговора на загадката – каза Господаря Ли и се затича надолу по склона.

Стареца от планината ни бе издухал на самата периферия на цивиливания свят, така че се озовахме в много странна местност. Към далечни планини е фантастични контури се простираше безкрайна степ, през която вееше студен вятър. От време на време прекосяхме равнини, изпълнени с поразително еднакви купчинки пръст, на всяка от които наблюдавахме учудено по един борсук изправен на задните си крака. Веднъж към нас се втурна цяло войнство от плъхове, но когато наближи, видяхме, че не са плъхове, а известните търкалящи се корени на растението пен, които вятърът отвяваше в посока към края на света.

Постепенно по голите планински скатове започнаха да се появяват

отделни дървета, сетне и потънали в зеленина долини, и накрая гледката стана съвсем позната. След като се изкачихме на върха на един хълм успях да съзря в далечината контурите на Възглавницата на Дракона. Изпитах облекчение, когато Господаря Ли ми каза, че ще отидем именно там. Не виждах как ще мога да погледна в очите хората от село Ку Фу, ако се върна с празни ръце, без да съм донесъл лек за децата им.

Започнахме да се изкачваме по древните камъни на Окоето на Дракона, тъкмо когато се здрачаваше и зелената долина се изпълваше с меки лилави сенки, а птиците пееха последните си песни преди сън. Ли Као седна на пода на наблюдателната кула, взе паничка ориз, купена в последното посетено от нас село, и започна мълчаливо да се храни. След това се обърна към мен.

– Воле, тайните престават да са тайни, когато бъдат видяни от необходимия ъгъл. Струва ми се, че ще разберем кой е той, като си припомним нещо, което княз Чин каза не веднъж, а дважд, „Вие търсите точно този женшен корен, който ви е необходим, но не сте решили да го използвате за нещо разумно.“ Не допускаш ли, че в търсенето на Великия корен на силата князът съзря някаква заплаха за себе си? Че се опасяваше да не би да използваме корена за нещо друго и това го уплаши до смърт? Кажете ми сега какво би могло да бъде това нещо, което е способно да хвърли я ужас дори такъв един могъщ тиранин, какъвто е княз Чин?

Хапна още малко ориз, наблюдавайки как сенките продължават да пълзят по стените. След това посочи с ръка птиците.

– Нека преди всичко предположим, че Окълвания Хо ни е разказал действителен случай, превърнал се след време в мит само поради това, че е бил забулен от покривалото на времето. Наистина е съществувало младше божество, наречено Принцесата на птиците, макар и е възможно да не е било точно такава, каквото бе описано в разказа на Хо. Принцесата наистина е имала корона, украсена с три пера, дадени от Господаря на птиците. Би трябвало да сме слепи като неоконфуцианци, за да не се досетим какво се е случило. Княз Чин е отишъл при Стареца от планината, за да научи от него тайната на безсмъртието. Разбрал, че като начало трябва да открадне вещ, принадлежаща на някое божество. Сетне измамил и убил прислужниците на Нефритовата перла, отвлякъл я и откраднал короната ѝ. После Стареца от планината извадил сърцето му, и именно заради това този жизнен приятел може да си позволява да се присмива на бравите и на смъртоносните дози отрова. Съществувал е и продължава да съществува само един-единствен княз Чин Тиранинът,

който изгори книгите на Китай, построи замъка на лабиринта и се крие зад маската на ревящ тигър, е един и същ човек.

Сърцето ми се сви, когато си помислих за княза и за играчките му, като например Невидимата ръка. Княз Чин бе платил на най-мъдрият човек на света не само цената на една сърдечна операция. Бе купил от него и уменията да чете чужди мисли и да властва над създанията, криещи се в черните недра на земята. Какви шансове имахме да победим един ученик на Стареца от планината?

– Нефритовата перла, освен това, е притежавала и още нещо, почти толкова ценно, колкото и короната ѝ. Имала е кръстница – продължи Господаря Ли. – Едва ли един ненаситен в алчността си човек като князът е пренебрегнал факта, че Царицата на женшена е най-скъпоценното растение на земята и че заедно с Нефритовата перла ще държи и нея във властта си. Ще изкажа още едно предположение. Великият корен на силата и Царицата на женшена са едно и също нещо и тези два факта се преплитат.

Ли Као погледна замислено към небето.

– Воле, китайските небеса превъзхождат всички останали, защото в тях царува единствено законът. Върховното божество е длъжно да се съобразява с правилата на Императорската книга на етикета и ако ги наруши, ще бъде веднага заменено с друго. На Небесния господар от първоизточника му се наложи да отстъпи мястото си на Великия господар на нефрита, а пък Небесния господар на нефритовата зора на златната врата само чака на Великия господар на нефрита да му станат тесни сандалите, за да заеме мястото му на престола. Когато любимката на императора, превърнала се в богиня, изгубила короната си и не могла да се върне при Звездния пастир, тя веднага се лишила от покровителството на Небесата, защото Императорската книга на етикета не признава никакви извинения. Какво би могъл в такъв случай да стори императорът? Откритото нарушение на правилата би му струвало трона и ако е предприел нещо, то е било много прикрито.

Господаря Ли се засмя и не престана да се смее, докато от очите му не потекоха сълзи.

– Мога да си представя как Негово Небесно Величество седи там горе и държи проклетата книга в скута си. Представям си и как погледът му започва да шари по земята и изведнъж се сепна, когато вижда как там долу двама прекрасни люде на име Ли Као и Вол Номер Десет търсят Великия корен на силата. „Защо пък да не помогна на клетите дечица от бедното селце Ку Фу? – задава си въпрос Господаря. Най-сетне,

нали смисълът на съществуването ми се състои именно в това?“ И така, пред нас се появяват Лихваря Фан и Мърлявия Ма, за да ни кажат, че коренът е у княза, и освен това намират плочката, на която е описана историята на Нефритовата перла. „Чиста случайност“, въздиша Великият господар на нефрита. Фан и Ма отново се появяват ненадейно, за да ни помогнат да се измъкнем от една кула заедно със Скъперника Шен, а той пък ни разказва за Стареца от планината. „Отново случайност“, въздиша Великият господар. Бамбуковото водно конче ни отвежда право към Пещерата на камбаните, там оглеждаме картината, на която е изобразен Вехтошаря, след това се срещахме повторно с Окълвания Хо, който междувременно е разчел историята на Принцесата на птиците. „Пак случайност, въздъхва Великия господар. В края на краищата, аз просто се опитвам да им помогна да открият корена, който би могъл да спаси децата на Ку Фу.“ Дотук – добре. Дай сега обаче да видим какво точно се прокрадва към нас. Би трябвало лесно да го открием, защото сме в непосредствена близост до него.

Нервно се огледах, но към нас се прокрадваше единствено гущерче, захапало буболечка.

– Преди време един генерал сънувал, че го извикали в Небесата. И след завръщането си открил, че вследствие на промяна на строителните планове Възглавницата на Дракона се оказала разположена по смехотворен начин – каза Господаря Ли. – После, след един но-особен прочит на триграмите крепостта се сдобила с призрачен пазач на име Ван, а два века по-късно някои от местните деца започнали да играят странна игра.

Господаря Ли приключи с вечерята си и ми даде знак с ръка.

– Княз Чин решил, че ще премахне всякакъв спомен за Принцесата на птиците като изгори книгите, разруши храмовете и избие техните монаси и поклонници, и обезглави професионалните разказвачи. Забравил е обаче за една детска игра – каза Господаря Ли. – Воле, съществува нещо, което се нарича расова памет. Благодарение на нея споменът за събитията се запазва и след като обикновените разказки и повествования са се превърнали в прах. Един от начините, по който тази памет се изразява, са детските игри и песни. Когато децата се събират до стената да играят на криеница, те всъщност пресъздават историята на княз Чин и Принцесата на птиците.

Погледнах го глупаво.

Нефритовата перла е била дете на женшена. Кръстницата и е била Царицата на женшена – каза Господаря Ли. – Как може да се улови едно дете на женшена?

– С помощта на червена панделка.

– А как се е преоблякъл князът, преди да се яви на прислужниците и?

Сетих се за картината в Пещерата на камбаните.

– Като куц вехтошар, подпрял се на патерица.

Ли Као започна да възпроизвежда движенията на родните момченца, лежащи в лечебницата на манастира, като махаше с ръка във въздуха и кривеше раменете си. След това показва как момичетата се опитват да опазят панделките си.

– Макар и да не съзнават това, момченцата, подскачащи на един крак, възпроизвеждат образа на куция вехтошар. Момиченцата, също така несъзнателно, играят ролята на убитите прислужници на женшена. Последното момиче се превръща в Нефритовата перла, но не може да бъде убито, тъй като е изяло Прасковата на безсмъртието. Следователно момчето, което отнема червената ѝ панделка, трябва да я скрие някъде. Днес то е княз, а пък другите деца са се превърнали в птиците на Китай, С превързани очи са, защото птиците не могат да видят принцесата си, след като тя е изгубила своята корона. Опитват се да я спасят като я открият чрез напипване, но за това има ограничения във времето. Така, какви ми сега защо князът трябва да брои до четиридесет и девет?

Обикновено не съм дотам съобразителен, но този път отговорът веднага изникна в главата ми.

– Четиридесет и девет нрави седем пъти по седем – казах. – Нефритовата перла е могла да избяга при положение, че успее да отиде при Звездния пастир преди изтичането на седмия ден на седмата луна. Не мислиш ли обаче, Господарю Ли, че детската игра на криеница би могла да бъде изтълкувана поне по още двадесет начина?

– Обяснението е в женшена – отговори ми той веднага. – Още в момента, когато децата вкусиха от най-малката частица от Великия корен, расовата им памет се пробуди и те започнаха инстинктивно да играят играта на женшена. След поемането на една по-силна доза расовата им памет се раздвижи още повече. Започнаха да пеят безсмислената на пръв поглед песен, която да им помогне да открият Принцесата на птиците. Воле, това, че Маймуната се присегна и докосна Сърничката на Фан, съвсем не бе случайно.

Ли Као започна бавно и ритмично да барабани по ръба на паницата с клечките за хранене.

– Призракът на клетия Ван навярно се е чувствал много самотно – каза той. – Призраците също съхраняват расовата памет, и когато

забелязал как децата играят на криеница, си дал сметка, че те всъщност с тази игра задават въпроса къде е Принцесата на птиците. Че питат къде я е отвел куцият вехтошар. Ван е знаел отговора. Искал е да се включи в играта, но е смятал, че трябва да се придържа към правилата. Слушал е безброй пъти детските им гатанки и е импровизирал в този дух. Справил се е много добре и подозирам, че не е бил обикновен войник.

Нефритова табла
Шест, осем с гребла
Горещ огън нажежен
Нощ, светла като ден
Студен огън от блато
Първо сребро, сетне злато.

Господаря Ли захвърли клечките в паницата и ми смигна.

– Я ми кажи коя е най-често срещаната метафора за луната още от времената на Ян Ван Ли?

– Нефритовата табла – казах. – Нефритовата табла, която плува из синьочерно море, дълго десет хиляди мили.

– Във връзка с луната какво могат да ти кажат числата шест и осем?

– Дали нямаш предвид шестия ден на осмия месец?

– Опитай наопаки.

– Осмия ден на шестия месец... Почакай, та това е днес! – възкликнах аз.

– Така е. Започнахме с луната. Какво ще кажеш да продължим с горещия огън, нажежен?

– Да не би да е слънцето?

– А нощта, светла като ден? Почесах се по главата.

– Затъмнение?

– По начало не е невъзможно, но не си спомням за затъмнения в осмия ден на шестия месец. Опитай нещо по-простичко.

– Залез – казах. – Слънцето вече се е скрило, но светлината му още не е изчезнала.

– Чудесно – отвърна Господаря Ли. – И така, с играта си децата задават въпроса: „Къде е Принцесата на птиците?“ Ван им отговаря, че ако погледнат от неговата наблюдателница в осмия ден на шестия месец в часа, когато слънцето се скрива зад хоризонта, ще видят къде куцият вехтошар е отвел Нефритовата перла. Че ще видят нещо, което наподобява студен огън и първо блести като сребро, а сетне като злато. След

няколко минути ще открием точно това – завърши Господаря Ли.

Поруменях и думите ми навярно прозвучава сърдито.

– Господарю Ли, тръгнаха да открием Великия корен на силата, за да спасим децата на Ку Фу! Не сме тръгнаха да избавяме от пленничество малката богиня на Императора на Небесата!

– Мило мое момче, няма смяташ, че и самият император не знае това? Прояви още няколко минути търпение – отвърна Господаря Ли.

Слънцето започна бавно да се скрива зад далечните планински върхове и облаците се изпъстриха с цветовете на залеза. Не видях обаче нищо, което да наподобява студен огън. Светлината започна да отслабва и се показаха първите бледи звезди, но все пак нищо не се появи. Почти напълно се бе стъмнило, а и да си кажа правото, никак не ми се видя убедително тълкуванието, което Господаря Ли направи на глупашката песенчица.

Внезапно вече скрилото се слънце се подаде през невидима дотогава пукнатина на западната планинска верига. Блестящ лъч проблесна като стрела през долината и достигна до източните планини. В нито един друг ден от годината нямаше да се получи такова съвършено съвпадение. Сега обаче една малка кръгла точка започна да свети сред върховете подобно на студен огън. Първо проблясна като сребро, сетне като тъмно злато. Накрая изчезна.

Господаря Ли ми даде знак да коленича и да се приготвя за молитва.

– Добра работа свърши, Ван! – извика тон. – Изпълни заръката на Императора на небесата и съм сигурен, че на духа ти ще бъде позволено да се възнесе до звездите. Там ще откриеш много деца, които ще те поканят да се включиш в игрите им, а богинята Ну Куа навярно ще се зарадва да подсили охраната на Небесните стени с такъв един достоен страж.

След трите молитви и деветте поклона се изправихме. Ли Као ми се усмихна.

– Воле, какво според теб ни изпращат да търсим? Погледнах го.

– Това не е ли мястото, където Вехтошаря е отвел Принцесата на птиците? – попитах аз.

– Безспорно я е отвел там, може би, за да открие града, в който е живяла кръстницата ѝ. Би било обаче напълно безсмислено да се опитваме сега да търсим Нефритовата перла – отвърна търпеливо Господаря Ли, – Ако княз Чин е имал капка ум в главата си, щял да я отведе при Стареца от планината. Нямало да бъде по силите му да я убие, но е

можел да я превърне в нещо. Принцесата на птиците може би днес е капка, скрита в буреносен облак, цвete в поляна или една от милиардите песъчинки на брега на морето. Не. Ти, аз и Великия господар сега се подсещаме взаимно за разни работи по друг повод. На земята има само едно нещо, с което можем да принудим княза да ни даде Великия корен на силата. Единствено то е в състояние и да го накара да освободи Нефритовата перла. Обзалагам се, че императорът се е погрижил то да е едно и също нещо.

Протегна се, прозина се и почеса проскубаната си брада.

– Хайде сега да подремнем, а когато настъпи сутринта, ще се отправим заедно да издирим гнусното лигаво сърце на княз Чин – каза Господаря Ли.

27.

Езерото на мъртвите

Отправихме се на път призори и след четири дни достигнахме подножието на хълмовете. Когато започнахме да се изкачваме по планината, лятото остана зад нас. Зелените дървета, благоуханните цветя и бистрите потоци бяха заменени от най-подтискащата гледка, която бях виждал в живота си. Планината излъчваше странен студ. Студ, мъртъв и застоен, сякаш се изкачвахме по склона на чудовищен айсберг, безжизнен и не успял да се стопи за хиляда години. Понякога минавайте час, без да видим катеричка или да чуем птича песен. На третия ден от началото на изкачването ни всякакви признаци на живот напълно изчезнаха. Напразно се опитвахме да издирим с поглед мравка на земята или орел в небето.

По едно време дочухме звук от стичаща се вода, и не след дълго достигнахме до източника и. От една грозна камара скали се стичаше малък водопад. Когато се изкачихме върху скалите, видяхме, че те са част от гигантска земна лавина, затрупала тесен планински проход очевидно преди много векове. В далечината видяхме друг водопад, стичащ се от други скали, разположени но-високо. Цялото пространство между двата водопада се бе превърнало в огромно езеро. Бе най-отблъскващото, грозно и сиво водохранилище, което бях виждал в живота си. С цялото си тяло усетих, че е злоещо. Ли Као седна на земята и набързо изчисли нещо.

– Воле, това езеро съответства по размер, форма, че и по

разположение на това, което очаквах да видя – каза ми той. – Това е, което проблесна пред очите ни първо като сребро, а после като злато. Сега остава да видим и какво се намира на дъното му.

Това се оказа по-трудно, отколкото бяхме предполагали. Направихме сал и се добрахме до средата на езерото. Когато обаче се опитахме да разберем каква е дълбочината му с помощта на въже, изpletено от лози със завързан накрая камък, не постигнахме нищо. Потъгнаха двеста стъпки от въжето, без камъкът да достигне дъното. Господаря Ли почервения от гняв и из въздуха започнаха да се разнасят Шестдесетте последователни ругатни, с които три последователни години бе печелил първото място на Общокитайския фестивал на богохулствата в Ханджоу. Накрая реши, че ще е добре да се изкачим на скалите в другия край на езерото и да погледнем на проблема от различна перспектива.

Изкачването бе трудно и много опасно. Оказа се, че скалите са образувани всъщност главно от шисти и глина. Когато стигнахме до най-високата им част видяхме, че земята навсякъде е мека с изключение на скалистото легло на потока. Господаря Ли застана на най-високото място и оттам погледна надолу, където на около петстотин стъпки под нас златистосивата повърхност на езерото блестеше на лъчите на слънцето.

– Всъщност, трябва да се реши една най-елементарна инженерна задача – възкликна Ли Као. – Щом не можем да достигнем дъното, ще накараме дъното да достигне нас. Преди всичко ще ни трябват множество яки гърбини.

Наложи ни се да повървим доста, преди да стигнем до другата страна на планината, където имаше село. Жителите му не щяха и да чуят за работа, свързана с някакво доближаване до езерото. Заклеха се, че във водите му не могат да живеят дори дребни риби. Наричаха го Езерото на мъртвците.

– Веднъж в годината, точно в полунощ на петия ден от петата луна към Езерото на мъртвците се отправя керван от призраци – каза една старица, озъртайки се уплашено. – Баба ми разказваше, че когато била млада, някакви глупаци от селото решили да наблюдават това ужасяващо шествие. На другия ден ги открили с разпрани коремни и изкормени вътрешности. Оттогава всяка година, когато настъпи петият ден от петата луна, заключваме здраво вратите и се скриваме под леглата си.

Господаря Ли ме погледна. Знаех за какво си мислеше. По това време княз Чин приключваше последния етап от данъчния си поход и пое обратния път към своя замък. Маршрутът му преминаваше през студената планина и покрай Езерото на мъртвците.

Макар и с много големи усилия, успяхме да убедим селяните да ни помогнат, тъй като им предложихме повече пари, отколкото всеки един от тях можеше да спести за двадесет живота. Взеха кирки и лопати и неохотно ни последваха до хълма. Заработиха със скоростта на дяволи, тъй като им се искаше да се измъкнат от злокобното място, колкото се може по-скоро. Първо изкопахме канал, водещ от ручея към една дълбока падина, сетне други канали, свързани с други падини, а накрая отсякохме дървета и направихме с тях дига. Не бе лесно да се накара ручеят да измени течението си, но в крайна сметка водата със сърдит рев се отклони от каменното си корито и започна да се просмуква в порестата пръст на падините. Дадохме на хората премии, но те така бързаха, че дори не ни благодариха, преди да си плюят на петите.

Заедно с Господаря Ли се преместихме встрани от езерото и построихме набързо колибка като място за временен подслон. Нямахме представа колко време ще трябва да чакаме и си уплътнихме времето, като си приготвихме приспособления за гмуркаме. Пикочни мехури от диви прасета, в които да се събере въздух, и тръби за дишане, направени от червата им. Приготвихме си и бамбукови копия, както и въжета, на които да закрепим камъни за поясите си, за да се гмуркаме по-лесно. Събитията обаче се развиха много по-бързо, отколкото предполагаме.

Бях се загледал в отражението на луната в повърхността на езерото, а Ли Као пишеше стихове на светлината на фенер, когато той започна внезапно да се поклаща. Погледнахме с удивление как се плъзна не масичката и се разби на пода. След това земята под нозете ни започна да подскача, подобно на див жребец. Бързо излязохме от колибката и погледнахме близкия хълм. Чу се чудовищно стържене и пукот и осветеният от луната хълм започна да се движи. Дори и Господаря Ли не беше предполагал, че гледката ще е толкова внушителна. Водата от потока се бе просмукала така плътно в порестата земя, че бе размила кажи речи цялата основа на планината. Стори ни се, че половината от нея трепна, после се оказа във въздуха, а накрая направи фантастичен скок право в Езерото на мъртъвците.

Хванахме се за едно дърво, за да спасим живота си. Видяхме как огромна маса вода, придобила сребрист цвят под лунните лъчи, се възнася към небето подобно облак. Чудовищната вълна невероятно бавно се понесе към долната преграда и усетихме полъх от леден въздух. Сетне вълната помете преградата и се насочи към разположената под нея долина. Видяхме как една гора мигновено се превърна на трески, а огромни скали полетяха към небето сякаш бяха пясъчинки. Планината под нас

отново потрепери, от недрата ѝ се разнесе глух тътен и около нас се издигна ледена мъгла. Дървото, за което се бяхме заловили, се наклони. Стори ни се, че измина цяла вечност до момента, когато земята престана да трепери, а сърдитият рев на водата заглъхна.

Мъглата постепенно се разсея и пред очите ни се появи невероятна гледка. От плитката вече вода бе изникнала цяла гора от куполи, островърхи кули и крепостни стени. На мозъка ми му бе необходимо известно време, за да приеме факта, че под Езерото на мъртвците се бе крил цял един град. Ли Као нададе радостен вик, залови се за кръста ми и започна да танцува около мен, изпълнен с щастие.

– Прекрасно място, където да се скрие едно сърце! – изкрещя. – На ли наистина е прекрасно?

И аз затанцувах заедно с Господаря Ли, но не се съгласих с последните му думи. Призрачните кули приличаха на пръстите на удавници, опитващи се да сграбчат луната, а водата, стичаща се по каменните стени, наподобяваше сълзи.

Нощта измина и приветливото утринно слънце започна да топли Слъчите си телата ни, сгърчили се върху сала. Нищо обаче не бе в състояние да стопли водата на Езерото на мъртвците. Проверих още веднъж изправността на свинските мехури и тръбите, на копията и на камъните.

– Готов ли си? – попита Господаря Ли.

– Готов съм – отвърнах. Захапах тръбата, свързана с първия мехур, стиснах си носа и скочих.

Водата бе много студена, но аз бях намазал тялото си със свинска мас, така ме ми се видя поносима поне до момента, когато докоснах странно ледено течение, което насмалко не ме изхвърли обратно на повърхността. Видях как краищата на пръстите ми посиняват от студ, но течението за щастие бе слабо и скоро го прекосих. Започнах да потъвам по-бързо, отколкото ми се стори безопасно, така че изхвърлих няколко камъка от джобовете си. Въжето, прикрепено за пояса ми, бе завързано на възли. Ли Као, който ги бе преброил, сетне ми каза, че съм се спуснал на дълбочина тридесет стъпки.

Бях предположил, че долу ще се окажа в пълен мрак, обаче фосфоресциращите скали излъчваха зловещо зеленикаво сияние, благодарение на което всичко се виждаше съвсем ясно. Тръгнах по една от улиците на удавения град, размахвайки ръце като плувец, Въздухът в свинския мехур имаше отвратителна миризма, но можете да се диша. Освен това, на пояса си бях прикрепил още два мехура. Стигнах до един дом, внимателно надникнах през вратата и си дадох сметка, че виждам нещо

съвсем невъзможно.

Започнах да ползвам въздуха от втория мехур и ускорих ход. Навсякъде видях все едни и същи невъзможни неща. Когато и той свърши, поех третия мехур. Сетне се върнах по обратния път до мястото, където въжето зае вертикално положение. Изхвърлих камъните от джобовете си, изтласках се от дъното и след малко се оказах на повърхността само на няколко стъпки от сала.

– Господарю Ли! – изсумтях. – Господарю Ли! Той ми даде знак да мълча, издърпа ме на сала и ме разтри. След това ме накара да изпия малко вино, преди да започна да му обяснявам какво съм видял. Първо му разказах за странното ледено течение и за фосфоресцирането.

– Господарю Ли – продължих разказа си. – В първата къща видях скелетите на жена и дете. Такова едно езеро би трябвало да се е образувало години, но жената очевидно се е удавила така бързо, че не е имала време да вземе детето си от люлката.

Разказах му, че и в другите къщи бях видял същата гледка. Играчи на комар, удавили се със чаши в ръце. Ковачи, проснали се до наковалните си. Жени, чиито кости се бяха смесили със съдовете, в които са приготвяли вечеря.

– Господарю Ли, този град е бил унищожен мигновено! – възкликнах. – Ако княз Чин е виновникът за това масово убийство, той има най-студеното сърце на света!

Ли Као ме стисна за ръката.

– Повтори последното – нареди ми.

– Ами... казах, че ако княз Чин е причинил тази всеобща гибел, то сърцето му е най-студеното на света.

Лицето на Ли Као бе придобило странно изражение. Изражението на котка, промъкваща се зад едра самодоволна птица. Махна с ръка в посока към кулите и куполите.

– Воле, това е един нов лабиринт, а този път не разполагаме с огърлицата с дракона. А дали пък ни е необходима? Струва ми се, че когато Стареца от планината ни говори за глупостта на някои от учениците си, може би внимателно да ни е намеквал нещо за княз Чин. Ли Као бързо намаза тялото си с мас и взе своите дихателни приспособления.

– В края на краищата, Най-мъдрият човек на света едва ли би бил доволен от ученик, който решава да скрие сърцето си в огромен град, погребва го на няколкостотин фута дълбочина и въпреки това оставя пътека, водеща право към същинската природа на изрязания орган. Воле, я ме заведи при това странно ледено течение – измънка Господаря Ли.

28.

Най-студеното сърце на света

Спуснахме се в дълбините на зловещото зеленикаво сияние и открих леденото течение само след миг. Почти умряхме от студ докато разберем, че можем да го следваме от безопасно разстояние, наблюдавайки една тънка верига от мехурчета. Това ни отне часове, тъй като ни се наложи да прекосим множество улици, пресичащи се под най-различни ъгли. От време на време излизах обратно на повърхността и премествах сала, след това от водата се измъкваше и Господаря Ли, почивахме си и отново зареждахме мехурите с въздух. Оказа се, че постепенно се придвижваме към самия център на града. В късния следобед достигнахме меден купол, стърчащ над водата и обграден от върховете на четири каменни кули. Една от скалите, срутили се от планината, бе го пробила. Тънката верига от мехурчета започваше тъкмо от образувалия се отвор.

Промъкнахме се през него и се спуснахме към купчина съкровища, десет пъти по-голяма от всички останали, които бяхме видели дотогава, взети заедно.

Над нея се виждаше огромно копие на тигровата маска на княза, закачена на каменна стена. Устата на звяра бе широко отворена и иззад зъбите му се виждаше лавица, върху която бяха наредени най-изящни скъпоценни камъни. В центъра им имаше малко златно ковчеже и сърцето ми се изпълни с радост когато забелязах, че мехурчетата излизат от ключалката му. Понечих да го взема, но Ли Као не ми позволи. Даде ми знак да погледна по-внимателно маската и видях, че зъбите на тигъра са от остра стомана. Придвижих се до една от кулите и успях да измъкна каменна плоча от стената и. Върнах се при маската и пяхна плочата между ужасните челюсти.

Стоманените зъби веднага с щракане се впиха в нея. Чу се страховито хрущане, може би подсилено от водната среда, но плочата за щастие се оказа достатъчно дебела, за да успее да си пъкна ръката през отвора и да взема ковчежето. Тъкмо го бях пуснал в торбичка, прикрепена за пояса ми, когато стоманените зъби прегризаха плочата със страховит трясък. Започнахме да плуваме обратно към повърхността и изведнъж сърцето ни се сви. От дълбините на зеленикавото сияние се появиха три бисерни фигури и се насочиха към нас. Ако не бях захапал мехура, навярно щях да се разплача от жалост. Това бяха трите убити прислужници на Принцесата на птиците. Въпреки многото изменили векове телата

им не бяха засегнати от тление. Ужасът, изпълнил очите им, бе смесен с безпомощност. Стори ми се, че ни умолявах за нещо. Движеха се във водата като риби, с къси отсечени движения. Дългите им черни коси образуваха облаци около главите им.

Тези коси не се оказаха подвластни на течението. Извиваха се подобно живи въжета, изтъкани от змии. Омотаха се около дихателните ни тръби и ги откъснаха от устните ни. Сетне се заизвиха пред липата ни и запушиха нашите усти и носове. Гмурнахме се отново към дълбокото, извадихме запасните мехури, захапахме ги и отново се понесохме към повърхността. Извадихме и бамбуковите си копия и ги насочихме към момичетата. Без каквато и да е полза обаче. Телата им, макар и пъргави, бяха безжизнени от векове, така че те без каквато и да е боязън отново ни оплетоха с косите си. Пак се гмурнахме и за сетен път захапахме нови мехури, но още докато правех това усетих как нечий студени коси се плъзват над раменете ми. Отнеха ни и последните мехури. Погледнах отчаяно прислужниците и ми се стори, че по умоляващите им липа се стичат сълзи. Косите им обаче бяха образували черен облак, през който не можехме да преминем.

Сграбчих Господаря Ли, доплувах до каменната кула и с копието си измъкнах още една плоча от стената ѝ. Получи се достатъчно голям отвор, през който мушнах Господаря Ли и веднага го последвах, като в същото време се опитвах да държа момичетата на разстояние с копието си. След това изхвърлих камъните от нашите пояси и Започнахме да се издигаме. Дробовете ми щяха да се пръснат, изпитвах нетърпима болка в ушите, а очите ми горяха. Почти бях загубил съзнание, когато главите ни пробиха повърхността на водата и се оказахме в малко пространство непосредствено под един меден покрив. Задържах главата на Ли Као над водата и дълбоко поех въздух, който почти разкъса измъчените ми дробове. Накрая успях да поема достатъчно въздух, за да мога отново да разсъждавам нормално. Успях да забележа, че стената от лявата ми страна е порутена. С няколко ритника пробих отвор в нея, промуших тялото на Ли Као през него и се озовахме върху плосък покрив. Тялото на Господаря Ли се бе отпуснало безжизнено в ръцете ми. Положих го на гръб и се опитах да го съживя чрез изкуствено дишане. Почти бях изгубил надежда да го спася и се на каних да се разплача, когато той се изкашля. Нададох радостен вик и продължих изкуственото дишане. От устата му потече вода и след малко започна да диша самостоятелно. Едва тогава се отпуснах на покрива, редом до него, и започнахме в двамата да дишаме тежко подобно риби, извадени на брега. Накрая успяхме да

седнем и да се огледаме. Дадохме си сметка, че положението ни никак не бе станало по-леко. До брега имаше повече от миля, а трите прислужници кръжаха около кулата като акули. Господаря Ли извади малко вода от ухото си и след това посочи момичетата с треперещ пръст.

– Вол Номер Десет, с теб сме свидетели на престъпление, което по своята низост надминава въображението – каза със стържеш глас. – Княз Чи е убил тези клетки момичета и след това със заклинание ги е принудил да пазят сърцето на своя убиец. Тъй като е решил никога да не умира по този начин е обрекъл три невинни създания на вечно проклятие.

Бе почервенял от възмущение.

– Дори и Владетеля на небесата няма право да осъжда когото и да е на вечно проклятие! – изкрещя той гневно. – Трябва да има съд, в който обвиняемият да има право на защита и Царете на Яма да се произнесат но присъдата преди да се наложи такова едно чудовищно наказание!

Промърморих нещо и извадих ковчежето от торбичката. Като доближих леденостудения предмет до ухото си чух отвътре да се раздават тихи звуци. Туп... туп... туп...

– На парчета ли да го нарежа или да го стъпча? – попитах сърдито.

Въпросът се оказа от академично естество. Ли Као се опита да отвори ковчежето с помощта на шперца си, но никога не се бе сблъсквал с такава бравя. Бе най-сложната механична ключалка, която бе виждал през живота си и можеше да бъде отворена единствено от собствения и ключ. Камата ми дори не успя да одраска ковчежето. Ударих го с все сила в камъка, но дракотина пак не се появи. Опитахме и с усърдно триене, но то дори и не затопли ледената повърхност. Накрая хвърлих гневно ковчежето на земята. Междувременно се оказа, че заедно с него бях сграбчил и няколко скъпоценни камъка. Ли Као бавно присегна и ги разгледа. Бяха диамант, рубин, бисер и изумруд. Загледа ги зачудено.

– Така е. Вече ти бях казал, че Великия господар на нефрита ще превърне двете задачи в една. Има само един начин да се измъкнем от тази кула и за целта ще трябва да дадем тържествен обет.

Нямах никаква представа за какво ми говори.

– Трудно е да се открие капка в буреносен облак, цвете в ливада и пясъчинка в пясъчен плаж – прошепна Господаря Ли. – Воле, аз съм глупак. Клетият ми мозък е заприличал на буца масло. Тъй като вече не мога да се доверявам повече на това, което някога наричах памет, ще те помоля ти да си припомниш нещо. Как се казваха трите прислужници на Принцесата на птиците?

– Снежната гъска... – започнах бавно. – Малката Пин и... Есенната Луна.

Ли Као скри скъпоценните камъни в една черупка на пояса си и ме помоли да прибера ковчежето отново в торбичката и да я завържа здраво за своя пояс. След това с мъка се изправи на крака и погледна клетите момичета, които продължаваха да кръжат около кулата.

– Снежна гъско – каза тихо. – Малка Пин, Есенна луна, чуйте ме. Работата вече почти е свършена. Разполагаме с флейтата, топката и звънеца. Знам къде да открия трите пера на Царете на птиците. Знам къде да открия и златната корона. Вече знам и къде да открия Принцесата на птиците. Трябвала ни пуснете да преминем. Трябва да положите такива усилия, каквито по-рано никога не сте полагали, и да ни позволите да стигнем до брега.

Продължих да го гледам тъпо. Той си пое дъх. – Прислужници! Ако можете да се преборите с магията и да ни позволите да преминем, кълна ви се във всичко, което е свято, и в името на Великия господар на нефрита, че птиците ще полетят! – изкрещя с все сила Господаря Ли. – На седмия ден от седмата луна птиците на Китай ще полетят!

Съмнявам се, че втори път в живота си ще мога да бъда поразен от нечия смелост, защото веднъж станах свидетел на смелост, излизаща извън разбиранията на смъртните. Гласът на Ли Као отекна в кулите и стените на мъртвия град и след това настъпи тишина. Сетне телата на мъртвите момичета започнаха да се въртят във водата. В началото ми се стори, че те просто не могат да се контролират, но след малко си дадох сметка, че те се въртят по такъв начин, че да омотаят косите си плътно около своите тела.

Обля ме вълна от болка, която почти ме събори във водата. Чух болезнените викове на момичетата не с ушите, а със сърцето си. Господаря Ли се качи на гърба ми, скочих във водата и заплувах към далечния бряг. Ужасяващата болка на девойките продължи да отеква в сърцето ми, а водата наоколо ни се размени от трескавите движения на телата им. Минах толкова близо до една от тях, че успях да съзря сълзите ѝ и да видя как се гърчи, сякаш някой и прекръшва гръбнака. Започнах да плувам по-бързо и момичетата изчезнаха от погледа ми. Прекратиха ужасната си борба едва след като успях да изпълзя на пясъчливия бряг.

Застанахме с лице към момичетата и сведохме чела доземи. Ли Као прецени, че не разполагаме с достатъчно време, за да почетем доблестта им по дължимия начин.

– Воле, вече сме подвластни на тържествения си обет и ще се

наложи да разберем какво напрежение могат да издържат твоите мускули – каза той мрачно. – За да стигнем до Замъка на лабиринта трябва да прекосим половината Китай. Наложително е обаче да бъдем там преди да настъпи седмият ден от седмата луна. Ще се справиш ли?

– Господарю Ли, качи се на гърба ми – отвърнах му аз.

Той ме послуша, след което аз се извърнах с лице към юга и се понесох напред.

В късния следобед на седмия ден от седмата луна се озовахме на песъчлив бряг и наблюдавахме стръмния хълм, върху който се извисяваше мрачната грамада на Замъка на лабиринта. Слънчевите лъчи си пробиваха пътя през тъмните облаци и превръщаха водите на Жълтото море в разтопено злато. По повърхността му се движеха вълни, предизвикани от силния вятър. Чайките проблясваха като снежинки в небе, обещаващо дъжд. Нямахме как да превода Господаря Ли през тези вълни без да убия него или двама ни, така че го погледнах с уплашени очи.

– Струва ми се, че скоро ще получим подкрепление – каза ми той спокойно и посочи няколко лодки, които бързо се доближаваха към нас.

Първата от тях бе малка рибарска лодка с яркочервено платно. От другите лодки я обсипваха с копия и стрели. Вятърът довя до нас гневни викове. „Кесията ми... нефритовата ми тока... спестяванията на баба... с прилепови фъшкки артрит не се лекува... под нито една от трите черупки нямаше бобова зърно... върни ми изкуствената челюст!“

Малката лодчица достигна брега буквално пред нозете ни и от нея изскочиха двама господа с долен вид и размахаха юмуци към преследвачите.

– Как смеете да ни клеветите! – извика Лихваря Фан.

– Ще ви съдим за клевета – закани се Мърлявия Ма. Заканващата се тълпа също достигна брега и Ма, и Фан си плюха на петите. Влязохме в малката рибарска лодчица и се изтласкахме от брега. Вятърът любезно ни понесе и наместихме платното. Слънцето залезе, светкавици разсякоха небето и започна да вали. Грамадата пред нас покри почти целия хоризонт. Като маневрирах сред острите назъбени скали, открих място, където можеше да достигнем брега.

Вятърът вече виеше, а дъждът бе станал толкова силен, че не виждах почти нищо. Завъртях около главата си въже, на чийто край имаше кука. При третия опит тя се закачи надеждно за една скала. Господаря Ли се качи на гърба ми и започнах да се катеря. Камъните бяха хлъзгави, но нямаше как да не рискуваме, защото трябваше да достигнем

лабиринта преди прилива.

Успяхме. Изкатерих се на площадката, водеща към малката пещера, където бяхме открили първата съкровищница на княза. С помощта на куката и въжето се спуснах през каменния комин, водещ към лабиринта. Господаря Ли запали факел и замислено се огледа.

– Жалко, че вече не разполагаме с Драконовата огърлица – каза тихо. – Една желязна памет като на Окълвания Хо щеше да ни свърши хубава работа сега.

Мисловните процеси на Господаря Ли ми бяха толкова чужди, колкото и скритите помисли на Буда. Не се поколеба при избора на нито един от завоите и го последвах, очаквайки през цялото време да чуя началото на металическото ръмжене на тигъра. Князът не бе безделничил по време на нашето отсъствие. Въздухът вонеше на кръв и гниеща плът. Срежи трупове ни гледаха учудено от пукнатините в тавана. С ужас забелязах, че на пода започват да се появяват тъмни струйки. Някъде в далечината се дочу ръмженето на тигър.

Ли Као доволно се изкашля и прекоси арката, водеща към пещерата с фалшивия таван и изкуственото езеро. Закрепих едно въже на скала от единия край на езерото, сетне повторих операцията от другата страна. Другия край на въжетата прикрепих на кръста си с възел, който можех лесно да развържа. Погледнах със страх нагоре, където трябваше да се намира фалшивата врата. Ако се окажеше невъзможно да се отвори откъм нашата страна, щяхме да споделим съдбата на клетниците, чиито тела се бяха залостили в пукнатините.

Водата нахлуваше все по-бързо и по-бързо и вече достигна бедрата ми. Започнах да плувам нагоре с Господаря Ли на гърба си. Ръмженето на тигъра прерастваше в рев и водата на прилива ни удари с цялата си сила. Потоците ѝ ни блъскаха от всички посоки, но въжетата бяха добре закрепени, така че продължихме да се издигаме. Господаря Ли стъпи на раменете ми и присегна нагоре. Чух как пъхтеше и ръмжеше, но след малко тези звуци бяха последвани от стърженето на метал. Той бързо се изви встрани и отворилата се надолу врата се размина с главата му само на два пръста. Отвързах въжетата, преминах през отвора и се озовахме отново в тронната зала на княз Чин.

От случайно изгървана приказка на Ключовия заек бяхме научили, че тронната зала се заключва при залез слънце и след този миг единствено князът може да влезе в нея. Светлината на факела на Ли Као разпръскваше мрака. Чувах се тежката стъпка и дрънченето на оръжието на войниците, стоящи на стража от другата страна на златните порти.

Бурята премина така бързо, както се бе появила, вятърът разсея облаци-те, помещението се изпълни с лунна светлина и насмалко не изстинах от ужас.

Княз Чин бе седнал на трона си и ужасяващата му маска бе втрен-чила поглед в нас.

Ли Као продължи да върви напред без да се смущава от нищо.

– Не се бой, Воле, това е само празна черупка – каза ми той, и кога-то след малко намерих сили да помръдна отново, се оказа, че е прав. Лунните лъчи преминаваха като бледи златисти пръсти през отворите за очите на тигровата маска и огряваха облегалката на трона. Маската и го-лямото наметало от пера бяха поставени върху лека метална рамка.

– Е, Воле, обещахме да свършим една работа преди да се заемем повторно с женшените корени – каза Господаря Ли. – Това ще рече, че ни остават само няколко часа, през които сме длъжни да открием пе-рата на Царете на птиците, златната корона и самата Принцеса на пти-ците. Ще ни трябва и ключа на ковчежето, така че нека се заловим за ра-бота. Бравдата ти отскочи от княза, когато за пръв път то удари с нея. Спомняш ли си къде точно го улучи?

Присегнах към три малки бели перца, които бяха втъкани в наметалото.

– Може ли да има пера, способни да спрат острието на брадва? – прошепнах аз. – Господарю Ли, да не би това да са перата на Царя на птиците?

– Скоро ще разберем. Опитай се да ги измъкнеш.

Перата не можеха да бъдат измъкнати. Не можеха да бъдат и изря-зани. Факелът на Ли Као въобще не ги опърли. Той извади черупките от пояса си и ми подаде три играчки. Поставих малката тенекиена флейта върху трона с треперещи ръце и присегнех към наметалото.

– Снежната Гъска връща флейтата в замяна на перцето – прошеп-нах. Перцето излезе като сламка, измъкната от бучка масло. Поставих и кристалната топка на трона. – Малката Пин връща топката в замяна на перцето – прошепнах, и второто перце се измъкна със същата лекота, с което и първото. Поставих върху трона и бронзовото звънче.

– Есенната Луна връща звънчето в замяна на перцето – прошепнах аз и третото перце едва не скочи само в ръката ми.

Ли Као прибра перцата в пояса си.

– Останалата част от работата няма да е така лесна – каза мрачно. – Ще ни бъде нужна помощ, така че нека да побързаме да я открием.

Изчакахме настъпването на отлива. Спуснахме се отново в езерото

и заедно с Ли Као поехме пътя си през лабиринта. С помощта на въжето и куката се изкачихме отново през каменния комин и влязохме в пещерата. Оттам пък се спуснахме по склона на скалата до брега на морето. Бе вече така спокойно, че с лекота преплувах разстоянието до града.

Най-големият увеселителен град в света започваше нощния си живот, Отвсякъде се разнасяше смях и приятният звук, предизвикан от празни делви за вино, разбивани в земята. Най-различни веселяци се опитваха да ни приобщят към компанията си, но ние се измъквахме от прегръдките им и ускорихме ход. Прехвърлихме се през стена, зад която имаше малка градина. Човек понякога може да открие помощ в най-невероятни места. Като например в скромна малка къщичка, където едно мекушаво човече и очарователната му алчна жена се радват на приятна и мирна семейна вечер.

– Сладурко! – извика щастливо Лотосовия облак, докато Ключовия заек изпищя „Крадци“ и се шмугна под леглото.

29.

Какво може да се види от едно притворено око

Бе ни необходимо известно време, за да убедим Ключовия заек, че наистина сме успели да оживеем въпреки страшната болест и той се престаши, и се измъкна изпод леглото. След това се получи наистина мила семейна картинка, тъй като заекът съобрази да донесе няколко кани вино от сиромашкия си килер и насядахме около масата, отпивайки от него, замезвайки си със зърна грозде. Ли Као изчака дългият нос на малкото човече да престане да трепери от ужас, преди да се обърне към Лотосовия облак.

– Лотосов облак, ще имаш ли добрината да задържиш съпруга си и да го опазиш от нараняване, ако рече да припада? – попита колкото се може по-любезно. – Видиш ли, заедно с Вола решихме да убием княз Чин.

Лотосовия облак успя да улови Ключовия заек тъкмо преди главата му да тупне на пода. С помощта на благоуханни соли успяхме да го върнем в съзнание и след като отпи малко вино цветът на бузите му се възвърна.

– А пък ти ще трябва да ни помогнеш – продължи Господаря Ли.

Лотосовия облак отново успя да улови навреме припадащия си съпруг, а аз отидох да донеса още благоуханни соли.

– Сега по-добре ли се чувстваш? – понита дружески Господаря Ли, след като ковчезникът отново се съвзе. – Може би ще е редно първо да обясня защо князът заслужава да бъде убит. Всичко започва е една прекрасна приказка, която вярвам, ще се хареса много на Лотосовия облак, тъй като в нея се разказва за най-красивия бог на Небесата и най-хубавото момиче на света.

– А разказва ли се нещо и за злата и мащеха? – попита Лотосовия облак със сияещ поглед.

– Колкото и странно да изглежда, в повествованието зла мащеха няма – отвърна замислено Господаря Ли. – Не мога да разбера защо.

– Слава Богу! – възкликна Ключовия заек. – Злите мащехи ме ужасват. Всъщност, почти всичко ме ужасява – добави той тъжно.

Ли Као пое ролята на домакин и повторно напълни чашите. Разказа почти дословно приказката на Окълвания Хо за Звездния пастир и Принцесата на птиците. Трудно можеше да открие по-добър слушател от Лотосовия облак, която подскочи от възбуда в момента, когато Великия господар на нефрита положи корона върху главата на Нефритовата перла, и се разплака от радост, след като чу как Принцесата слиза от прекрасния мост на птиците и се втурва към прегръдките на Звездния пастир. Не бе необходимо да си особено проникателен, за да разбереш, че милата ми Лотосов облак мечтаеше най-аве как се превръща в най-красивото момиче на света и, преобразена в богиня, се възнася към звездите.

– И сетне те заживели... – каза Господаря Ли и напълни чашата си. – Не, за съжаление не мога да кажа, че сетне са живяли дълго и щастливо. Видиш ли, намерило се едно гнусно човече, на което му се прищяло да живее вечно. Научило се, че ако успее да открадне вещ, принадлежаща на някой бог, никога няма да остарее, докато я притежава, и че ще стане неуязвимо, ако най-мъдрият човек на света, Стареца от планината, изреже сърцето му. И така, то подготвило клопка за най-невинната и простодушна богиня, която успяло да открие. Думата ми е за Нефритовата перла, Принцесата на птиците.

– О, не! – извика Лотосовия облак.

– О, да – каза Господаря Ли. – Тя имала три прислужници, наивни и простодушни като нея. Гнусното човече купило от Стареца от планината три прекрасни дрънкулки, както и три перца, досущ като перцата на Царете на птиците. Сетне се пременило като куц вехтошар и отишло при трите прислужници. Разказало им някаква лъжа, навярно нещо от рода на това, че много боготвори принцесата и ще заплати каквато и да

е цена за нещо, което тя е докоснала. Помолило в замяна на дрънкулките да му сторят дребна услуга. Да подменят перцата на короната на Нефритовата перла с неговите и да му ги дадат.

– Не вярвам да са могли да направят такова нещо! – каза възмутено Лотосовия облак.

– А момичетата знаели ли са, че перцата на короната са вълшебни? – попита Ключовия заек.

– Заекът засяга един много важен въпрос – рече одобрително Господаря Ли. – Прислужниците въобще си нямали представа, че тези перца принадлежат на Царя на птиците. А и да не забравяме, че това е станало преди повече от хиляда години, когато перата са се използвали за украсата на всякакви шапки, не само на корони. Какво страшно можело да има в това да заменят старата украса с нова? Пък и дрънкулките били наистина прекрасни. Прислужниците все пак съобразили да поставят едно условие. Накарали вехтошаря да се закълне, че ако принцесата по една или друга причина поиска старите си перца, той ще им ги върне и ще си прибере дрънкулките. Разбира се, той веднага се закълел. Една след друга те дошли при него с перцата, една след друга си получили дрънкулките, една след друга били прободени право в сърцето от гнусното човече.

– Клетите девойки! – изхълца Лотосовия облак. – Клетите неверни прислужници!

– Клетата Принцеса на птиците – добави Господаря Ли. – Предполагам, че гнусното човече е извършило престъпленията си на седмия ден от седмата луна, за да не могат на Небесата да се усетят. Нефритовата перла трябвало да се завърне при съпруга си, така че извикала птиците на Китай. Птиците обаче вече не могли да я чуят, тъй като не притежавала перцата. Клетата малка принцеса! Представям си как е призовавала птиците, как се е тревожила от това, че не идват, как безпомощно се е озъртала и е отправяла взор към Небесата, където я очаквал божественият ѝ съпруг. Как е изгубила всякаква надежда, след като изтекъл седмият ден от седмата луна. Нарушила обета си, така че била лишена от закрилата на Небесата. Колкото до останалото, за едно лукаво човече, предрешено като вехтошар, не представлявало никаква трудност да открадне корона от едно простодушие селско момиче.

– Трагедиите ме ужасяват! – завайка се Ключовия заек.

– Боя се, че най-страшното тепърва предстои – въздъхна Господаря Ли. – Гнусното човече се завърнало при Стареца от планината, който изрязал сърцето му. По този начин станало неуязвимо, а след като вече

притежавало и короната, никога нямало да остарее. С течение на вековете купило много други тайни от Стареца от планината и могъществото му нараснало. А ти, драги ми Ключов заеко, го познаваш най-добре от всички ни, тъй като човечето сетне се превърнало в княз Чин и се наместило на трон, на който си седи и до ден-днешен, скрито зад златна маска.

Улових падащия Ковчезник в движение, а Лотосовия облак отиде да донесе благоуханни соли.

– Един и същ княз е властвал през всичките тези векове! – възкликна уплашено Заека, когато се съвзе.

– Само една молба имам към вас. Не ме принуждавайте да поглеждам лицето, скрито зад маската. То навярно е най-ужасното и страховито лице на света.

– Може и да не е – рече замислено Господаря Ли.

– Говорим за един много необичаен човек. Изгорил е всички книги в Китай и е избил милиони хора, за да премахне всякакъв спомен за Принцесата на птиците. Защо му е било необходимо да върши това, след като тя вече е била лишена от покровителството на Небесата? Всички тези хора са били избити безпричинно. Сетне си построил замък с тридесет и шест императорски спални, за да затрудни евентуалните убийци. Убийците обаче не биха могли да му сторят нищо, тъй като е неуязвим. Живее само заради парите, но с какво ги пази? С железни каси и с армии ли? Не. Пази ги е помощта на лабиринти и чудовища, сякаш излезли от страшните детски приказки. Чудовищата наистина са страховити, но не вършат никаква работа. Велики Буда, та всеки полуумен армейски сержант би могъл да измисли някаква по-добра защита!

– Смяташ ли, че е луд? – прошепна Лотосовия облак.

– О, ни най-малко – отвърна Господаря Ли. – Човечето така си устроило живота, че всеки, който евентуално би се опитал да посегне на него, трябвало да изтърпи преমেждия като описваните в страшните приказки. Това е безсмислено, ако приемем, че човечето е било велик и могъщ владетел. То обаче става напълно логично, ако възприемеш човечето в истинската му същност – страхливо малко момченце, бъдещо се през нощта, треперещо от ужас при всеки шум и съзиращо чудовища във всяка сянка. Момченцето пораснало, но в никакъв случай не възмъжало. Мислите за смъртта така го плашели, че било готово да извърши каквото и да е престъпление, и дори да изгуби сърнето си, само и само да стон далеч от Великото колело на преображенията. За княз Чин трябвало да се каже и още едно нещо, което е може би най-странното от

всички.

Ли Као бръкна в пояса си и извади скъпоценните камъни, които бях взел заедно с ковчезето – диамант, рубин, бисер и изумруд. Постави ги върху масата.

– Погледни това, Заеко – каза той. – Говорехме за едно малко момченце, живеещо само заради парите, и то те държи на служба като свой съветник. Принуден си да налагаш глоби от негово име, да прибиращ неговия дял от всяка сделка, да го придружаваш в данъчните му походи и да определяш кое село колко му дължи. Принуждава те всяка вечер да стоиш в съкровищницата му и да броиш плячката му с точност до грош. Тайнственият княз Чин, който живее само заради царите, така си е уредил живота, че неговият ковчезник прекарва много повече време при тях от самия него. Това не ти ли се вижда странно?

– Лотосовия облак е права. Луд е – намесих се аз убедено.

– Там е работата, че не е – отвърна Господаря Ли. – Видиш ли, всичко би застанало на мястото си – и парите, и чудовищата, и останалите капани, взети от страшните приказки, и отсъствието на разумни предпазни мерки, и смехотворните излишни предпазни мерки, стига да знаеш какво лице е необходимо да се скрие зад маската. Представи си например, че зад ужасната маска на разярен тигър...

Господаря Ли се приведе напред. Гласът му хипнотизираше. Очите му бяха станали студени като на кобра. – ...се крие лицето на уплашен заек – прошепна. Ли Као междувременно вече ми беше дал знак с очи да се приготвя за скок и ми бе останало да разбера само в каква посока. Проснах Ключовия заек на земята, а ръцете на Ли Као бързо изхлузиха от врата му верижка с ключ и я захвърлиха над главата му. Веднъж вече се бяхме омотавали в тази верижка, на чийто край имаше ключ с формата на цвете с шестнадесет малки шипа. Ли Као измъкна златното ковчеже изпод наметалото си. Ковчеже, в което се намираше сърцето на княз Чин и със секретна ключалка, оформена също като цвете с шестнадесет малки процепа. Всеки зъб на ключа трябваше да влезе в съответния процеп и при това да се упражни точно премерен натиск. Челото на Ли Као се смръщи от напрежение, докато се опитваше да улучи точната позиция на ключа.

Лотосовия облак, която дотогава възприемахме като спокойна жена, пишеше ужасено, а кучетата на двора се скъсваха от лай. Нещо ме повдигна от пода и установих, че съм се озовал на гърба на свирен ревящ тигър.

Намирах се в чудесна позиция. Бях обвил с ръце врата на тигъра и

захапах с все сила козината му. Започнахме да се мятаме из стаята, докато Господаря Ли продължаваше да се бори с ключалката. Ако днес съм жив, то е благодарение на факта, че княз Чин безспорно се оказва най-глупавият от всички ученици на Стареца от планината. Когато уставнови, че във вид на тигър не може да ме отърси от себе си, превърна се последователно в змия, в дива свиня и в огромен паяк. През цялото време се молах на ум на Великия господар на нефрита да не позволи в мозъка на този идиот да проникне представата за скорпион – вече едва ли не виждах как ме нанизва върху отровната си опашка като дребно насекомо. „Изчисти мозъка му от всякакви мисли за бодливи прасета, кактуси, подвижни пясъци и месоядни растения“, продължих да се моля. Не знам дали Великия господар ме чу, но князът в момента определено не можеше да чете мислите ми, защото любезно се превърна в крокодил. За нещастие, удари с опашка Ли Као, който вследствие на това полетя под една тежка маса, а тя пък падна върху му и го затисна. Ковчежето и ключът хвъркнаха нейде встрани. Наложих ми се да изплюя огромно количество тигрова козина, глиганска четина, паякови косми и крокодилови люспи, за да успее да кажа нещо.

– Лотосов облак, отвори ковчежето! – изкрещях. Княз Чин тогава се превърна в огромна маймуна.

Продължихме да се търкаляме из стаята докато Лотосовия облак, изгубила ума и дума, бавно присегна към изтърколилото се до нозете й ковчеже. Князът се превърна в скала. Паднахме на пода и огромната й маса бавно се изтърколи върху мен. Докато си поемах дъх върху скалата се появиха розовите очички на Ключовия заек. Разтвориха се и заешки устни, над който изникна дълъг треперещ нос.

– Аз мога да стана и по-тежък – изкикоти се князът. – Все по-тежък и по-тежък.

Останах почти без дихание и усетих как ребрата ми започнаха да прашят. Успях да видя как Ли Као се опитва да се измъкне изпод тежката маса докато Лотосовия облак трескаво наместваше ключа в ключалката. От напрежение бе захапала върха на езика си и приличаше на малко момиченце, което се учи да вдява конец в игла. Розовите очички над мен се изпълниха с блясък и разбрах, че княз Чин от ужас се доближава до ръба на безумието, както неведнъж му се бе случвало и по-рано.

– Ще окача теб и стареца в една клетка до леглото си – прошепна тон. – Скъпите ми приятели шан-сяо ще разкъсат месата ви със своите клонове и нокти, сетне плътта ви ще зарасне и заздравее, но те отново ще я разкъсат с клонове и нокти. Вашите писъци ще ме приспиват и

това ще продължи цяла вечност.

Вече не можех да дишам. Стаята започна да плува пред очите ми и чух туптенето на своето сърце. Тежестта на скалата започна да става непоносима.

Лотосовия облак изпищя. Писъкът ѝ бе така пронизителен, че от него една порцеланова ваза се разпадна на парчета. Отвореното ковчеже падна на пода и от него се изтърколи гнусно туптящо сърце.

Скалата за миг се превърна в Ключовия заек, който веднага присегна към сърцето си. Успях да го хвана за глезените с последните остатъци от силите си и той започна да скимти жаловито, когато се повлякох ме по пода. Ръката на Заека присегна към сърцето, докато Лотосовия облак го наблюдаваше с широко разтворени от ужас очи. Сетне това прекрасно момиче присегна, взе лигавия предмет, търкалящ се до нозете ѝ, и го изхвърли навън също като млада селянка, отърваваща се от нещо неприятно. Сърцето полетя през прозореца и падна в градината. Полуделите кучета се нахвърлиха върху сърцето на стопанина си.

Ключовия заек бе застинал на мястото си. След това бавно се извърна към жена си и със странен жест, изпълнен с обич, протегна ръка към нея. Устните му се разтвориха и се опита да каже нещо. Така и не разбрах какво, защото плътта върху лицето на тиранина, който бе дал името си на Китай, се свлече, и под него лъсна бял череп. След миг и костите на княза, смазани под тежестта на изминалите столетия, се превърнаха в прах, внезапно опустялата му дреха бавно се свлече на земята и застина там.

Успях да допълзя до Ли Као и да го измъкна изпод масата. С усилия се изправи и веднага посегна към каната с вино.

– Царете на Яма отдавна са чакали този момент. Предполагам, че княз Чин в момента се радва на най-сърдечно посрещане в предверието на Ада – рече той и си пое въздух.

След това Господаря Ли ми подаде каната. Отпих от нея и предложих виното на Лотосовия облак, която го излочи на големи глътки, също като войник. Ужасът в очите ѝ бе отстъпил място на удивлението. Господаря Ли отиде до дрехата, наведе се и бръкна в нея. След миг в дясната му ръка се появи малка златна коронка.

– Всъщност, има ли по-подходящо място за укриване на големи сърковища от дупката, където някога е било сърцето ти? – попита.

Повдигна и лявата си ръка и изкрещях от радост, тъй като усетих невероятно силна миризма на женшен. Бе толкова силна, че изведнъж се свързах.

– Господарю Ли, задачата ни е изпълнена! – извиках.

– Не съмсем – предупреди ме тон. – Това наистина е сърцето на Великия корен на силата, но то е също и Царицата на женшена. Нейно Величество никога не трябва да бъде насилвана. Ако е решила да помогне на децата на Ку Фу, ще трябва да стори това по собствена воля. Нека поимолим кръщелницата и да и предаде нашата молба.

Господаря Ли притисна длани и направи дълбок поклон пред Лотосовия облак.

– Имам предвид Ваше Височество. Принцесата на птиците – каза.

Очите на Лотосовия облак се разтвориха от почуда, но не чак толкова, колкото моите.

– Господарю Ли, ти се шегуваш! – прошепнах.

– Никога не съм бил толкова сериозен в живота си – отвърна ми.

– Аз да съм принцеса? С дебелите си крака и плоското си лице? – възкликна Лотосовия облак. Чувството ѝ за справедливост очевидно бе накърнено и тя се възмути. – Та нали Звездния пастир се влюбил в найхубавото момиче на света?

– Хубостта е литературно понятие – махна небрежно с ръка Ли Као. – Красотата сама по себе си е нещо смехотворно надценено, и ако на Звездния пастир му бе трябвала красавица, могъл е да си избере една от множеството млади богини на Небесата. Звездния пастир е бил достатъчно разумен, за да обикне селско момиче, чиито очи са изпълнени с цялата надежда, радост и почуда на света, и чиято усмивка може да събори вол от петдесет стъпки. Попитай за това нашия Вол – рече Ли Као и смигна. – Воле, напомни ми да изменя знака върху табелата пред дома си. Окото ще трябва да бъде на девет десети затворено. Трябваше да съобрази, че Лотосовия облак е безсмъртна още в момента, когато Скърперника Шен реагира спрямо нея по същия начин, по който и ти. Лотосовия облак тропна с крак.

– Отказвам да вярвам във всички тези глупости.

– Нищо чудно. Княз Чин те е отвел при Стареца, от планината, който те е лишил от памет – каза убедено Господаря Ли.

Отиде до масата, седна и постави до каната с вино малката коронка и Великия корен на силата. След това бръкна в пояса си и извади оттам трите перца, които сами се наместиха на мястото си веднага, след като докоснаха короната.

– Това, дето казват, че хората умират подобно на дърветата, отгоре надолу, е вярно – въздъхна Господаря Ли. – Ако клетият ми мозък не бе заприличал на дърво, разядено от малки зелени червеи, щях веднага да

оценя по достойнство факта, че Скъперника Шен не ревнуваше от Вол Номер Десет, а Вол Номер Десет не ревнуваше от Скъперника Шен. Нито един от любовниците на Лотосовия облак никога не е изпитвал ревност към другия. Това не би било човешко, ако ставаше дума за любов, но е много човешко, когато говорим за боготворене. Човек никога не ревнува братята си по вяра, а хората с чисти сърца винаги ще разпознаят една богиня. Веднъж вече казах, че Вола е чистосърдечен, а и сърцето на Скъперника Шен беше наистина златно, независимо от отблъскващата му външност. Нямам никакво съмнение в това, че и останалите ѝ любовници са били достойни люде. Навярно именно поради същата причина самият аз не успях да разпозная младата богиня в тази дама.

Изправи се и отново направи дълбок поклон пред Лотосовия облак.

– Може би причината е в това, че имам лек недостатък на характера – каза Господаря Ли.

Седна, напълни две чаши вино и ни ги подаде. След това взе един от скъпоценните камъни, които бе показал на Ключовия заек.

– Бях толкова глупав, че успях да забележа очевидното едва след като открих това – рече тъжно той. – Това е един много рядък вид бисер, катранено черен, с малко петънце във формата на звезда. Лотосов облак, преди време дадох този бисер на Вола, който го хвърли в краката ти. Следващия път го видях в потънал град, където лежеше редом до ковчежето със сърцето на княза. Скъпо момиче, знаех много добре, че забравяш бисерите и нефрита десет минути, след като ти ги дарят, но никога не се бях замислял за но-нататъшната съдба на даренията.

Извърна се към търкалящата се на пода смачкана дреха и замислено я огледа.

– Княз Чин бе невероятно тъп, но в един единствен случаи показва истинска съобразителност – рече Господаря Ли. – След като е отнел паметта на Принцесата на птиците. Стареца от планината почти сигурно е предложил на княза да я превърне в дъждовна капка или розов лист, за да не могат никога да я открият. Князът обаче е имал друго нещо на ум. Човек като него, живеещ само заради парите, е преценил съвсем правилно, че в човешкия си вид Нефритовата перла би могла да бъде много доходна от хиляда златни мини. Видиш ли, в природата на хората е да почитат една богиня и да ѝ носят приношения, а в природата на богините е да ги приемат. В случая нито мъжете са развратници, нито богинята е с леко поведение. И хората, и боговете просто играят ролите, отредени им от началото на времето. Убеден съм, че Лотосовия облак е събрала повече перли и нефрит, отколкото цялото войнство на княз Чин по

време на своите походи. Цялото това богатство е било прибрано в съкровищници, пазени от чудовища.

Студени тръпки преминаха по гърба ми и измих чашата си на един дъх. Лotosовия облак вдигна своята чаша, но ръката ѝ застина във въздуха.

– Все още не мога да повярвам – прошепна тя.

– Обзалагам се, че и на княза му е било трудно да повярва – каза Господаря Ли и се засмя. Смехът му бе силен, гърлен и щастлив. – Има нещо невероятно комично във факта, че най-алчният човек на света е поробил най-безкористната богиня в човешката история – той изтри сълзите от очите си. – Воле, князът навярно е получил язва, след като е открил слабото място на Лotosовия облак. Помисли си за това. Помисли си внимателно за перлите и нефрита, защото тази мисъл ще ти помогне по-лесно да свършиш една неприятна работа.

Отново напълни чашата ми, докато аз започнах да размишлявам за бисерите и нефрита. Умът ми въобще не пожела да заработи, но от глъбините му се надигна нещо, което се опита да си пробие път нагоре. Отказах се от всякакви собствени мисловни усилия и реших просто да не му преча. Стиснах плътно очи и се оказах изведнъж в странен свят, изпълнен с млечнобяло сияние. В който едно тринадесетгодишно момиче ме гледаше сериозно.

– Знаех, че ще се влюбиш в Лotosовия облак още е мига, когато се хванахме за ръце и изпяхме заедно песента на сираците – каза ми тихо Мишката. – Воле, трябва да направиш всичко възможно, за да успееш да докоснеш царицата преди да са стигнали в броенето до четиридесет и девет – сетне образът на Мишката започна да избледнява. – Нима хиляди години не са достатъчни? – понита ме тихо. – Птиците трябва да полетят... да полетят... да полетят...

Образът изчезна и съобразих, че светът ми се бе сторил бял, защото в унеса си се бях оказал във вътрешността на перла. Внезапно си дадох сметка какво означава тя.

Отворих очи и видях, че Ли Као ме наблюдава със строг, но изпълнен с доброта поглед.

– Вол Номер Десет, след малко нощната стража ще удари три пъти по гонга и седмият ден от седмата луна ще дойде и ще отmine – каза той тихо. – Звездният пастир за хиляден път ще надникне откъм Великата река, и пак за хиляден път ще види едно празно небе и ще пролее горчиви сълзи. Ще плаче цяла вечност и ще мисли над думите на Владетеля на небесата, че шансът на Принцесата да се завърне на звездите е едно

на десет хиляди милиарда трилиона. Е, току-виж пък се намерил някой, който да накара Небесния счетоводител да получи удар.

Господаря Ли ми подаде короната примигах през сълзи и я взех. Лотосовия облак уплашено отстъпи, тъй като не познаваше друг живот освен сегашния.

– Не го прави – прошепна. – Обичам те и ти ме обичаш. Все ще можем да открием един пустинен остров и да живеем там щастливо до края на вечността.

– Точно в това е цялата работа – изхълцах. – Краят на вечността е много далеч.

– Страх ме е – каза отчаяно Лотосовия облак. – Не искам да се върна в нещо, което не познавам.

– Искаш го – казах и тъжно. – Лотосов облак, диамантите те караха да се прозряваш. Изумрудите предизвикваха у теб скука. Дадох ти ковчеже с жълтици, а ти го подари на първия човек, който ти го поиска. Никога не си искала да си купиш нова рокля и не знаеш как трябва да се държиш с един слуга. Всичко обаче се изменяше, когато ти носех перли и нефрит. Очите ти излъчваха надежда и почуда, цялото ти тяло се изпълваше с копнеж и желание и ти присягаше с треперещи ръце не към перлите и нефрита, а към самата себе си.

Сърцето ми се късаше от мъка, когато я притиснах в ъгъла на стаята.

– Перли и нефрит – повторих. – Името на Принцесата на птиците бе Нефритовата перла.

След това присегнах и положих малката златна коронка на главата на жената, която обичах.

30. Китай!

Предполагам, че възможността на смъртен да му се наложи да спасява богиня е много малка, но тя рязко ще нарасне, ако спасителят е такъв достоен и мъдър човек, каквито са моите читатели. Затова ми се ще да ги предупредя за две неща.

Пазете се от божественото и сияние и се укрийте.

Едва бях положил короната на главата на Лотосовия облак, когато бях заслепен от силна светлина. Паднах на колене, а пред очите ми се завъртяха черни петна и оранжеви пумпали. Само със сърцето си

усетих, че тя се отдалечи от мен, и когато очите ми привикнаха към неземното сияние видях, че скъпата ми Лотосов облак бе взела Великия корен на силата от масата и бе излязла в градината. Около главата ѝ имаше блестящ ореол, а коронката светеше като огън. Принцесата на птиците бе престанала да ми обръща внимание и нечия ръка ме докосна по рамото.

– Скъпото ми момче, на нея сега и предстои да мисли за много неща – каза тихо Ли Као. – Я най-добре да седнем на масата и да изпием по едно питие. А може и по шест или по седем.

Кучетата в градинката душеха купчинката прах, която доскоро бе сърцето на техния стопанин. Сякаш се бяха вкаменили. Лотосовия облак погледна нощното небе и издаде звук, който не бе песен или свиркане, а нещо средно между тях. Кучетата също насочиха поглед натам и ушите им се изправиха. Лотосовия облак коленичи, направи поклон и стисна ръце за молитва. Сетне стана, поклони се на Великия корен и за минута се уедини с кръстницата си. После Принцесата на птиците се извърна и повдигна Царицата на женшена в посока на Двореца на лабиринта.

Господаря Ли грабна каната с вино, каза ми да последвам примера му, устрои се под масивната маса и подсили укреплението си с няколко големи възглавници.

– Много обичам величествените завършеци още от детската си възраст – каза с умиление. – Я си подай чашата.

– Господарю Ли, боя се, че не мога да нося повече – отвърнах му с треперещ глас, гледайки ужасено огромната крепост на хълма.

– Глупости! Я кажи „четиридесет и четири мъртви каменни лъва“.

– Четиридесет и четири мъртви каменни лъва.

– Трезв си като конфуцианец – успокои ме Господаря Ли.

Не можах да му възразя. Разговоряхме на пекинския диалект, наречен мандарински, на които словосъчетанието „четиридесет и четири мъртви каменни лъва“ звучеше приблизително кат „су ши су су ши ши“, когато въобще можеше да се произнесе, така че подадох чашата си.

Не бях единственият, вперил ужасен поглед в замъка на лабиринта. Той бе започнал бавно да се надига от основите си, сякаш то бе сграбчила ръката на великан и улиците на най-големия увеселителен град на света се изпълниха с викове и писъци. Търговци, комарджии, свещеници и проститутки побързаха да коленичат и с ломотещи гласове започнаха да се каят.

Чудовищният паметник на земната власт се разпадаше. Могъщите му крепостни стени се топяха подобно восък, гигантските каменни

блокове се разлетяха кат пясъчинки, а огромните стоманени порти бяха разкъсани като гнили дрипи. Железните кули се превърнаха в тиня, подвижните мостове изпопадаха в рововете и водата в тях, превърнала се в пенлив сребрист поток, изтече в морето. Огромният каменен хълм се напука и разчупи на части, тунелите и стаите за изтезания се срутиха и скриха завинаги под развалините си ужасите тайни на княз Чин. Неиде в дълбините на лабиринта страшният тигър изрева за последен път.

Огромен облак от прах и късчета развалини засенчи луната и след малко върху града на княза заваляха камъни и парчета стомана. Сетне могъщ повей на вятъра прочисти небесата и прашният облак изчезна яко дим. Загледах с почуда замъка на лабиринта и видях това, което вие ще видите и днес огромна купчина развалини, разпилени по върха на един хълм до Жълтото море.

Очите на Ли Као блестяха от удоволствие, когато ме докосна по рамото.

– Човек не бива да се смущава дори от такива величествени гледки, Воле, Освен това, ако не греша, предстои ни да видим нещо още по-забележително. Чуваш ли нещо?

Първоначално шумът ми се стори много слаб и далечен. Сетне се засили и се превърна във величествена песен на радостта. Милион птици, не, милиард, трилион, не, всички птици на Китай, включително и тези, на които се бе наложило да избягат от клетките си, се бяха събрали на едно място и летяха откъм луната към своята Принцеса. Уличните тълпи се разпръснаха, надавайки ужасени писъци, докато дърветата и храстите се изкривяваха под тежестта на безброй криле и крилца, а въздухът се изпълни с пърхането им. Някои пишящи сановници заприличаха на букети, а бягащи разбойници се превърнаха в подвижни цветни украшения.

Най-могъщата от птиците, великият Феникс, водеше останалите. Горещата корона от пера на главата му наподобяваше падаща звезда. Подире му летяха Орелът и Албатросът, царе на земните и морските птици. Следваха ги Бухалът, княз на нощните птици. Чучулигата, княз на дневните птици. Лебедът, княз на речните птици. Жеравът, княз на блатните птици. Папагалът, княз на горските птици. Буревестникът, княз на птиците на стихииите. Гарванът, княз на мъдрите птици – всъщност, няма защо да ги изброявам всичките. Окълвания Хо с лекота щеше да възпроизведе целия им списък, заемаш двадесет страници. Чад птичите командири летеше пернатото войнство. Въздухът ухаеше от свежата миризма на зелените клонки, които птиците носеха в ноктите си.

Короната на главата на Лотосовия облак блестеше по-силно от короната на Феникса. Тя нададе още един вик и могъщият Ястреб, княз на бойните птици, мълчаливо слезе от небето и кацна в градината. Бе голям като кон, шиповете на краката му блестяха като саби, а мъдрите му старчески жълти очи бяха изпълнени със сиянието на димящи факли. Лотосовия облак се затича към него, обгърна шията му и притисна лице до главата му. Известно време застина неподвижно, а сетне се изправи, при което пролича царствената и осанка. После отпрати поглед към двамата достолепни господа, които все още се таяха под масата. Усетихме се как неволно изпълзваме от скривалището си и послушно тръгваме към градината. Принцесата на птиците с царствен жест ми подаде Великия корен на силата.

– Кръстницата ми желае да ви придружи – каза тя тихо. – Много е страдала в последно време и се моли на боговете да и позволят да изпълни успешно задачата си В село Ку Фу, за която е била призвана още от деня на раждането си. Там ще ви отведе Ястребът, единственото живо създание, с чиято помощ можете да стигнете навреме.

След това се извърна към Ли Као.

– А пък за теб имам послание, чийто смисъл не разбрах – рече му тя простодушно. – Великият господар на нефрита заръча да ти предам, че ще запази за теб място в съзвездие Скорпион. Там ти ще властваш в качеството на червената звезда Антарес, която е под знака на лисицата. Всичко това при условие, че не се опиташ да му продадеш дялово участие в мина за горчица.

– Аман от условия! – изръмжа уж сърдито Господаря Ли, но му пролича съвсем явно, че е много доволен от чутото.

Лотосовия облак даде знак с ръка на Ястреба, той се приведе и ние с Ли Као послушно се покатерихме на гърба му. Лотосовия облак се наведе към мен и нежно докосна бузата ми с устни.

– Няма да те забравя никога – прошепна ми. – Няма да те забравя до края на вечността.

След това Принцесата направи крачка назад и за последен път видях невероятната ѝ усмивка. Даде знак с ръка, величествените криле се размахаха веднъж, дважд, и след това князът на бойните птици се устреми към висините. Крилето на Ястреба се движеха с такава скорост, че бяха станали невидими. Господаря Ли и Вол Номер Десет започнаха въздушното си пътешествие през нощното небе на Китай.

Извърнах се и през просълзените си очи успях да видя, че птиците бяха почнали да градят мост от клонки и Принцесата вече се бе

изкачила на първото му стъпало. Никога повече няма да я видя. Никога повече няма да я стисна в обятията си. Ястреба ме погледна и ме заговори с глас, изпълнен е невероятна топлина.

– Защо плачеш, Воле? – попита ме птицата. Та Принцесата обеща да те помни до края на вечността, а на тази възраст вече би трябвало да си разбрал, че хората не могат да се доближат до безсмъртието без да изгубят разсъдъка си.

Прекрасният Мост на птиците продължаваше бавно да расте в посока към звездите и цял Китай се изпълни с песни. Скоростта на полета ни През небесата нарасна. Долу, на земята, от домовете си бяха започнали да излизат селяни, вдигаха дечицата си на ръце и им покачваха величествената гледка.

– Виждате ли? – казаха на депата си. – Никога не трябва да губите надежда, колкото и лош да изглежда днешният ден. В Китай всичко е **ВЪЗМОЖНО**.

Прелетяхме над един зъбер и се озовахме над малка долчинка, където сърдита тълпа бе застинала в гняв и почуда. Не можах да не изпитам уважение към Лихваря Фан и Мърлявия Ма, които се възползваха от момента, за да претърсват джобовете на хората, събрали се, за да ги линчуват. Горящите очи на Ястреба осветяваха нощта като фарове и виждахме всичко по пътя си. Прекосихме още една верига от хълмове и се озовахме над долина, където видяхме стар кладенец и зазидан отвор в една стена.

Ястреба беше прав. Защо трябваше да плача, Сияйната звезда вече бе проляла достатъчно сълзи за всички нас. И сега плачеше, но сълзите ѝ бяха радостни, тъй като наблюдаваше губещия се в далечината Мост на птиците. Танцьорката и нейният капитан същевременно отдаваха на един достоен книжник почитта, която той заслужаваше. Окълвания Хо наблюдаваше с възхищение гледката на величественото нощно небе.

„Селското момиче коленичило пред Небесния господар, а той поставил на главата и малка златна коронка и и заповядал: «Стани, Принцесо на птиците», а когато Нефритовата перла се изправила, с удивление видяла, че е започнала да излъчва небесно сияние...“

Ястреба продължи полета си и планини, и долини продължиха да се редуват под нозете ни със скоростта на движеща се географска карта. Преминахме покрай склона на малка планина, където три други призрака бяха седнали на една скала и наблюдаваха Моста на птиците.

– Знаеш ли, със сърцето си усещам, че и аз имам нещо общо с тази работа, макар и разумът да ми говори, че това е невъзможно – рече с

удивление Скъперника Шен. – Просто не бих могъл да си представя как нещо така прекрасно би могло да бъде свързано с грозота като моята.

Жена му го целуна по бузата, а чаровното малко момиченце в skutа му го погледна учудено.

– Защо говориш така, татко, та ти си толкова красив – рече му малката А Чен.

И те изчезнаха от погледа ни. Още една планина и още една долина изгубиха очертанията си, след което Ястреба забави полета си над едно гробище. Там уморен и самотен старец се луташе между надгробнищните камъни, мъкнейки труп на гърба си. Извърна главата на мъртвото тяло в посока към Моста на птиците.

– Щом птиците са способни да свършат такава работа, какво усилие ще представлява за тях да се справят с едно обикновено възкресяване? – попита съвсем основателно Доктор Смърт. – Може би ще ми помогнете, ако разберете колко е важно това за мен. Жена ми не бе хубава, но бе най-добрата съпруга на света. Името ѝ бе Чан Чао, бяхме бедни, но тя умееше да прави превъзходни гозби само от ориз и от билките, които береше в гората. Пееше ми прекрасни песни, за да ми повдига настроението, когато се чувствах подтиснат, и шиеше рокли на богати госпожи, за да ми помага да плащам разходите за обучението си. Бяхме много щастливи заедно и знам, че това щастие отново ще ни споходи.

Ястреба пална надолу като скала, шиповете му настръхнаха и се чу тъп удар. Сетне се извисихме наново и видяхме как от свляклото се на земята тяло на стареца излезе неговият дух. Към него се затича с разтворени ръце друг дух и Доктор Смърт прегърна най-добрата съпруга на света под Моста на птиците.

Звездите над нас се бяха превърнали в непрекъснат поток от светлина, а земята отдолу се бе преобразила в движеща се картина. Видяхме всички места, които бяхме посетили но време на премеждията си. Включително и Солената пустиня, и Планината на каменните камбани. Устремихме се към друга планина, на която видяхме каменен стълб, гонг, чук и тъмния отвор на пещера. Там бе застанал най-мъдрият човек на света и гледате Моста на птиците. За миг реших, че може би не е толкова страшно нещо да изгубиш сърцето си, защото на лицето му бе изписано истинско наслаждение. Веднага след това обаче забелязах, че с ръцете си галеше малка купчинка скъпоценности. Сетих се, че хората без сърце обичат студенията неща, и че няма нищо по-студено от съкровищата.

– Студено... – грачеше Стареца от планината. – Студено...

студено... студено...

След това най-мъдрият човек на света извърна гръб към прекрасния Мост на птиците и запълзя към тъмния отвор на пещерата си.

Още една долина изчезна под нас, последваха я хълмове и река и се оказахме над склона на друг връх. С Господаря Ли изкрещяхме почти едновременно.

– Но нали те вече заплатиха за глупостта си? Телата на трите прислужници все още плуваха върху водите на Езерото на смъртта. Ястреба ни погледна.

– Приживе бяха неверни, но след смъртта си проявиха невероятна преданост – рече князът на бойните птици. – Съдиите на Ада бяха известени за доблестта им и точно сега Царете на Яма взимат решение по техния случай.

Видяхме как телата се превърнаха в прах и изпитахме неопишуема радост, когато Снежната гъска, Малката Пин и Есенната луна прелетяха покрай нас, за да се присъединят към господарката си в Небесата.

Могъщото сърце продължи да тупти силно под краката ни и Ястреба не прекъсна устремения си полет. По едно време Мостът на птиците остана далеч над нас и въобще цял Китай изчезна от погледа ни. Очите ми се просълзиха от силния вятър, не виждах нищо и се уплаших за живота си. Близко час изгубих представа къде се намираме, докато в един миг вятърът довя до ноздрите ми стотици познати миризми. Ястреба забави полета си, отворих очи и видях как той отдава почит с криле пред наблюдателната кула на Възглавницата на Дракона. Доближихме манастира, върху чиито покрив се бяха накачили монасите и ни наблюдаваха с почуда. Сетне се чу камбанен звън. Ястреба се сниши и качна плавно в двора на манастира.

Ли Као и аз слязохме от неговия гръб и направихме дълбок поклон. Князът на бойните птици ни погледна с жълтите си задимени очи.

– Няма да ви казвам сбогом Гарванът ми каза, че съдбата отново ще ни събере в деня на великата битка с Бялата змия в Тайнствената планинска пещера на ветровете. Гарванът никога не греши рече Ястреба. Крилете му изпляскаха веднъж, дважд, и сетне отново полетя в небесата, за да се завърне при моста и неговата принцеса.

Заедно с Ли Као бързо се отправихме към лечебницата, където вече ни очакваше абатът. Личеше му, че е почти сломен от изтощение. Бе ни достатъчен и един поглед, за да разберем, че децата са на ръба на смъртта.

– Открихме Великия корен! – извиках. – Господаря Ли откри

Царицата на женшена и тя се съгласи да ни помогне!

Господаря Ли и абатът се заеха веднага с подготовката на стъклениците, докато аз преминах покрай всички легла. Доближавах корена до лицата на децата, назовавах ги по име и им говорех. Възможно е това да ви се стори глупаво, но си спомних, че историята на Нефритовата перла бе започнала в момента, когато Царицата на женшена се бе смилила над едно изгубило се дете. За децата от моето село можеше също да се каже, че се бяха изгубили. После дотърчах при Господаря Ли и с почителен жест положих корена в първата стъкленница.

Не ми е по силите да опиша уханието, което се разнесе, когато Ли Као най-сетне махна стъкленницата от огъня и повдигна капака и. Ще ви кажа само това, че старата баба Хо, която без да ще вдъхна част от парата, захвърли веднага бастуна си и оттогава не го е използвала. Абатът и Господари Ли започнаха да разпределят дозите – но три капки на език.

Личицата на децата поруменияха. Дишането им стана но-дълбоко, след малко седнаха, отвориха очички и се озоваха в собствения си таен свят, света на криеницата.

След втората доза, отново от по три капки, всички усмихнати детски личица до едно се извърнаха към Възглавницата на Дракона. „Нефритова табла, шест, осем с гребла, горещ от огън нажежен, нош, светла като ден, студен от огън от блато, първо сребро, сетне злато!“ запяха детските гласчета.

След поемането на трепна и последна доза почти не остана лечебна течност. Децата внезапно престанаха да пеят и се вцепениха. Очите им застинаха невидящи. Никой от присъстващите не посмя да си поеме дъх. Манастирът потъна в пълна тишина до момента, кога то Големия Хоп не можа да се удържи. Отиде до сина си и размаха ръка пред ококорените очички на момченцето. Нищо не се случи.

Големия Хон падна на колене и главата му потъна с ридания в скута на детето.

Господаря Ли е убеден, че истинската история за Моста на птиците е прекалено груба, за да се хареса на жреците и дворцовите евнуси и че непременно ще бъдат измислени деликатни и благочестиви легенди за изключителното събитие, смаяло цялата империя в седмия ден от седмата луна на Годината на Дракона (640 г, преди Христа). Той смята още, че сигурно ще измислят някакъв фестивал за влюбените, в който ще прославят кротка малка богиня, която развява рокля без шевове, и кротък малък бог, който дои кравите, а няколко свраки ще се включат за комичен колорит. Може би ще стане точно така, но ние, жителите на село

Ку Фу в долината Чо, ще продължаваме да тачим и славим мига, когато Царицата на женшена пое отровата „ку“ в своето сърце. Малкия Хон примига и погледна баща си.

– Защо плачеш, татко? – попита момчето.

Нейно Величество започна да набира смелост и развихри цялата си мощ. Децата едно след друго примигаха, сякаш се опитваха да почистят паяжини, оказали се пред зора им, и започнаха да питат родителите си защо плачат. Децата бяха много отслабнали.

– Навън! – извика силно Господаря Ли. Изведете децата навън! На двора!

Дългата редица от легла се озова на двора и децата погледнаха с почуда странното сияние на хоризонта, наподобяващо изтриването на втора луна. След малко Мостът на птиците се извиси над Възглавницата на Дракона. Царицата на женшена по всяка вероятност в този миг сияеше от радост, че нейната кръщелница и помагаше в последната фаза от лечението. Целият свят бе обвит в уханието на зелени клонки и листа, докато божествената светлина продължаваше да се извисява все повече и повече и достигна звездите. Чу се песента на милиарди птици и безброй криле начупиха лунните лъчи и ги превърнаха в небесни дъги. Откъм Великата звездна река се разнесе благодарствен вик. Звездния пастир бе захвърлил гегата си и се бе затичал направо през камъните и бързеите, а звездите се разпиляха. Великият господар на нефрита нареди в Небесата да забият всички камбани, гонгове и звънчета, и децата на Ку Фу скочиха от леглата си и започнаха да танцуват заедно с родителите си. Абатът и монасите се понесоха Нагоре-надолу из въздуха, заловили се за въздетата на камбаните. Господаря Ли и Вол Номер Десет започнаха да танцуват Танца на Дракона. Небесата се изпълниха със звезди. С порой от звезди. С прекрасни разпръсващи се звезди, които обляха цялото небе на Китай. Мостът на птиците достигна пределите на рая и Звездния пастир прегърна в обятията си милата ми Лотосов облак. Принцесата на птиците.

Ще склуча ръце за молитва и ще се поклоня към четирите посоки на света.

Нека селата ви не се навещават от бирници. Нека синовете ви да са многобройни, грозни, силни и работливи. Нека дъщерите ни да са малко на брой и красиви и да бъдат търсени за сватосване от достойни семейства живеещи далеч от вас. Нека вашият живот бъде благословен от красотата, която докосна моя.

Сбогом.

КРАЙ

© 1984 Бари Хюгарт
© Иванка Стефанова, превод от английски

Barry Hughart
Bridge of Birds, 1984

Сканиране и разпознаване: ССБ
Редакция: csece, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5457>]